

Giới thiệu Long Vương

Long Vương của tác giả Điền Tâm là câu chuyện cũng có thể là truyền thuyết về hắc, một tên bạo chúa nắm giữ quyền lực tối cao...

Hắc tự xưng là Long Vương, là một tên độc ác nắm giữ hàng vạn quỷ binh. Hễ đi đến đâu là đất đai khô cằn đến đấy, sổ sách phải viết lại những gì hắc làm, không ai có thể quên được những gì hắc đã gây ra. Cuối cùng thì huyền thoại của hắc cũng khép lại từ khi cái phong ấn của các vị thần tộc được thi triển thành công..

Thời gian trôi qua, mọi thứ đã bắt đầu lại bình thường và cái lịch sử ấy chỉ còn là chữ viết cho đến khi nàng xuất hiện và xông thẳng vào cái phong ấn đang giam giữ hắc !!

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Ánh nắng giữa trưa bao bọc lấy đất liền cùng đại dương mênh mông.

Nước biển xanh thẳm, sóng trắng nhấp nhô, nơi biển rộng cùng đại dương hợp dòng là một dải đá ngầm chông chênh.

Đại Thành.

Bên trong thành dân cư đông đúc, khói bếp lượn lờ, người dân ở đây kiếm sống bằng đủ nghề, từ trồng lúa, đánh cá, đến săn bắn, buôn bán... Chuyện áo cơm vì thế mà no đủ.

Ngoài thành, biển lúa mênh mông, bờ ruộng dọc ngang như bàn cờ, xanh non mơn mẫm.

Mà từ xa nhìn lại, ở phía cuối chân trời là một dải núi non trùng trùng điệp điệp. Màu đen của đỉnh núi, sự lởm chởm của đá cùng thế núi âm u, phản chiếu trong ánh nắng ánh lên vẻ quỷ dị khó dò.

Bao trùm lấy dãy núi là những cây gỗ cổ xưa, ẩn nấp trong đó là vô số dị thú. Tán cây đan xen dày đặc đến nỗi ngay cả ánh nắng giữa trưa hè cũng không thể lọt qua. Trong rừng sâu vẫn một vẻ u ám như ngàn năm trước.

Nơi thâm sơn cùng cốc, phần lớn là nơi sinh sống của yêu ma quỷ quái. Tương truyền rằng, trong hang sâu núi thẳm thật ra là có yêu ma cư trú, chính chúng đã che lấp ánh mặt trời. Những người đi rừng không trở về phần lớn là do yêu ma xé xác ăn thịt.

Loại này truyền thuyết, có người rất tin mà không một chút nghi ngờ, nhưng cũng có người cười nhạo.

Ví dụ như, Đậu Khẩu.

Ba canh giờ trước, nàng vẫn cho là những truyền thuyết đó chẳng qua là do đám thợ săn muốn hù dọa lẫn bói, có ý bịa chuyện.

Huống chi nàng thân mang trọng trách. Văn đại phu nhờ cậy nàng tìm kiếm cỏ Giáng Châu ở khắp nơi. Cỏ Giáng Châu là dược liệu hiếm, chỉ sinh trưởng ở những nơi hang sâu núi hẻm, ít người qua lại. Những nơi núi rừng thâm thường không thể tìm được, nàng mất bao công phu tìm hiểu, rốt cục mới hỏi thăm được ở sâu trong núi Long Sơn từng thấy tung tích của cỏ Giáng Châu.

Đậu Khẩu thân mặc áo hồng, lưng đeo một cái sọt hái thuốc cùng một cái cốc nhỏ, không để ý lời đám thợ săn khuyên can, một mình đi lên núi, cẩn thận tìm kiếm, một lòng chỉ muốn hái được cỏ Giáng Châu.

Song, bây giờ đã là ba canh giờ sau ———

"Cứu ... mạng ... a!" Tiếng hét chói tai vang vọng núi rừng.

Chim chóc kinh sợ, tiếng hét không ngừng bên tai, bọn chúng vỗ cánh bay lên quanh quẩn trên ngọn cây, rồi bay vút lên che kín hơn nửa bầu trời.

Từ trên cao đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy trong rừng rậm, Đậu Khẩu sắc mặt trắng bệch, đang liều mạng chạy trốn phía trước, trong tay còn cầm một gốc cỏ Giáng Châu rễ dính đất, vẫn còn ướt, hiển nhiên là vừa mới bị đào lên.

Ở sau lưng nàng, tụ tập một đoàn yêu ma quỷ quái, mặt xanh nanh vàng, đủ hình đủ dạng, còn có con nửa thịt nửa xương, ruột lòi ra ngoài còn quên nhét trở về trong bụng.

Đáng sợ hơn chính là, bọn họ tất cả đều đuổi theo nàng!

Tiếng quý cười thê lương vang lên, thanh âm bén nhọn đến nỗi làm cho hai chân nàng như nhũn ra. Đậu Khấu cắn chặt hàm răng, cố cưỡng lại sự run rẩy của hai chân, không ngừng chạy trốn lên phía trước, trong đầu không ngừng dặn dò mình: “Không được quay đầu! Không được quay đầu! Hàng nghìn, hàng vạn lần không được quay đầu!”

Bỗng dừng, mắt cá chân chợt lạnh.

Có cảm giác ướt át, giống như có cái gì đó lướt qua mắt cá chân của nàng.

Đậu Khấu theo bản năng nhìn xuống, chỉ thấy một khối thịt màu hồng vừa mềm, vừa dính, quấn lấy mắt cá chân, trên khối thịt ấy còn có một thứ chảy lỏng bầy nhầy bám lấy, từng chút, từng chút chuyển động...

Đây là cái gì?

Chẳng lẽ là... Chẳng lẽ là... là... là... đầu lưỡi sao? !

Nàng kinh hoàng thở gấp một tiếng, toàn thân run rẩy, bởi vì... điều này thật quá kinh sợ, dùng hết toàn lực đôi chân, nàng cố chạy nhanh hơn.

Không xa phía sau truyền đến tiếng cười cạc cạc cạc chói tai, một cổ ác khí bỏ nhào đến.

"Oa, mùi vị này thật thơm nha!". Cái lưỡi ẩm ướt dính dính hướng tới mắt cá chân của nàng liếm một cái.

Các yêu ma thoáng chốc xôn xao, phía sau tiếp phía trước hướng Đậu Khấu bỏ nhào tới, tiếng cười, tiếng kêu la, tiếng chạy trốn ầm ĩ, còn có tiếng nuốt nước miếng, cùng với âm thanh đối bụng ọc ạch vang lên.

Đậu Khấu mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, nếu không phải là gan nàng hơi lớn so với người khác, cộng thêm ý chí sinh tồn kiên cường, khẳng định đã sớm bị dọa cho ngất xỉu, bị những yêu ma này từng miếng, từng miếng nhai bằng hết.

Ô ô ô, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?

Nàng chỉ nhớ, bản thân ở trong núi rừng tìm kiếm, không ngừng tìm, thật vất vả mới thấy một gốc cỏ Giáng Châu nho nhỏ màu đỏ. Nàng dùng cái cuốc thật cẩn thận đào lên.

Đậu Khấu quá chuyên tâm.

Nàng chuyên tâm đến nỗi không phát hiện được là từ lúc tìm được cỏ Giáng Châu, khi bắt đầu đào, những thứ yêu ma kia giống như được triệu hoán mà đến, lần lượt, im ắng từ trong hốc cây, từ trong bùn đất, từ bên trong chỗ lõm đầy nước nhô ra, quần tụ ở sau lưng nàng.

Đợi đến khi nàng đào được cỏ Giáng Châu, thờ hồn hèn đứng dậy, chuẩn bị đi sâu vào trong núi, tìm nhiều cỏ Giáng Châu hơn nữa, mới xoay người một cái, nụ cười của nàng đột nhiên đông cứng lại.

Yêu quái!

Trời ạ, rất nhiều, rất nhiều yêu quái!

Đáng sợ hơn chính là, bọn chúng đều nhìn nàng chảy nước miếng ròng ròng!

Đậu Khấu sợ đến nỗi kêu không thành tiếng, không kịp lấy sọt hái thuốc cùng cái cuốc, lập tức chạy như điên, vừa chạy vừa ngã. Mà những thứ yêu ma quỷ quái kia lại như bóng với hình, giống như chó săn nhìn thấy con mồi, rồi rít vui mừng, cuống quýt đuổi theo.

Rừng rậm âm u không thấy ánh nắng, nàng không rõ phương hướng, trong lòng càng lúc càng sợ, trong lúc vô tình lại càng chạy sâu vào trong rừng rậm. Mắt không nhìn thấy đường, trong rừng u ám giống như ban đêm, đừng nói là không nhìn thấy đường, căn bản là không có đường để đi, nàng vừa chạy vừa ngã, không ngừng vấp phải rễ cây mà trật chân té ngã.

Vì thế mà tốc độ chậm lại, yêu ma phía sau càng lúc lại càng đuổi tới gần!

Rốt cục, Đậu Khấu không biết ngã xuống lần thứ mấy, cố gắng một lần nữa đứng lên, thì cái đầu lưỡi hồng đã rít lên một tiếng xoắn tới, cuốn lấy mắt cá chân của nàng, kéo mạnh một cái——

Nguy rồi! Nguy rồi!

"A!" Nàng kêu một tiếng kinh hãi, bị lực cường đại kia kéo xuống, ngã vật lên tầng tầng lá rụng trên mặt đất không biết tích tụ từ mấy ngàn năm, thảm than xong rồi.

Lũ yêu ma quỷ quái tất cả đều xông tới.

"Bắt được rồi!" Bọn chúng hoan hô, vây bốn phía, vui vẻ uốn éo. "Bắt được rồi! Bắt được rồi! Rốt cục bắt được rồi!" Quá mức vui vẻ, con ngươi của một yêu quái cũng bởi vì nhảy nhót, uốn éo kịch liệt mà rơi xuống mặt đất.

Lè cái lưỡi đỏ dài, yêu quái mặt hồ cúi đầu xuống xem kỹ nàng, sau đó nói: "Là con người!" Nó cạc cạc cạc cười không ngừng.

Yêu quái trông giống dê, nhưng có tới chín cái đuôi, bốn cái tai, mắt mọc sau lưng, xoay đầu lại nhìn nàng: "Một nữ nhân."

Con cộp đuôi trâu nheo mắt. "Nó trộm cỏ Giáng Châu."

Cái cổ có một vòng lông dê màu hồng, ôm đầu lại gần: "Cỏ Giáng Châu là của chúng ta, không thể để nó mang đi."

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Vậy làm sao bây giờ?"

"Vậy làm sao bây giờ?"

Tất cả yêu ma cùng kêu lên hỏi: "Vậy làm sao bây giờ?"

Yêu quái mặt hồ lần nữa phát ra tiếng cười chói tai, nói lên một đề nghị đáng sợ.

"Chúng ta ăn thịt nó!"

Các yêu ma hoan hô như sấm động.

"Ta muốn ăn tay nó!"

"Ta muốn ăn chân của nó!"

"Gan nó nóng hổi, non mềm là của ta!"

Yêu quái làm rơi con người tiến tới trước mặt Đậu Khấu, dùng con mắt còn sót lại đánh giá vẻ thanh xuân xinh đẹp của nàng: "Như vậy, ta muốn con mắt như hạt châu của nó!"

"Không được!" nữ xà tinh phóng người lên uy hiếp lưỡi phun phì phì: "Mắt của nó đều là của ta!"

"Ta chỉ muốn một con người."

"Không được!"

Tiếng rống giận dữ vang lên, yêu quái chột mắt hướng xà tinh đánh tới. Lá mục cuộn bay, hai yêu quái ra sức đâm đạp, gặm cắn. Xà tinh thét chói tai, dùng thân rắn xoắn lấy đối phương, yêu quái chột mắt há to mồm, cắn mũi xà tinh, trực tiếp nuốt vào bụng.

"A, mũi của ta! Mũi của ta." Nữ xà tinh thét chói tai, cái mũi đã bị cắn nát chảy ra một dòng máu lạnh lạnh. "Ta bị thương, cho nên ta có tư cách độc chiếm con bé kia!"

Các yêu ma đâu chịu đồng ý? Trong lúc nhất thời xôn xao, rồi rít la ó.

"Dựa vào đâu chứ?"

"Đúng thế!"

"Chia ra ăn đi, chia ra ăn đi!"

Âm thanh cãi vã vang lên trong rừng rậm, có tên rống lên giận dữ, có tên rít gào, lại có tên dùng sừng húc vào yêu quái khác. Bọn chúng cãi vã thật lợi hại khiến cho lá rụng trên mặt đất sôi trào, quay cuồng, chấn động.

Bị các yêu ma vây quanh sắp xé xác ăn thịt, Đậu Khấu ở thời khắc nguy cấp này cũng từ từ tỉnh táo lại, tiểu não trở nên thông minh, vì tính mạng của mình mà nhanh chóng suy nghĩ một chút.

"Các vị, xin dừng tay! Dừng tay!" Nàng đột nhiên đứng dậy, trước rất nhiều "thực khách", miễn cưỡng nặn ra nụ cười thân mật: "Xin các vị yêu quái đại gia, các đại tỷ đừng ồn ào nữa."

Bị thanh âm trong trẻo hấp dẫn, lũ yêu ma rồi rít dừng lại.

Đậu Khấu mở trừng hai mắt, lấy hết dũng khí, nặn ra vẻ mặt đáng yêu và biết điều nhất: "Nhỏ trộm cỏ Giáng Châu là lỗi của ta, ta lại còn làm hại các vị yêu quái đại gia, đại tỷ tổn thương hòa khí, tội của ta là rất lớn."

"Người cũng rất hiểu chuyện." Yêu quái mặt hồ lộ vẻ mặt kinh ngạc.

Nàng tròn to đôi mắt hạnh*, vỗ ngực nói: "Ta nhận thấy tất cả là lỗi của ta, nên để ta chịu trách nhiệm lớn nhất."

* (nguyên văn: đôi mắt hắc bạch phân minh, tức là đôi mắt rất đẹp. Nhưng người Việt mình mà miêu tả đôi mắt trắng đen rõ ràng thì thật khó để hình dung là đẹp nên tùy vào văn cảnh mà C2S2 dịch sao cho dễ hiểu)

"Vậy thì biết điều một chút cho chúng ta ăn đi!" Đầu lưỡi tanh màu đỏ chậm chậm trườn đến trước mắt nàng.

Khắc chế sự sợ hãi, Đậu Khấu cố gắng đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích. Nàng lộ ra vẻ mặt tiếc hận, hai tay nắm chặt: "Ta rất nguyện ý để các vị ăn. Nhưng vóc dáng ta quá nhỏ, lại rất ít thịt, thật sự không đủ cho mọi người cùng ăn." Nàng còn thở dài một hơi, phảng phất như thể không được các yêu ma xé xác ăn thịt là tiếc nuối lớn nhất trong kiếp này của nàng.

Các yêu quái nghe xong lời nàng nói, đông nhìn một cái, tây xem một chút, cũng cảm thấy nàng nói đúng là có mấy phần đạo lý.

"Tay nó quá mảnh."

"Chân của nó cũng quá gầy."

"Cứ như vậy, chúng ta căn bản chẳng có chút thịt mà chia." Con chim kết lông xanh bắt đầu líu ríu oán trách: "Lần nào cũng phải gặm xương, ta thỉnh thoảng cũng muốn ăn thịt a!"

"Các ngươi chỉ xứng gặm xương!" Hồ đuôi trâu xem thường rống một tiếng.

Bầy chim kết tức giận đập cánh, đánh về phía Hồ đuôi trâu, dùng cái mỏ bén nhọn công kích, vặt lông, cắn xé da thịt của nó.

"Ngươi nói gì?!"

"Không công bằng!"

"Ăn thịt! Ăn thịt! Ăn thịt! Chúng ta ăn thịt, ngươi ăn xương!" Bầy kết nói lời nhài.

Hồ đuôi trâu rống lên đau đớn, mắt long lên sòng sọc, dùng móng vuốt tấp vào mấy con kết đang lượn vòng, nhưng chỉ khiến cho bọn chúng công kích kịch liệt hơn.

Đột nhiên, có một thanh âm trong trẻo vang lên.

"Các vị, các vị, xin hãy nghe ta nói." Đậu Khấu nói, ngăn trở một cuộc hỗn chiến. "Ta có một biện pháp rất hay." Nàng tuyên bố.

"Biện pháp gì?"

Nàng cười híp mắt trả lời: "Để đảm bảo công bình, không bằng các vị cùng nhau tranh tài đi, ai thắng thì người đó có quyền độc chiếm ăn thịt ta, như vậy sẽ không làm tổn thương hòa khí của các vị yêu quái đại gia và các đại tỷ."

Có thể độc chiếm "thức ăn" quả thật là rất hấp dẫn, hấp dẫn đến nỗi khiến cho các yêu ma khó có thể cự tuyệt. Bọn chúng tất cả đều vênh tai nghe lấy từng lời nói của nàng, chỉ sợ nghe không rõ cái gì sẽ mất đi cơ hội được nuốt chửng nàng vào bụng.

"Tranh tài như thế nào?" Có yêu quái hỏi.

Đậu Khấu cười ngọt ngào như mật, càng lộ thêm vẻ mỹ vị ngon miệng, làm hại lũ yêu ma tất cả đều thèm thuồng mãnh liệt, nuốt nước miếng ừng ực.

"Thì chạy a!" Nàng vừa nói, vừa đưa bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết chỉ về hướng cuối khu rừng rậm âm u. "Các vị có thể tranh tài, người nào từ cuối rừng rậm trở về đầu tiên có thể độc chiếm ta."

Các yêu ma toàn bộ nghiêng đầu, thận trọng suy nghĩ đề nghị này. Bọn kết lông xanh tán thành đầu tiên, bọn chúng có cánh, so với những yêu ma khác có nhiều phần thắng hơn.

"Thật tốt quá, cứ làm như thế!"

"Được đấy!"

"Đây là biện pháp tranh tài công bằng nhất mà ta từng nghe qua." Điều Nhi om sòm.

Lũ chim số lượn rất đông, bay đến kêu gọi, cổ động những yêu ma năng lực kém hơn, lấy được số lượng ý kiến ủng hộ đồng ý, làm cho số ít yêu ma còn lại, tuy rằng có năng lực mạnh hơn, nhưng cũng buộc phải đồng ý.

Yêu quái mặt hổ tuy nhiên vẫn còn nghi ngờ: "Nhưng nếu ngươi chạy mất thì sao?"

Đậu Khấu nháy mắt.

"Ta sẽ không chạy trốn." Nàng cười ngọt ngào bảo đảm, lộ ra vẻ ôn thuận vô hại, để gia tăng tính hiệu lực, nàng còn nhặt trên mặt đất một sợi dây mây rất chắc, hướng mắt cá chân đông thắt chặt, tây trói trói, tạo ra một nút buộc vô cùng phức tạp.

"Ta tự mình trói lại rồi, trốn không thoát đâu." Nàng phô bày dây trói ở chân cho bọn chúng xem.

Tất cả yêu ma đều tiến lại gần, cẩn thận nhìn ngó nút buộc, lúc này mới yên tâm đồng ý.

"Người biết điều một chút đợi ở chỗ này."

"Được."

"Chờ ta trở lại ăn người."

"Được."

"Không đúng! Không đúng, nên để ta ăn mới đúng."

"Ai về trước, người đó có thể ăn ta." Nàng hào ý nhắc nhở.

"Chúng ta muốn ăn, chúng ta muốn ăn! Ăn da của nàng, ăn thịt của nàng, ăn mắt của nàng, ăn gan của nàng." Quái điều khăn cấp giương cánh, dẫn đầu đám yêu quái, hướng về phía cuối rừng rậm bay đi.

Vì muốn độc chiếm thức ăn ngon, lũ yêu ma tranh nhau chạy lên phía trước, tiếng rít chấn động cả khu rừng rậm, lá rụng dạt sang hai bên, lũ yêu ma như một trận cuồng phong lao về phía cuối rừng. Bất quá thời gian chỉ trong nháy mắt đã không còn nhìn thấy nửa bóng yêu ma.

Ngay cả tiếng gầm rít cũng đi rất xa, Đâu Khẩu mới thở phào nhẹ nhõm.

"Phù, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!" Nàng vỗ ngực thỉnh thịch, thấp giọng nói mấy câu, sau đó nhanh chóng đứng lên. Rồi nhẹ nhàng, khéo léo rút nhẹ một cái, trong nháy mắt đôi chân nàng đã được tự do.

Cũng may lũ yêu ma ngu ngốc chứ không xảo hoạt, đa nghi như con người nên đều bị nàng lừa gạt. Nút buộc nàng cột trên mắt cá chân mặc dù thoát nhìn thì có vẻ rất phức tạp, thật ra thì chỉ cần khéo léo rút chân là có thể dễ dàng thoát ra.

Dĩ nhiên, Đâu Khẩu không phải kẻ ngốc mà tiếp tục lưu lại ở chỗ cũ.

Nàng xoay người bỏ chạy thật nhanh.

Mặc dù nói dối không phải là chuyện tốt, nhưng để giữ được cái mạng nhỏ này, nàng mặt không đỏ, hơi thở không gấp, lừa gạt đám yêu ma kia mới tìm được cơ hội đào tẩu.

Nhớ tới bọn chúng toàn những răng nanh cùng vuốt nhọn, Đâu Khẩu lại càng chạy thật nhanh, chỉ sợ cước bộ chậm một chút thế nào cũng bị bọn yêu ma chop tới, sẽ đem nàng từ đầu cho đến chân, răng rắc, răng rắc cắn xé, nhai nuốt, ăn sạch sành sanh, chẳng còn dư đến một mẩu xương.

Đâu Khẩu chạy trốn chết, chạy đến thờ hồng hộc, nhưng vẫn không tìm được con đường ra khỏi rừng. Thật vất vả nàng mới nhìn thấy phía trước cách đó không xa có một hang động lớn lộ ra ánh nắng ấm áp. Nàng theo bản năng, hướng về phía đó chạy tới.

Chẳng qua là vừa mới chạy được mấy bước, một tiếng gầm thét kinh người đột nhiên từ sau truyền đến.

"Nó lừa gạt chúng ta!" Bên trong tiếng gầm tràn đầy tức giận.

"Nó chạy đi đâu?"

"Đem tìm nó trở về!"

"Ăn nó! Ăn nó!"

Hồng rồi!

Tốc độ của lũ yêu ma kia so sánh với nàng chẳng cần nghĩ cũng biết là nhanh hơn rất, rất nhiều. Mới một lát mà chúng đã chạy trở về chỗ cũ, phát giác ra quỷ kế của nàng, nhảy loạn lên vì tức giận.

"Nó chạy hướng nào đây?"

Xà yêu nói lớn. "Ta nhìn thấy nó rồi!"

"Ta nghe thấy nó!"

"Ta nhìn thấy nó!"

Oa, không xong, bọn chúng đã phát hiện ra nàng!

Đậu Khấu đè nén sợ hãi, cố sức chạy nhanh hơn, nhanh hơn nữa. Nhưng tốc độ của yêu ma khác xa loài người, nên trong nháy mắt, nàng có thể nghe thấy thanh âm gầm rít cùng mắng chửi của chúng từ phía sau lưng truyền đến.

"Nó lừa gạt chúng ta!"

"Ăn hết sạch nó!"

"Không nên bỏ qua cho nó!"

Nàng không dám quay đầu lại, nhưng bất luận chạy trốn mau thế nào, mùi hôi thở hôi thối ở sau lưng vẫn càng lúc càng nhích tới gần. Thậm chí nàng cơ hồ có thể cảm giác được cả sự sắc bén của những chiếc răng nanh, chỉ thiếu chút xíu nữa cắn nát bả vai của nàng.

"Đứng lại!"

"Dừng lại!"

"Bắt lấy nó!"

Các yêu ma rít lên, giương nanh, múa vuốt hướng thẳng nàng chớp tới. Móng vuốt sắc bén đến nỗi phát ra thanh âm bén nhọn phá vỡ cả bầu không khí.

"A ——" Đậu Khấu cất lên tiếng thét chói tai.

Ôi, y phục của nàng đã bị rách!

Cũng may là móng vuốt của yêu quái không làm Đậu Khấu bị thương, nhưng lại tạo thành một lực không nhỏ đẩy nàng lao về phía trước. Thân thể xinh xắn không chống đỡ được, xuyên qua một tầng bụi rậm bao phủ trong rừng, đến trước một bức tượng bằng đá không biết tồn tại từ bao lâu, tượng mạo đã sớm bị rêu phong phủ mờ.

Trên đầu tượng đá có tiếng rạn gãy.

Mà chân nàng lại chưa dừng lại được, cả người không thể khống chế, ngã nhào xuống nơi có ánh mặt trời ——

Đó là một huyệt động không lộ sâu không thấy đáy!

"A a a..."

Nàng kêu lên sợ hãi, không thể khống chế được thân thể, chỉ còn biết nhắm chặt hai mắt, cùng với thạch đầu hướng về phía trong huyệt động lăn đi.

Tiếng gió gào thét, hỗn loạn bên tai, tiếng lũ yêu ma gầm rống giận dữ. Hai mắt nàng tuy nhắm chặt nhưng phảng phất vẫn thấy được vô số hình ảnh lấp loá trôi qua. Bên tai vang lên âm thanh rạn nứt, giống như là có cái gì đó bị phong bế từ lâu nay bỗng được giải phóng.

Cuối cùng, khi nàng dừng lại ở đáy động, nặng nề té rơi trên mặt đất, tất cả những thanh âm đó cũng biến mất, bốn phía im ắng.

Đậu Khấu nhin đau, hai tay ôm lấy đầu, hé mắt trái trước, xác định không có gì nguy hiểm, mới từ từ mở mắt phải ra. Dưới đáy huyệt động vừa bằng phẳng lại rộng rãi, song khiến cho nàng kinh ngạc hơn cả là ánh mặt trời còn có thể chiếu vào tới tận nơi này.

Cái đầu tượng đá cũng vừa vạn rơi tới trước mặt nàng, rêu xanh bao phủ. Những lớp rêu khô còn bám đầy trong hai hốc mắt trông thật đáng sợ.

Nàng đưa mắt nhìn xung quanh, lòng vẫn đầy bất an, lo lắng không biết lũ yêu ma kia có thể đuổi theo hay không thì bỗng một thanh âm trầm thấp vang lên:

"Này, nha đầu!"

Đậu Khấu sợ hết hồn.

Giọng nói này ở đâu ra?

Nàng vô cùng sợ hãi, vội vàng nhìn chung quanh.

"Này!" Lần này, trong thanh âm chứa đựng sự mất kiên nhẫn.

Nàng hoảng sợ đưa mắt nhìn vào thạch đầu.

"Là... là người đang nói chuyện?" Nàng cẩn thận hỏi, đưa đầu ngón tay khẽ chọc chọc vào thạch đầu.

Quái, có phải hay không nàng nghe thấy âm thanh tức giận?

Thanh âm kia lần nữa vang lên.

"Nha đầu, xoay đầu lại!"

Chẳng lẽ không phải là thạch đầu trước mắt nói chuyện, mà là người khác? Lòng hiếu kỳ át đi nỗi sợ hãi, Đậu Khẩu không chút do dự xoay người.

Sau đó, nàng nhìn thấy hắn.

Đó là nam nhân đẹp nhất Đậu Khẩu nhìn thấy từ lúc chào đời tới nay.

Hắn, lông mày cao, đen như mực nhuộm, đôi mắt giống như tinh tú giữa trời đêm, sống mũi rất thẳng, hình dáng đẹp đến hoàn mỹ, đôi môi mỏng mà hồng nhuận, da mặt trơn bóng như nước. Nam nhân này có ma lực khó tả, đẹp đến nỗi khó có thể hình dung, chỉ cần nhìn hắn một lần cũng sẽ bị đầu độc, dễ dàng bị hắn đoạt đi thần ý.

Hắn đẹp, quá đẹp khiến nàng không thể rời mắt khỏi hắn, chỉ có thể nhìn đến thất thần.

Đôi môi mỏng mà nàng đang nhìn soi mói, phun ra một câu:

"Này, nha đầu!" Hắn không nhận được gọi.

Đậu Khẩu đột nhiên ngồi thẳng lên, mở trừng hai mắt, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp có mấy phần mờ mịt, giống như là đột nhiên bị người ta thô lỗ đánh thức khỏi giấc mộng đẹp.

"Hà?" Nàng nhìn chung quanh, mới vừa quay đầu lại, hồ nghi đặt câu hỏi. "Người đang nói chuyện với ta sao?"

"Nơi này trừ ngươi ra, còn có người khác sao?" Hắn trừng mắt nhìn nàng với một cái bộ dạng "hạ cố nói chuyện với ngươi là tổn hại đến thân phận cao quý của ta rồi".

"Cũng phải!" Nàng khó có thể cưỡng lại lực hấp dẫn, không tự chủ được nhích lại gần hắn hơn một chút.

Trong mắt của hắn có vẻ căm ghét không che dấu.

"Là ai phái ngươi tới đây? Ngươi tại sao lại xông vào được nơi này?" Đột nhiên trong quá khứ, hắn vốn khinh thường không bao giờ hạ mình nói chuyện với người phàm. Nhưng hắn đã bị giam ở chỗ này quá lâu, lâu đến nỗi hắn bắt đầu cảm thấy phiền chán, đến không thể chịu được nữa, thì vừa vặn lúc đó, nữ nhân này lại lần nữa xuất hiện trước mặt hắn.

Thần tộc lưu lại tứ phương kết giới, cùng với phù chú trên tầng đá khiến cho hắn năm trăm năm qua không thể động đậy. Phong ấn có sức mạnh vô cùng lớn, năm trăm năm này, đừng nói là thần tiên, mà quỷ không thể tiếp xúc được với hắn, mà ngay cả một cái lá rụng cũng không thể bay vào.

Nhưng mà hắn cũng không thể ngờ được là có một ngày có một nữ nhân vừa kêu quang quác, quang quác vừa lăn xuống trước mặt hắn.

"Không có ai phái ta tới a!" Đậu Khẩu vội vàng lắc đầu. "Ta bị một đám yêu ma đuổi theo, không cẩn thận nên rơi vào đây."

Đôi mày rậm nhíu lại, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vô tội của nàng, rồi chợt trông thấy phía sau nàng là chiếc thạch đầu phủ đầy rêu xanh. Hắn lúc này mới chợt hiểu ra.

"Ngươi phá hư kết giới." Kết giới nhốt hắn bao nhiêu năm nay, rốt cục đã bị hủy!

"A, thật xin lỗi, thật xin lỗi." Đậu Khẩu vội vàng nhắc thạch đầu lên: "Ta lập tức đem nó đi sửa lại."

"Không cần."

"Ngươi không cần khách khí, là ta làm hư đồ của ngươi thì ta nên sửa lại." Nàng ôm lấy thạch đầu, chân thành nói với hắn.

A, lại nữa! Nàng nghe thấy âm thanh tức giận của hắn.

Đậu Khẩu nhìn chòng chọc nam nhân kia, trong lòng thầm than thở, hắn ngay cả nghiêng răng, nghiêng lợi cũng đẹp như vậy, đúng là muốn làm hại trái tim của nàng đây mà, bởi không rõ vì nguyên nhân gì mà cứ làm loạn lên, đập thình thịch, thình thịch trong ngực nàng.

Ma lực tuyệt đẹp kia khiến nàng mãi một lúc sau mới bình tâm lại một chút, rồi mất đi chú ý những chi tiết khác.

Nam nhân đẹp như thiên tiên này hắn là bị giam giữ ở dưới tầng đá lớn, trên tầng đá còn dán một dải lụa trắng viết văn tự gì đó không còn nhìn rõ. Tầng đá khổng lồ đó ngăn chặn thân thể của hắn, chỉ cho hắn lộ ra khuôn mặt tuyệt thế. Mái tóc đen dài xõa ra trên trán hắn, bộ dáng mặc dù chật vật, nhưng vẫn toát lên một vẻ kiêu ngạo, cuồng bá.

Hơn nữa, khiến cho nàng kinh ngạc nhất là trên đầu của hắn còn có một cặp sừng vừa dày, vừa sắc như huyền thiết (sắt đen), mỏng dần về phần ngon,

cong ra sau, trên cặp sừng có những vết khắc dày như răng lược.

"Người là yêu quái?" Đậu Khấu bật thốt lên.

Bỗng dung, một tia sét giáng xuống.

Chỉ nghe thấy ầm ầm một tiếng, cách đó không xa, một gốc cây thông già ngàn năm bị tia sét này bổ trúng, trong nháy mắt bốc cháy rừng rực.

Ánh lửa bập bùng chiếu rọi tuần nhan đang tức giận.

"Ta là Long Vương." Hắn lạnh lùng liếc nàng một cái tuyên bố, đợi nàng run rẩy quỳ xuống, rạp đầu cầu xin tha thứ, rồi tuyên thệ vĩnh viễn trung thành với hắn, nguyện ý đem cả linh hồn trở thành đây tớ cho hắn.

Nhưng phản ứng của Đậu Khấu lại hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn. Nàng không quỳ xuống, cũng không cầu xin tha thứ, ngược lại vươn tay ra, dùng sức nắm chặt cặp sừng xinh đẹp.

"Người là dê sao?" Nàng thật thà hỏi.

Cái gì? Thế này rõ ràng là gió đổi chiều sao!

Hắn khó có thể tin nổi, nặng nề thờ dốc vì kinh ngạc.

Kể từ khi Bàn Cổ khai thiên lập địa, Nữ Oa đội đá vá trời, sao Vệ rơi xuống Đông Hải, Khoa Phụ đuổi bắt Húc Nhật, Thần Nông tạo ra cỏ cây, loài người học được cách tạo ra lửa, thời gian lâu như vậy, chưa từng có bất kỳ thần tiên, mà quý nào dám can đảm chạm tới cặp sừng của hắn.

Vậy mà nữ nhân này lại còn nắm chặt lấy cặp sừng của hắn, cả gan hỏi hắn thật ra có phải là dê hay không?

Đây là nỗi nhục nhã lớn nhất, nếu không phải phù chú dán trên khối đá áp chế năng lực của hắn, mà nàng lại còn chút giá trị lợi dụng, thì động tác đại bất kính này của nàng cũng đủ làm cho nàng chết thảm một vạn lần, ngay cả hồn phách cũng không còn dư lại!

"Buông ra."

"Hả? Cái gì?" Nàng còn dám hỏi lại.

"Ta nói, bỏ-ra!"

Nhận thấy được con giận của hắn, Đậu Khấu lúc này mới buông tay, thu vội vào bên người: "A, xin lỗi, ta chỉ là muốn xác nhận xem có đúng hay không thôi."

Nàng lại còn cường điệu khuyên bảo hắn: "Người là dê thì cứ nhận là dê đi, việc gì phải nói dối thân phận như vậy, lại càng không nên nói với người khác người là cái gì mà... Long Vương, người ta sẽ không tin đâu."

Hắn dùng hết tu vi một ngàn năm mới có thể duy trì sự nhẫn nại, mới không cần chết nàng tại chỗ. Hắn nhắm mắt, hít sâu mấy cái mới kìm được lửa giận.

"Này!"

"Tên ta là Đậu Khấu." Nàng tốt bụng nói cho hắn biết.

Nhưng hắn làm như không nghe thấy.

"Nha đầu, xé cái phù trú trên tảng đá kia xuống cho ta." Đó là cản trở cuối cùng của đạo phong ấn, một khi gỡ xuống là hắn có thể hoàn toàn tự do.

A, tự do!

Bị giam giữ những năm trăm năm, hai chữ này với hắn hiện tại có dư vị thật ngọt ngào.

Nhưng dường như là cố ý muốn hành hạ hắn, nữ nhân trẻ tuổi có mắt không trông này lại chậm chạp không chịu động thủ, ngược lại còn ghé sát vào phù chú, nhìn kỹ một hồi lâu, còn nhàn hạ thoải mái đặt câu hỏi.

"Này, trên này viết cái gì vậy?"

Đủ rồi!

Dù sao kết giới đã khai giải, hắn bắt đầu suy nghĩ, có phải hay không trước hết giết nàng, rồi đợi một kẻ tương đối thông minh xông vào.

Ở bên trên huyết động đột nhiên truyền đến âm thanh xôn xao:

"Nó ở chỗ này!"

"Ăn nó!"

"Không thể bỏ qua cho nó!"

"Nó lừa gạt chúng ta, lừa gạt chúng ta!"

Vô số yêu ma vừa chạy vừa nhảy xuống đáy huyết động không lồ, muốn bắt nàng mà ăn sạch, nuốt sạch. Bọn chúng há to mồm, lộ ra răng nanh, hướng về phía nàng nhe răng trợn mắt, vừa tức giận vừa đói cồn cào.

"Hồngбет!" Đậu Khẩu nói lớn, trơ mắt nhìn lũ yêu ma vây thành nửa vòng chặt chẽ, tiến tới từng bước, từng bước một, thu nhỏ dần phạm vi về phía nàng: "A, các vị, xin bình tĩnh một chút, chuyện gì cũng từ nói a!"

Lũ chim kêu gào, vỗ cánh phành phạch.

"Lời của nó không thể tin, không thể tin được! Nó lừa gạt chúng ta đấy!"

Đậu Khẩu dán chặt người vào vách đá, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, sợ hãi phát hiện ra mình không còn đường lui.

Ôi trời ạ, chẳng lẽ nàng nhất định bị bọn yêu ma này ăn thịt sao?

"Xé phù chú xuống, ta sẽ cứu ngươi một mạng." Thanh âm trầm thấp vang lên, ngữ điệu bình thản, lộ ra cái vẻ miên cưỡng phá lệ.

Nàng cúi đầu xuống, lúc này mới phát hiện ra trong lúc bất tri bất giác, nàng đã dựa vào hắn. Mặc dù hắn nói sẽ chỉ ra cho nàng một con đường sống, nhưng trong lòng nàng vẫn có chút hoài nghi.

"Ngươi có thể cứu ta ư?" Nàng hỏi.

Sắc mặt của hắn biến đổi, giống như vừa chịu một sự vũ nhục lớn lao.

"Nha đầu, ngươi không tin ta?"

Đậu Khẩu gật đầu trả lời: "Dĩ nhiên là không tin rồi! Nếu ngươi thực sự lợi hại như vậy thì sao lại bị giam ở chỗ này?" Nàng bỗng nhiên dừng lại một chút, lần nữa mở miệng xác nhận: "Thật ra ngươi là dê đúng không?"

Con tức giận đột nhiên bộc phát, hắn không cách nào nhịn được nữ nhân ngu xuẩn này.

"Rốt cuộc là ngươi xé hay không xé?"

Hắn giận dữ gầm lên, tạo ra một đạo kim quang chói mắt. Yêu quái mặt hổ vốn đang há mồm gào thét lập tức bị đạo kim quang làm cho nát bấy, hồn phi phách tán tại chỗ, biến mất không thấy tăm hơi.

Trong nháy mắt, bất luận là đám yêu ma hay là Đậu Khẩu, trong khoảng thời gian ngắn đều ngậy ngậy cả người.

Một hồi lâu sau, quái điều phục hồi tinh thần lại đầu tiên, vừa bay vòng vèo vừa nói: "Nữ nhân này tìm được trợ thủ!"

"Ngay cả hắn cũng giết chết!"

"Cần chết bọn chúng!"

Mắt thấy đồng bọn bị giết, các yêu ma càng thêm tức giận, trong nháy mắt, chúng đồng loạt nhe nanh, giương vuốt, khàn giọng gầm thét, tạo thành từng trận, từng trận cuồng phong, chen chúc hướng về khối đá, muốn nhanh chóng đem bọn họ xé thành trăm mảnh.

Đậu Khẩu sợ đến tái cả mặt.

"Oa, cứu mạng a!" Dưới tình thế cấp bách, nàng đưa tay nắm loạn, ôm ghì lấy đầu của hắn, sợ hãi vùi mặt vào suối tóc đen tuyền, không ngừng run rẩy bầy.

"Xé phù chú mau!" Hắn lớn tiếng nói.

A? A? Đúng rồi, phù chú!

Nói không chừng, con dê này thật sự có bản lĩnh lợi hại có thể cứu nàng một mạng —

Tiếng yêu ma gầm thét quanh quần ở bên tai Đậu Khẩu, cái lưỡi ẩm ướt dính dính quét qua tai của nàng, làm cho nàng cơ hồ muốn nôn mửa vì sợ hãi.

A, nàng không có sự lựa chọn nào khác!

Phù chú cổ xưa gặp phải trận cuồng phong trở nên rung động mãnh liệt, không ngừng vỗ vào tảng đá, dòng chữ màu đỏ viết trên phù chú, dưới ánh mặt trời ánh lên từng đợt hào quang quý dị.

Vì bảo vệ tính mạng, Đậu Khẩu không suy nghĩ nhiều, nàng vươn tay kéo tấm phù chú xuống.

Ngay lúc tấm phù chú rời khỏi tảng đá, trong nháy mắt, dải lụa trắng cổ xưa hóa thành phần vụn, dòng chữ chú ngữ màu đỏ lơ lửng bay trong không trung, rồi sau đó đột nhiên xông vào lòng bàn tay của nàng, một dòng nhiệt lượng lan toả khắp toàn thân.

Đậu Khẩu còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy tiếng cười điên cuồng vang lên, tảng đá rùng rùng chấn động, tạo nên vô số vết nứt vỡ từ dưới chạy lên, rồi bị một sức mạnh cường đại phá vỡ thành vô số mảnh vụn.

Phía chân trời mây đen cuộn cuộn sôi trào, ánh nắng biến mất, trời đất hoá thành một mảnh mờ mờ, chỉ còn tiếng cuồng phong gào thét, khóc than, đất đá chung quanh cuộn xoáy như con lốc, tất cả đều trở nên hỗn loạn.

Bên trong trận cuồng phong gào thét, mơ hồ truyền đến tiếng yêu ma sợ hãi kêu lên thảm thiết, cùng với từng trận, từng trận cười điên loạn.

Trong không trung, gió mưa, sấm chớp ầm ầm, đình tai nhức óc. Đậu Khẩu đang bò lồm ngồm bị cuồng phong thổi trúng, ngã sấp, ngã ngửa như một trái cây nhỏ bị lăn qua lăn lại.

Trong lòng có dự cảm bất an, nàng thấp thòm lo lắng có phải hay không trong lúc vô tình mình đã phạm phải sai lầm rất lớn?

Khi tiếng kêu thảm thiết của lũ yêu ma dừng lại, cuồng phong cùng sấm chớp cũng biến mất, ánh nắng lần nữa lộ ra giữa đám mây, bốn phía hoàn toàn yên tĩnh, không còn nghe thấy bất kỳ thanh âm gì.

Đậu Khẩu vui đầu chờ trong chốc lát, một hồi lâu sau mới có dũng khí ngẩng lên. Nàng chậm chậm mở mắt ra, nỗi sợ hãi do vừa trải qua cõi sinh tử cùng với ánh mặt trời chói chang khiến nàng có chút đầu váng mắt hoa.

Tất cả yêu ma đều biến mất không còn dấu vết, ở trước mắt nàng, chỉ còn lại hắc, được bao bọc trong ánh nắng mặt trời, rắn chắc, ngăm đen, cao lớn, hoàn mỹ, thân thể trần trụi.

Ân nhân cứu mạng của nàng đã thoát khỏi sự giam cầm của tảng đá, đang trần như nhộng đứng ở đó.

Dường như nhận biết được ánh mắt của nàng, hắc chậm rãi quay đầu lại, dùng đôi mắt sáng trong, đen láy nhìn kỹ nàng, thâm ý trong ánh mắt ấy còn khó đoán hơn cả câu đố khó giải nhất.

Nàng chỉ có thể nín thở ngưng thần, dưới cái nhìn chăm chú của hắc, nàng giống như con vật nhỏ bị vây khốn, muốn chạy cũng không thể chạy nổi.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Mây đen dày đặc giống như con ác mộng, khi ánh mặt trời hiện lên, đột nhiên tan biến mất.

Đắm chìm trong ánh sáng mặt trời, người nam nhân với thân thể hoàn mỹ như pho tượng, hai mắt tinh quang chợt phát sáng, nhìn Đậu Khẩu chăm chú.

"Ta tự do!" Hắc tuyên bố, gần như gầm thét. Dung nhan tuyệt mỹ kia nhìn về phía chân trời, lộ ra nụ cười ngạo nghễ như khiêu khích.

Mặc dù không rõ hắc tại sao lại ngửa đầu cười càn rỡ đến vậy, nhưng nhìn thấy ân nhân cứu mạng tâm tình khoái trá, nàng cũng rất biết phải trái, lễ phép chúc mừng hắc.

"Chúc mừng người —— a —— nhưng mà ——" đôi mắt xinh đẹp bất gặp thân hình trần trụi, rất nhanh dời đi chỗ khác. "Cảm ơn người đã cứu ta."

Ngoài đạo lễ nói cảm ơn, nàng thật ra muốn nhắc nhở hắc, nếu đã tự do rồi thì nên mau mau kiếm quần áo mà che đậy thân thể lại. Mặc dù, thân thể, dung mạo hắc hoàn mỹ không chút tỳ vết nào, nhưng mà cứ trần trụi đứng như vậy chẳng những dễ mắc cảm mà cũng sẽ làm hại nàng không biết nên hướng nơi nào để nhìn.

Đổi lại là một cô nương khác, khẳng định đã sớm mắc cỡ chết đi được. Nhưng Đậu Khẩu lại không phải cô nương bình thường.

Nàng từ nhỏ đến lớn đã xông xáo khắp nơi tìm kiếm và buôn bán các loại dược thảo quý hiếm, nàng đã từng gặp đủ các loại người, tốt có, xấu có, hơn nữa còn gặp qua rất nhiều loại yêu ma quỷ quái, cả tốt lẫn xấu.

Người tốt, thường trở thành hộ khách hoặc bằng hữu của nàng. Người xấu, mặc dù cứ tưởng lừa gạt được nàng rồi cuộc lại luôn bị nàng gạt lại. Yêu ma tốt thì thân thiện với nàng, yêu ma xấu thì luôn muốn ăn thịt nàng.

Song, bất luận là con người hay yêu ma, hay kể cả khi nàng vào rừng sâu tìm thảo dược, thỉnh thoảng may mắn bắt gặp tiên nhân đang vân giá vũ, thì lúc hết trong trí nhớ của nàng, cũng không có bất kỳ một dung nhan nào có thể sánh ngang với hấn.

Hấn đẹp không chỉ giới hạn ở khuôn mặt.

Thân thể cao lớn, không có chỗ nào là không đẹp, cái cổ cường tráng, hai vai rộng, lồng ngực nở nang, cánh tay khoẻ mạnh, eo thon ngạo nghễ, cặp mông ưỡn lên. Còn có... còn có...

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn bỗng dung đỏ bừng.

A a a, không được, không được, mặc dù “cảm địa” mê người như vậy, nhưng nàng thật sự không nên tiếp tục xem tiếp nữa!

"Nha đầu, tới đây."

Hấn đột nhiên kêu lên, vươn tay hướng về phía nàng, trên đôi môi mỏng hé ra nụ cười.

Nụ cười khuynh quốc khuynh thành của hấn khiến cho màu sắc của cánh vật xung quanh đều trở nên phai nhạt, nàng phảng phất bị bao phủ ở bên trong tia sáng ấy, như say, như ngọt đến không cách nào có thể kiềm chế, không tự chủ được hướng hấn đi tới.

Khỏe miệng hấn nở nụ cười càng sâu, ngay cả trong thanh âm đều chứa đầy ma lực.

"Người giúp ta giải trừ phong ấn, cho nên ta muốn báo đáp ngươi." Đôi tròng mắt đen nhìn kỹ nàng, không chút che dấu nỗi khát khao. Hấn đưa tay, khẽ vung lên một cái, đem nàng chậm rãi, chậm rãi tiến lại gần hấn.

Mị lực của hấn khiến cho Đâu Khẩu miệng đắng lười khô.

"Báo... báo đáp?" Nàng ngây ngốc tiếp tục si mê nhìn hấn, bởi vì lại gần quá mức, nàng cảm thấy cả người đều giống như đắm chìm trong hào quang hạnh phúc.

Tiếng nói trầm thấp, quanh quẩn bên tai nàng, hơi thở ấm áp, nóng bỏng hun đốt hai má nàng hồng nhuận.

"Đúng" hấn đến gần hơn, âm điệu gần như sùng nịch, tựa vào bên tai nàng, nhẹ giọng tuyên bố: "Để báo đáp ngươi, ta quyết định ăn ngươi."

Giọng nói mờ ám kia làm cho tay chân nàng như nhũn ra, cơ hồ muốn tan chảy.

Thật hạnh phúc, hấn muốn ăn nàng!

Nàng say mê không dứt, ngất ngây vui sướng nhìn hấn.

A, trời ạ, hấn muốn, hấn muốn ăn nàng, ăn nàng, ăn nàng, ăn nàng, ăn nàng, ăn nàng, ăn nàng...

Gi?

Chờ một chút.

Đâu Khẩu mở bừng hai mắt, từ trong sương mù đột nhiên thanh tỉnh lại.

Ăn nàng?

Hấn nói báo đáp bằng cách ăn nàng?

Về mặt hạnh phúc lập tức chuyển thành kinh ngạc:

"Ăn ta? Thế này coi như báo đáp sao?" Nàng cẩn thận hỏi, đồng thời kéo giãn khoảng cách giữa hai người.

Hấn ngạo mạn liếc nàng, đương nhiên trả lời: "Có thể trở thành thức ăn của ta đã là quá vinh hạnh cho ngươi rồi."

"Nhưng ta cự tuyệt thì sao?" Loại vinh hạnh này nàng dứt khoát không cần.

Hấn trừng mắt nhìn nàng. "Dĩ nhiên là không được!"

"Thế thì mời ngươi nghĩ phương thức khác báo đáp ta đi."

"Nha đầu, chớ cùng ta cò kè mặc cả!" Hấn nhú mày, khuôn mặt không vui.

Vì giữ được mạng nhỏ, Đậu Khấu nặn ra nụ cười thân thiện nhất cùng với vẻ mặt thành khẩn nhất, cố gắng thuyết phục đối phương:

"Không, không, không, xin đừng hiểu lầm, đây không phải là cò kè hay mặc cả, chỉ là báo đáp như vậy, ta thật sự chịu không nổi. Chi bằng mời người suy nghĩ một chút, thay đổi lại phương thức báo đáp ta được không?" Cái gì cũng tốt, chỉ cần không ăn thịt nàng là được.

Bên trong trông rất đen nỡ lệ tóe ra lờn giận. Hào quang ảm áp trong nháy mắt hóa thành bóng ma, trên khuôn mặt của hắn hiện lên vẻ quỷ dị.

Bóng tối nuốt chửng lấy ánh sáng, chút nắng cuối cùng cũng bị đẩy lui đến phương xa, bốn phía trở nên lạnh lẽo.

Xảy ra chuyện gì? !

Xem ra khuôn mặt tuấn mỹ bởi vì âm hàn nặng nề lại càng tăng thêm khí phách kinh người, dường như hết thảy thiên địa cũng bị nắm giữ ở trong tay hắn, chỉ cần nhẹ nhàng chạm tới sẽ hoàn toàn hủy diệt.

"Ta đã quyết định!" Tiếng nói trầm thấp, quanh quẩn như có tiếng sấm.

Bàn tay to lớn dễ dàng đưa nàng lên đến tận miệng.

Từ bên trong miệng phả ra hơi thở ảm áp, vuốt ve cần cổ trắng nõn và làn da trong suốt của nàng, đầu lưỡi của hắn liếm nhẹ lên cổ nàng, thử dò xét nhiệt độ của dòng máu tươi ngon ngọt đang chảy trong cơ thể nàng.

Đậu Khấu mở to mắt, sợ đến nỗi tim cũng muốn ngừng đập. Nàng vừa mới từ trong miệng yêu ma nhặt về một cái mạng nhỏ, không nghĩ tới ân nhân của mình để báo ơn nàng xé phù chú xuống lại muốn đem nàng ăn thịt.

Xong rồi! Xong rồi! Lần này thì nàng không thoát thật rồi!

Biết thế này thì đã biết điều nghe lời hắn kéo tấm phù chú kia xuống sớm một chút. A, phù chú——

Giống như đáp lại suy nghĩ của nàng, bàn tay kéo tấm phù chú xuống khi nãy chợt nóng ran lên. Nàng theo bản năng nhìn xuống, không ngờ phát hiện trong lòng bàn tay lộ ra ánh sáng nhàn nhạt màu đỏ.

Đậu Khấu mở rộng lòng bàn tay, lúc này mới phát giác ra tấm lụa trắng mặc dù đã tan thành tro bụi nhưng dòng chú ngữ lại không hề biến mất, mà trái lại in sâu vào lòng bàn tay của nàng.

Nàng thử lau nhẹ, song những dấu đỏ ấy chẳng những không bị xóa đi, trái lại còn chậm rãi tan vào trong lòng bàn tay của nàng. Khi ở trên tấm lụa thì không biết là văn tự gì, nhưng khi in dấu vào tay nàng thì không hiểu sao nàng lại đọc được, còn bật thốt lên lưu loát.

"Diễm ma là A Cổ Hạ Lôi Đằng!"

Tại thời điểm nàng thốt lên câu nói kia, giống như mây đen đang cuộn cuộn chảy, bỗng dưng gặp phải nhiệt độ lạnh quá mà đông cứng thành băng tuyết, cái miệng của đệ nhất nam nhân đang ghé sát vào cổ nàng chuẩn bị cắn cùng với thân thể không lồ kia chợt trở nên cứng ngắt.

Bàn tay to lớn kéo nàng ra một chút, bên trong trông rất đen u ám tràn ngập sự kinh ngạc đến không thể tin được.

"Người nói cái gì?" Sự đau đớn giống như lưỡi dao sắc bén theo những câu chữ kia đâm vào trán hắn, khiến cho khuôn mặt tuấn mỹ trở nên méo mó.

Đậu Khấu bị một lực lượng nào đó khu trú trong người điều khiển, những câu chữ kia tự động từ trong ngực lên đến miệng, nàng không chút do dự đọc lại lần nữa:

"Diễm ma là A Cổ Hạ Lôi Đằng!"

Vẫn là hồng quang trên tay nàng như lúc trước, theo từng câu chữ nàng đọc lúc này cũng đang toả sáng trên trán của hắn.

Đầu đau nhức kịch liệt như có vô số con kiến không lồ từ trán gặm cắn vào trong đầu, khiến hắn chỉ có thể gặm thét buông tay, "thức ăn ngon" đã đến tận miệng cũng đành phải bỏ ra.

Đậu Khấu bị thả rơi xuống đất, trước biến cố bất thành linh này, nàng chỉ biết tròn mắt mà không hiểu tại sao. Nam nhân ngao khí ngất trời giờ nhắm chặt hai mắt, tay ôm lấy đầu, miệng không ngừng kêu la thống thiết.

"Người làm cái gì?" Hắn gào lên, gương mặt tuấn tú trắng bệch.

"Ta? Ta thật sự không làm gì a!" Đậu Khấu lắc đầu liên tục, cự tuyệt thừa nhận nỗi thống khổ đang hành hạ hắn có bất kỳ quan hệ gì với nàng.

"Đáng chết!"

Hắn tức giận gặm thét khiến cả khu rừng rậm cũng run rẩy.

Ánh sáng màu hồng trên trán hắn thu hút sự chú ý của nàng. Nhìn kỹ thì thấy những dấu đỏ quý dị kia cùng vân tự trong lòng bàn tay của nàng giống nhau như đúc.

"Diễm ma la A Cổ Hạ Lôì Đàng." Nàng thì thầm.

Tiếng gầm thét đáng sợ trở nên kinh người hơn, trời đất cũng chấn động. Hắn ngẩng đầu lên, há miệng thở dốc, những âm tiết kia chẳng khác gì đinh nhọn, từng chút, từng chút châm vào đầu, vào óc hắn, cơ hồ khiến thần hồn của hắn muốn tan ra vì đau đớn.

"Câm mồm!" Hắn gào thét lên.

"Những chữ trên trán ngươi và trong tay của ta giống nhau." Nàng kinh ngạc phát hiện. Vẫn những chữ ấy, nhưng khi ở tay nàng lại không gây ra chút đau đớn nào, mà khi ở trên trán hắn lại khiến hắn đau đớn đến cùng cực.

"Diễm ma la A Cổ Hạ Lôì Đàng? Đây là cái gì?"

Thân thể khổng lồ liên tiếp chịu sự đau đớn như khoan thấu tim gan không ngừng run rẩy.

"Đừng niệm nữa!" Hắn gào to.

Diễm ma la A Cổ Hạ Lôì Đàng. Đó là cái tên cấm kỵ nhất từ ngàn năm nay, luôn được bảo vệ nghiêm mật, chỉ cần biết được cái tên này là có thể thao túng được sức mạnh to lớn nhất trong trời đất.

Diễm ma la A Cổ Hạ Lôì Đàng. Cũng là phương pháp thần tộc dùng để chế phục hắn, giam cầm hắn, thậm chí viết trên tám lụa thành chú ngữ phong ấn hắn năm trăm năm.

Diễm ma la A Cổ Hạ Lôì Đàng. Là tên của hắn.

Mặc dù phù chú bị phá hủy, nhưng hiệu lực của lời nguyện vẫn còn trên người hắn, ngay cả một tiểu nữ nhân khi đọc lên cũng có thể hiệu triệu được năng lực của lời nguyện khiến hắn đau đớn đến tê liệt, làm cho hắn cơ hồ muốn dùng hai tay trực tiếp đập vỡ đầu mình.

Mất thấy nam nhân dừng mảnh đau đến hóa cuồng, Đạp Khẩu chỉ sợ tai bay vạ gió, vội nhảy vọt sang một bên. Những khối đá khổng lồ dưới lực cường đại của hắn còn dễ dàng vỡ vụn, huống chi là một tiểu nữ nhân bằng xương bằng thịt như nàng, nếu bị cánh tay kia vung lên một cái không khoan nhượng, chỉ sợ nàng sẽ biến mất không còn lưu lại dù chỉ là một hạt bụi.

Hồng quang trong lòng bàn tay càng lúc càng yếu, nàng mở mắt ra nhìn kỹ, chỉ thấy những vân tự kia rốt cục đã lặn vào trong tay nàng.

"A, không thấy chữ nữa." Nàng thấp giọng nói, ngẩng đầu nhìn lại thì thấy người nam nhân kia sau một hồi chật vật cũng từ từ ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Mồ hôi lạnh thấm ướt tóc hắn, rũ xuống che khuất đôi tròng mắt đen sắc bén, hắn thở dốc từng hồi, chống lại cơn đau như muốn xé thân thể hắn ra thành vạn mảnh, khó nhọc đứng lên.

Bên trong tròng mắt đen dần hiện ra hung quang.

Từ xưa tới nay, thần tộc hạ chú thuật lên tên của hắn khiến tên của hắn trở thành lời nguyện rủa mạnh nhất trong trời đất. Một khi bị ai đó biết, chẳng khác nào để cho kẻ đó có thể khống chế được sức mạnh của hắn.

Hắn đường đường là Long Vương, bắt luận vạn ma, vạn yêu, vạn thú, ở trước mặt hắn chỉ có thể run rẩy thần phục. Bị thần tộc phong ấn năm trăm năm, đối với hắn mà nói đã là nỗi nhục nhã vô cùng, bây giờ lại còn bị một nữ nhân có được năng lực khống chế sức mạnh của hắn, dĩ nhiên là hắn không cam lòng!

Tên của hắn không thể bị tiết lộ.

Tôn nghiêm của hắn không thể bị khinh nhờn.

Sức mạnh của hắn lại càng không thể bị một cô gái điều khiển.

Tròng mắt đen chậm rãi nheo lại.

Tiểu nữ nhân này không thể không chết!

Không hề báo trước, hắn tung người lên như điều hâu sẵn mỗi lao về phía Đạp Khẩu.

Nếu chú ngữ biến mất, hòa vào trong thân thể của nàng, như vậy hắn chỉ cần giết chết nàng trước khi nàng kịp mở miệng, đem xương thịt của nàng nuốt vào trong bụng, điều bí mật nguy hiểm này sẽ không bị tiết lộ, hắn lại càng không bị ai quản chế.

Đạp Khẩu chỉ cảm thấy hoa mắt, tiếp theo là hơi thở ảm áp một lần nữa bỏ nhào lên cổ. Nàng giật mình một cái, cần cổ đã bị cắn.

Nàng còn chưa kịp mở miệng thét lên, đã nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

"A!"

Hắn đột nhiên mềm nhũn, trên cái cổ cường tráng của hắn chẳng hiểu từ đâu xuất hiện một vết cắn lớn, lồ lộ trên cái gáy ngăm đen.

"Xảy ra chuyện gì?" Đậu Khẩu mờ mịt hỏi.

Nàng sờ sờ cổ, phát hiện nơi bị cắn cắn cũng thấy hơi đau đau. Song cảm giác đau rất nhỏ, cơ hồ như không có, nhưng còn hắn thì lại đau đến chết đi sống lại, quả thực khác biệt một trời một vực.

Mãi hồi lâu sau, cho đến khi cơn đau xé rách thân thể rốt cục giảm đi, hắn nghiêng răng nghiêng lợi ngẩng đầu lên, hung ác trừng mắt nhìn Đậu Khẩu.

"Đáng chết, ngươi có lực nguyên rủa!" Hai mắt hắn lóe tinh quang, oán hận nhìn nàng.

Đậu Khẩu hai mắt tràn đầy tò mò hỏi: "Lực nguyên rủa là gì vậy?"

Hắn trừng mắt nhìn nàng, không nói gì.

Nàng liền tự mình suy đoán.

"Ý ngươi nói vì ta xé phù chú nên nhận được lực nguyên rủa phải không?" Nàng nhìn kỹ lòng bàn tay, mặc dù không còn nhìn thấy văn tự, nhưng vẫn nhớ kỹ. "Có phải là ta chỉ cần niệm điểm ma la A Cồ ——"

"Câm miệng!" Hắn rống to đến nỗi thiếu chút nữa thì nứt cả mắt.

Ái chà, xem ra hắn rất sợ nàng đọc chuỗi văn tự kia! Hồi tưởng lại tình hình vừa rồi, nếu không phải nàng trong lúc trọng yếu đọc chuỗi văn tự kia lên, chỉ sợ lúc này nàng đã sớm thành thức ăn nằm trong bụng hắn rồi.

Hiểu rõ ràng chân tướng, biết mình có ưu thế này, Đậu Khẩu cuối cùng thở phào nhẹ nhõm, tối thiểu nàng tạm thời không cần lo lắng chuyện bảo toàn tính mạng nữa.

"Thế mới nói, ta có bảo cái gì, thì ngươi nhất định phải biết điều một chút mà làm theo." Có chú ngữ yểm hộ, lá gan của nàng cũng lớn hẳn ra, còn cười mỉa mỉ ngồi chồm hổm ở bên cạnh hắn, vẻ mặt hiền hòa, bộ dáng thân thiện.

"Không nên được voi đòi tiên!"

"Đâu có!" Nàng kháng nghị, nghiêng đầu, cười không chút hảo ý. "Oa, ngươi mới vừa rồi không phải muốn ăn thịt ta sao? Tại sao mới khề cắn một cái, ta còn chưa kịp đau ngươi đã đau đến kêu cha, gọi mẹ như vậy?" Nàng hiểu kỳ hỏi.

Sắc mặt hắn trầm xuống.

"Ta không kêu cha gọi mẹ."

"Đây chẳng qua là ví dụ thôi!" Nàng thấy việc không đáng lo, tiếp tục truy vấn. "Nói đi nha, tại sao vậy?"

Hắn lại trầm mặc im lặng.

Đó cũng là uy lực của chú văn, thần tộc đã cố ý bố trí thêm một lớp cấm chế ở trên người của hắn, đề phòng hắn sẽ giết chết người xé phù chú, cho nên đã tạo ra cho người kia khả năng khống chế sức mạnh của hắn, chỉ cần người đó cảm nhận được đau đớn, thì cảm giác đó sẽ tăng lên gấp nghìn, gấp vạn lần hồi báo trên người hắn.

Hừ, bây giờ lũ thần tộc kia hẳn là ở trên trời cười đến sung sướng.

"À, nếu đợi ngươi nói thì trời cũng tối đen mất." Đậu Khẩu đứng dậy, nhìn về phía hoàng hôn. "Ta đi ra ngoài đã quá lâu, phải nhanh lên một chút mới trở về kịp." Nếu nàng không trở về, Văn đại phu nhất định sẽ lo lắng.

Hắn tròn mắt nhìn nàng. Một hồi lâu sau, hắn rốt cục mở miệng, dùng khẩu khí nghiêng răng nghiêng lợi nói một câu.

"Ta theo ngươi trở về."

Đây là chuyện có nằm mơ hắn cũng không nghĩ tới. Hắn không ăn được nàng, không thể gây thương tổn cho nàng, còn phải coi chừng nàng thật tốt, tránh cho nàng bị thương tổn, dính líu hắn gấp xui xẻo khắp nơi. Cái nữ nhân ngốc này, nếu có ngày nào đó cầm dao bị đứt tay hoặc là bị yêu quái làm bị thương, hắn chỉ sợ bản thân sẽ đau đến sống không được mà chết cũng không xong.

Nhìn mặt hắn hoá thành màu đen thui, cho thấy tâm tình hắn rõ ràng là không được tốt.

Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, mỹ lệ như hắn, có tức giận cũng cực kỳ đẹp mắt.

"Tại sao ngươi muốn theo ta?" Nàng hỏi.

Phản ứng của hắn là lạnh lùng liếc nàng một cái, hiển nhiên là không muốn trả lời.

Đậu Khấu nhún vai.

"Không nói cũng không sao! Nhưng nếu ngươi muốn theo ta trở về thì phải tuân thủ ước định."

Nữ nhân này sao lại phiền phức như vậy?

"Ước định gì?" Hắn dừng dẫn hỏi.

Nàng không bị hù dọa, còn mỉm cười ngọt ngào.

"Đầu tiên, không cho phép ngươi ăn thịt người."

Nàng thận trọng bổ sung, vươn ngón trỏ ra chỉ vào chóp mũi của mình, vô cùng chân thành nói cho hắn biết: "Nhất là ăn ta."

Hắn trừng mắt nhìn nàng, một lát sau, mới chậm rãi gạt đầu, miễn cưỡng đồng ý yêu cầu của nàng.

"Còn nữa, sau này lời nói của ta, ngươi đều phải biết điều một chút mà nghe theo." Nàng được đảng chân lân đảng đầu, đặt thêm điều kiện nghiêm khắc hơn. Nàng tận mắt thấy hắn là kẻ xấu tính, nếu hắn làm loạn, chỉ sợ thiên hạ sẽ đại loạn, cho nên phương pháp tốt nhất chính là nàng phải quản chặt nhân vật nguy hiểm này.

"Nha đầu, ngươi không nên được voi đòi tiên!"

"Tên của ta là Đậu Khấu." Nàng hào phóng nói cho hắn biết. "À, còn nữa —"

"Còn nữa?" Hắn quả thực không thể tin được.

"Phải, chuyện này là quan trọng nhất!" Nàng cường điệu, giọng nói cùng vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Trời ạ, phiền toái như vậy sao!

Trong nháy mắt, hắn đột nhiên hoài niệm đến cuộc sống thanh tĩnh lúc bị phong ấn.

"Rốt cuộc là cái gì?" Hắn rống lên hỏi.

Đậu Khấu nhìn hắn, mặt đỏ hồng nhưng vẫn thật thà nói: "Ngươi phải mặc quần áo vào, ta không thể nhìn ngắm thân thể ngươi thêm được nữa."

Bóng đêm dày đặc, trong thành từng ngọn, từng ngọn đèn dầu dần tắt, phần lớn mọi người đã rơi vào mộng đẹp.

Đậu Khấu đợi đến khi mặt trăng ngả sau ngọn núi phía Tây, mới rón ra rón rén mang theo nam nhân nàng "không cần thận nhặt được", thừa dịp đêm khuya trở lại trong thành.

Mặc dù không biết hắn lấy đâu ra một bộ trang phục đen huyền, vừa nhẹ, vừa mềm khoác lên thân thể quá mức mê người kia, nhưng cặp sừng trên đầu hắn vẫn có thể dọa người khác sợ hãi, nên nàng đành chọn lúc đêm khuya thanh vắng mới dám vào thành.

May mà nàng từ nhỏ đến lớn đã sớm quen với đường ngang ngõ tắt trong thành, nên cho dù giữa đêm khuya, nàng cũng có thể dùng thời gian ngắn nhất đưa hắn về đến Vân gia phường.

Vân gia phường là hiệu thuốc nổi danh và giàu có nhất trong thành.

Bên trong phường diện tích rộng lớn, toàn bộ phòng khách đều được làm bằng gỗ, cho dù trong đêm vẫn lộ ra vẻ trầm ổn, rộng lớn. Phía trước là nơi Vân đại phu khám bệnh, đằng sau thì làm phòng thuốc, mọi người trong mấy thành lân cận đều biết, cho dù là loại thuốc quý hiếm đến thế nào, chỉ cần tới Vân gia phường nhất định sẽ tìm được.

Vân đại phu y thuật như thần, hiểu rõ dược lý, bất luận là kỳ trân dị thảo nào mà đại phu nhìn qua một lần đều có thể nói rõ tên cùng cách sử dụng. Mười mấy năm qua, Vân đại phu đã cứu sống không biết bao nhiêu người, bất luận người giàu hoặc người nghèo, đại phu cũng đối xử bình đẳng như nhau, mọi người vì thế đối với đại phu càng thêm kính trọng, yêu mến, ai ai cũng ngợi khen.

Thật ra thì sự thiện lương của Vân đại phu Đậu Khấu là người rõ hơn ai hết.

Khi nàng tròn năm tuổi, lũ lụt hoành hành, cha mẹ đều bị lũ cuốn đi, nếu không phải Vân đại phu có lòng tốt nuôi dưỡng nàng, nàng có lẽ đã sớm chết đói ở ven đường hoặc bị dã thú ăn thịt rồi.

Mười năm trôi qua, Vân đại phu vẫn đối với nàng như thể đứa con mình sinh ra, dạy nàng cách phân biệt, tìm kiếm được liệu. Đối với Đậu Khẩu mà nói, Vân đại phu chẳng khác nào phụ thân của nàng.

Đêm đã về khuya, Đậu Khẩu bước càng nhanh, một lòng muốn gặp Vân đại phu báo nàng đã bình an trở về. Từ xa, nàng đã nhìn thấy bên trong trúc hiên vẫn còn sáng đèn.

Còn chưa đi đến trúc hiên, cửa trúc đã mở ra.

"Đậu Khẩu, là con sao?" Thanh âm êm ái truyền đến.

"Vâng, con đã trở về!" Đậu Khẩu vội vàng đi lên trước, vừa mới bước vào bên trong trúc hiên, nàng liền từ trong túi áo cẩn thận lấy ra một cây cỏ, cao hứng nói lớn. "Vân đại phu, người xem, con đã tìm được cỏ Giáng Châu!"

Nam nhân thân mặc bạch y, tóc mai điểm bạc, thân nhiên mỉm cười, vẻ mặt ấm áp, ánh mắt nhìn Đậu Khẩu giống như nhìn đứa con gái nhỏ.

"Xem con chặt vật như vậy, có phải ở trong núi đã gặp phải nguy hiểm gì không?" Đại phu lo lắng hỏi, chỉ chăm chú nhìn Đậu Khẩu mà không buồn liếc mắt tới cỏ Giáng Châu trên tay kia.

"Không có chuyện gì nữa, người nhìn xem, không phải con vẫn rất tốt đó sao?" Nàng nháy mắt, cố ý bỏ qua tất cả những nguy hiểm đã trải qua. "Tay của con vẫn tốt, chân vẫn tốt, đầu cũng rất tốt, cũng chưa bị ăn sạch đâu!"

Chân mày Vân đại phu không tự chủ được nhíu lại.

"Có người muốn ăn tay, chân cùng đầu của con sao?"

"Ồi..." hồng bét, lỗ mũi mất rồi! Đậu Khẩu vội vàng le lưỡi. "Không phải đâu, con chỉ khoa trương một chút mà thôi, không có chuyện gì, không có chuyện gì." Nàng khẳng khái bảo đảm.

Mắt thấy hỏi không ra nội tình, hơn nữa trên người Đậu Khẩu cũng đúng là không có vết thương nào, Vân đại phu lúc này mới đổi đề tài hỏi.

"Làm sao muộn như thế này con mới về? Bỏ lỡ cả giờ con uống thuốc rồi." Đại phu hỏi.

Đôi mắt to tròn đảo vài vòng nhanh như chớp.

"Bởi vì giữa đường con nhặt được một người, hắn không có nơi nào để đi, con chỉ tốt bụng dẫn hắn theo nên mới về muộn như vậy." Nàng quay đầu đi, hướng về phía "tên kia" gọi: "Này, mau tới đây đi, đừng có ngăn người, đứng bất động ở đó như vậy."

Tròng mắt đen sắc bén lóe lên tia giận dữ.

Chưa từng có kẻ nào cả gan dùng chữ "Này" để gọi hắn!

Nhuộm máu nhân gian là Long Vương, phá hủy thiên giới là Long Vương, đem địa ngục đốt sạch khiến thần ma khiếp đảm cũng là Long Vương. Hắn có sức mạnh đủ để hủy diệt nhật nguyệt, tinh tú, hắn từ nhỏ đã được vạn vật sùng bái, hắn là....

"Này!"

Nữ nhân chết tiệt kia lại gọi hắn như thế lần thứ hai!

Hắn hít sâu một hơi.

Thái dương nổi gân, lửa giận thiêu đốt trong ngực, song hắn lại không thể làm gì.

Hắn đứng ở trước cửa cũng không nhúc nhích, sắc mặt càng lúc càng khó coi, ngoài cửa sổ bóng đêm dày đặc, theo tâm tình của hắn càng lúc càng trở nên âm u, cả tòa trúc hiên phảng phất như bị một màn đêm bao bọc, ngay cả ánh đèn cũng không thể lọt ra.

Cũng may Vân đại phu phá vỡ cục diện bế tắc.

Đại phu lễ độ mỉm cười hỏi Đậu Khẩu: "Vị này là...?"

"À, hắn là người con nhặt được!" Nàng quyết định chỉ nói vào trọng điểm, đem toàn bộ những thứ khác loại bỏ hết: "Hắn thật đáng thương, đại khái là làm chuyện xấu gì đó cho nên bị xử phạt, đặt ở dưới tầng đá lớn chỉ lộ ra cái đầu. Nếu không phải do con phát hiện được thì không biết hắn còn bị giam ở đó bao lâu nữa."

Vân đại phu gật đầu, nhìn nam nhân áo đen có thái độ lảo xược đang đứng trước cửa, thân thiện hỏi thăm: "Xin hỏi, nên xưng hô với ngài như thế nào?"

Đậu Khẩu lạnh tranh trả lời.

"A Dương." (Dương nghĩa là dê)

Trông mắt đen bóng đưng quét tới, nhìn thẳng vào mắt của nàng, so với lưỡi đao còn sắc bén hơn.

Đậu Khẩu về mặt vô tội, mở hai tay ra.

"Nếu không, tự ngươi nói đi, ngươi tên là gì." Đọc đường, nàng đã hỏi hắn nhiều lần, là chính hắn không chịu nói ra đó chứ.

"Tên của ta không phải để cho phàm nhân có thể kêu gọi." Khẩu khí của hắn còn lạnh hơn cả băng tuyết mùa đông.

Nàng nhún vai, ra cái vẻ không sao cả.

"Vậy thì ta gọi ngươi là A Dương!"

Hắn nhắm chặt mắt lại, ở trong lòng nguyện rửa tất cả thần giới, sau cùng mới cắn răng mở miệng, không tình nguyện nói ra tên mình.

"Lôi Đằng."

Nàng bừng tỉnh đại ngộ.

"A, thì ra chú ngữ đó chính là tên ngươi?" Ngón tay của nàng đưa nhẹ lên miệng. "Ta nhớ tên đầy đủ của ngươi là —— "

"Câm miệng!"

Oa, khẩu khí của hắn cùng sắc mặt cũng thật hung dữ nha!

Đậu Khẩu rút cổ, đem tất cả những chữ đang chạy lên khóe miệng đều nuốt trở về hết. Nhìn về mặt Lôi Đằng giống như là nếu nàng dám nói ra, hắn sẽ ngay tại chỗ này dùng tay xé rách miệng nàng.

"Không nói thì không nói nha, làm cái gì mà hung dữ như vậy?" Nàng làm bầm oán trách tâm địa của hắn sao quá hẹp hòi. "Hừ, nếu không muốn tiết lộ tên, vậy cứ gọi là A Dương nha, dù sao cái sừng trên đầu ngươi căn bản là sừng dê mà —— "

Lúc này Vân đại phu cũng không nhịn được nữa, ầm giọng gọi:

"Đậu Khẩu."

"Vâng? Sao ạ?" Nàng ngẩng đầu lên.

"Đây không phải là sừng dê."

"Thế thì là gì?"

"Đó là Long Giác." Vân đại phu nhẹ giọng nói. Long Giác mặc dù hiếm thấy, nhưng đại phu vẫn có thể nhìn một cái là nhận ra.

(Long Giác: sừng của con rồng)

"Cho nên nói, hắn thật sự là rồng?" Nàng kinh ngạc.

Vân đại phu gật đầu.

Oa, là rồng nha! Rồng hàng thật giả thật đó nha! Người này không nói dối, hắn thật sự là rồng nha! Từ lúc chào đời tới nay, đây là lần đầu tiên Đậu Khẩu gặp được một con rồng chân chính.

"Thật xin lỗi, là do ta lần đầu tiên nhìn thấy rồng." Trong miệng nàng nói xin lỗi nhưng ánh mắt lại nhìn chòng chọc cặp sừng của Lôi Đằng. "Hon nữa, sừng trên đầu ngươi thật sự rất giống sừng dê a!"

Theo truyền thuyết từ mấy trăm năm trước kể lại, bất luận là Thiên giới hay nhân gian cũng đều có thể nhìn thấy rồng bay lượn. Nhưng sau một trận đại huyền chiến, phần lớn loài rồng đã biến mất, chỉ còn lại rất ít, thỉnh thoảng còn bay lượn phía cuối chân trời.

Nếu là chuyện xảy ra từ mấy trăm năm trước, vậy thì ngay cả Vân đại phu cũng chưa từng thấy qua một con rồng thật sao?

Đậu Khẩu quay người, tiến tới bên cạnh Vân đại phu, nhỏ giọng xác nhận lại lần nữa: "Đại phu, người có chắc hắn là rồng thật không? Không phải là giống dê hiếm đấy chứ?"

Mặc dù thanh âm nàng rất nhỏ nhưng Lôi Đằng vẫn nghe thấy.

Không đợi đến lúc Vân đại phu trả lời, Đậu Khẩu cũng cảm giác được ánh mắt sắc bén giống như từng mũi tên bắn lên, hướng thẳng cái ót của nàng bắn tới.

Nàng thở dài một hơi.

"Hắn lại trừng mắt nhìn con có đúng không?" Nàng thậm chí không cần quay đầu lại, cũng có thể nhận thấy đầu hắn đang bốc hơi ngùn ngụt.

"Không sai."

Ôi, hiển nhiên là nàng nhặt được một con rồng tính tình rất không tốt! Hay là tất cả các con rồng khác tính tình đều không tốt như vậy?

"Xin bỏ quá cho tiểu nữ" Vân đại phu giọng ôn hòa mà hữu lễ: "Tiểu nữ cùng mọi người bên trong thành đều chưa từng thấy qua loài rồng tôn quý."

Đáp lại lời đại phu là một tiếng hừ nhẹ lãnh đạm.

Vân đại phu cười nhẹ một tiếng.

"Có thể nhìn thấy ngài, mặc dù là niềm vinh dự vô cùng lớn lao nhưng mọi người không biết, chỉ sợ sẽ thất kinh, đưa tới những tai họa không cần thiết." Đại phu vừa nói vừa đưa mắt nhìn cặp sừng mỹ lệ.

Lôi Đằng mặt không chút thay đổi, vung tay một cái, cặp Long Giác biến mất. Bây giờ nhìn hắn ngoại trừ vẻ mỹ lệ dị thường, vẻ ngoài của hắn cùng con người đã không có gì khác biệt.

Đậu Khẩu đứng bên cạnh nhận ra một chuyện.

Người này ư nghe lời ngon ngọt!

Hắc hắc, thật tốt quá, nàng sẽ nhớ kỹ điều này! Trừ chú văn ra, nàng vừa học lên được một cách khác có thể sai khiến hắn.

Đậu Khẩu vừa suy nghĩ, vừa ngáp.

Vất vả cả ngày hôm nay đã làm cho nàng mệt muốn chết rồi, nhất là phải chạy trốn chết khắp núi rừng lại càng hao tổn thể lực của nàng. Mỗi một lần dần kéo tới, nàng dụi dụi mắt, rất nhanh hỏi vào trọng điểm.

"Vân đại phu, có thể cho hắn ở lại không?" Nàng tận mắt nhìn thấy hắn trong nháy mắt đã tiêu diệt hết đám yêu ma kia. Nàng thẩm tính toán, nếu hắn có sức mạnh lớn như vậy, giữ hắn lại hẳn là có chỗ rất hữu dụng.

"Con định làm thế nào thì cứ làm như vậy đi!"

Được đại phu đồng ý, Đậu Khẩu xoay người lại, lộ ra nụ cười khoái trá.

"A Dương, à, không đúng, Lôi Đằng, đại phu nói người có thể lưu lại." Nàng đi tới trước mặt hắn, cũng không quản hắn có đồng ý hay không, đưa bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn cầm lấy bàn tay to lớn của hắn. "Đi thôi, đêm đã khuya, ta dẫn người đi tìm một chỗ nghỉ ngơi." Nói xong, nàng dắt hắn hướng bên ngoài trúc hiên đi ra.

Bàn tay mềm mại nhỏ bé của nàng thật ấm áp.

Cho dù lực hết cả trí nhớ, Lôi Đằng cũng không nhớ nổi trong vạn yêu, vạn ma, vạn thần, vạn thú, có ai từng nắm lấy tay hắn như vậy.

Vậy mà người đầu tiên cầm tay hắn lại là cô gái này.

Mới vừa đi ra tới trúc hiên, phía sau chợt truyền đến tiếng gọi.

"Đậu Khẩu!"

"Dạ?"

"Nhớ uống thuốc." Vân đại phu nhắc nhở.

"Con biết rồi." Nàng cất giọng trả lời, chân vẫn không dừng lại, vừa ngáp, vừa dắt Lôi Đằng tiếp tục đi về phía trước.

Thân ảnh của hai người, rất nhanh biến mất trong bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Rạng đông lấp ló phía chân trời, bên trong Vân gia phường đã bắt đầu có người đi lại.

Có trăm ngàn loại dược liệu, thì cũng có trăm ngàn phương thức xử lý khác nhau. Gừng thì phải xắt nhỏ; hạnh nhân cùng ba đậu sẽ phải lột vỏ; nước lấy trên núi thì phải tinh khiết; phụ tử cùng Thiên Hùng, ô đầu, đều phải bào chế; đá vân mẫu, phèn sống chỉ có thể đốt; các phương pháp khác còn có luyện, chưng, nấu, cất...

Các phương thức luyện chế dược liệu này chỉ thỉnh thoảng Vân đại phu mới phải chỉ điểm, còn người phụ trách chính là Đậu Khẩu.

Nàng từ nhỏ tư chất thông minh, bất luận là loại dược liệu hay phương thức nào, đã nghe qua một lần đều có thể nhớ rõ, hơn nữa mỗi ngày số người tới trước cửa cầu Vân đại phu chữa bệnh cũng rất nhiều nên trọng trách luyện chế dược liệu đương nhiên do nàng đảm nhận.

Mấy năm nay, do nàng đốc thúc nên bên trong Vân gia phường đã có một nhóm nhân công thuần thực, luyện ra dược phẩm chất lượng rất tốt, chẳng những cứu được rất nhiều người, lại còn có thể bán được giá cao, chỉ cần đề tên Vân gia phường là giá dược phẩm sẽ được nâng lên gấp mấy lần.

Mặc dù hôm trước mãi đến đêm khuya mới được ngủ, nhưng Đậu Khẩu theo thói quen vẫn dậy từ rất sớm.

Rửa mặt xong, nàng ra khỏi phòng nhưng không đi kiểm tra việc luyện chế dược liệu như mọi ngày mà lại hướng phía phòng khách đi tới.

Trong sân, người đến, người đi, mỗi người mỗi việc, song chỉ cần nhìn thấy Đậu Khẩu, ai cũng đều nở nụ cười chào hỏi, không khí trong sân so với ánh nắng còn ấm áp hơn.

"Đậu Khẩu cô nương, chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng" nàng gật đầu mỉm cười. "Trần thúc, thúc đã ăn sáng chưa?"

"Ta chưa" nam nhân trung niên lắc đầu, đem dược liệu trải trên một tấm da, trước đó còn cẩn thận phủi sạch sẽ, gọn gàng: "Chờ phơi nốt chỗ thuốc này ta sẽ ăn."

"Trần thúc vất vả rồi."

"Không có đâu." Vừa nói chuyện, Trần thúc vừa lấy tay đảo dược liệu.

Công việc vốn rất bận nhưng mọi người vẫn xúm đến hỏi thăm nàng:

"Đậu Khẩu cô nương, có phải hôm qua cô nương lên núi không?" Có người tò mò hỏi.

"Đúng vậy!"

Đâu chỉ vào núi, nàng còn xem chút bị yêu quái nuốt chừng ấy chứ!

"Nguy hiểm quá, cô nương nhà ta sao lại có thể một mình lên núi chứ?" Vương má má nhăn mặt, lắc đầu không đồng ý.

"Một mình mới nhanh chạy thoát được mà!" Đậu Khẩu cười mị mị nói, ôm lấy khuôn mặt trắng bệch của lão phu nhân làm nũng. "Vương má má, người đừng quá lo lắng, không phải con vẫn rất tốt đó sao?"

"Đậu Khẩu cô nương đúng là ở hiền gặp lành."

"Nàng hôm qua còn hái được cỏ Giáng Châu trở về đấy!" Có người ồn ào nói, giọng tràn đầy kính nể.

Khuôn mặt lão phu nhân vẫn lo lắng. "Cỏ Giáng Châu mặc dù khó kiếm, nhưng cho dù là dược liệu quý hiếm đến đâu cũng không quý trọng bằng tính mạng của mình."

"Vâng, vâng, vâng, lời Vương má má nói con nhất định ghi tạc ở trong lòng." Trên khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp lộ ra nụ cười ngọt ngào. "Sau này, bất luận là lên núi hay xuống biển, gặp bất kỳ nguy hiểm nào, cũng sẽ có người thay con ngăn chặn, người không cần phải lo lắng nữa."

Mọi người lộ ra vẻ mặt tò mò.

"Là ai vậy?"

"Là người trong nhà chúng ta sao?"

"Người trong nhà ai cũng đều có việc phải làm, ai có thể đi theo bảo vệ Đậu Khẩu chứ?"

"Đúng vậy, hơn nữa làm gì có người nào có bản lĩnh lớn như vậy, có thể bảo đảm an toàn cho Đậu Khẩu cô nương?"

"Chẳng lẽ mời thợ săn?"

Đậu Khấu trẻ tuổi lại xinh đẹp, rất nhiều thanh niên trong mấy thành lân cận đều ngưỡng mộ trong lòng. Nàng lại rất thông minh, xa gần ai ai cũng biết tiếng. Chẳng qua là nàng không giống với các cô nương bình thường khác, thường xuyên bên ngoài, mọi người trong Vân gia phường vừa kính nể nàng nhưng cũng rất lo lắng cho sự an nguy của nàng.

Đối với một cô nương trẻ tuổi mà nói, tâm địa của nam nhân đối với nàng có khi còn nguy hiểm hơn cả lũ yêu quái đang đói bụng!

Lúc trước, đã từng có người đề nghị muốn tìm thuê thợ săn có thân thủ nhanh nhẹn để bảo vệ an toàn cho Đậu Khấu. Nhưng nàng vì duy trì kế sinh nhai cho Vân gia phường đã sớm hình thành nên tính cách tính toán chi li nên bất luận ai nhắc tới chuyện này nàng cũng nhất mực lắc đầu, ai khuyên cũng không được.

Chuyện này, mọi người ai cũng canh cánh trong lòng, lo lắng không yên. Ai ngờ hôm nay Đậu Khấu lại chủ động nhắc đến.

"Hắc hắc, ta tìm được một người thích hợp rồi, không cần tốn tiền mà so với cái đám thợ săn kia còn lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần!" Nàng cười híp mắt nói.

"Người đó tìm được ở đâu vậy?"

"Nhật được." Nàng thần bí cười, đôi môi đỏ mọng mềm mại, hai tròng mắt trong suốt, dưới ánh mặt trời lóe sáng như đá quý: "Nhật được ở trong núi."

Vương má má nặng nề thở dài một hơi.

"Lại là nhật được?"

Cơ hồ mỗi một lần ra khỏi cửa, Đậu Khấu lần nào cũng nhật được "đồ" mang về, hơn nữa số lượng lại nhiều, thành phần lại phức tạp, làm cho mọi người lần nào cũng phải hít hà đến lú cả lưỡi.

Tính nàng vốn tiết kiệm, ra ngoài nếu thấy có gì còn dùng được là lại nhật đem về. Nhưng nàng cũng rất dễ mềm lòng, nhìn thấy người già hoặc trẻ nhỏ cực khổ không nơi nương tựa, tất cả cũng đều mang về Vân gia phường.

"Lần này thứ ta nhật được không giống với những lần trước, vì hần rất hữu dụng!" Thật ra nguyên nhân chủ yếu là nàng căn bản không cự tuyệt được hần. "Các người mau đi trước đi, đợi lát nữa ta sẽ đưa hần tới giới thiệu cho mọi người biết." Nàng tràn đầy lòng tin nói, xuyên qua đám người, tiếp tục hướng phía phòng khách đi tới.

Tối hôm qua, nàng đem Lôi Đằng an trí trong khách phòng.

Phòng khách sạch sẽ mà yên tĩnh, nhưng sắc mặt khinh thường của Lôi Đằng có thể dễ dàng thấy được hần đối với việc phải ở lại đây bất mãn đến thế nào. Khi nàng tuyên bố hần có thể ngủ ở trong khách phòng, hần lộ ra vẻ mặt giống như nàng mới vừa đem một con con ếch nhóp nhép nhét vào trong miệng của hần.

"Ngủ nơi này so với ngủ trong thạch động tốt hơn nhiều!"

Nàng còn thật thà hỏi: "Người muốn trở về thạch động ngủ nữa sao?" Nếu như muốn ngủ trong thạch động, nàng cũng an bài cho hần!

Lôi Đằng không trả lời.

Hần vẫn trừng mắt nhìn nàng.

Đội không thấy hần trả lời, Đậu Khấu tự mình suy tính, hần đối với việc ngủ trong phòng khách không có ý kiến gì - dù sao, hần không mở miệng oán trách bất cứ chuyện gì - nàng mệt mỏi đem "Khách quý" lưu lại trong khách phòng, rồi tự mình trở về phòng nghỉ ngơi.

Ngủ một giấc say sưa, sáng dậy, nàng trở lại phòng khách, không gõ cửa mà trước tiên đứng ở bên ngoài cách xa phòng khách vài thước.

Không biết hần tối qua ngủ thế nào?

Bất luận có ngủ được hay không, nàng có thể khẳng định tính tình của hần chắc chắn sẽ không thay đổi bao nhiêu.

Lo lắng bản thân tùy tiện tới gần có khi lại bị hần vừa mới tỉnh ngủ, thuận tay vung lên một cái lại chết thảm tại chỗ không chừng, Đậu Khấu thông minh cất giọng gọi.

"Này! Là ta, Đậu Khấu đây!" Nàng ở ngoài cửa sổ kêu lên: "Người đã dậy chưa?"

Không có tiếng trả lời.

"Người còn đang ngủ à?"

Không có tiếng trả lời.

"Người dậy rồi sao?!"

Vẫn là không có tiếng trả lời.

"Con rồng nào cũng ham ngủ giống như người sao?"

Trong phòng khách im ắng, không một tiếng động.

Nỗi nghi ngờ khiến Đậu Khấu trở nên lén lút, nàng cố ý vừa giậm chân thành tiếng, vừa nhích tới gần cửa sổ, vẫn không quên lên tiếng cảnh cáo. "Ta tới đây nha!"

Phòng khách không một bóng người.

Trong con người long lanh nước của nàng tràn ngập sự bối rối.

Từ ngoài cửa sổ nhìn vào bên trong chẳng những không có người mà ngay cả chân đèn cũng thật chỉnh tề, như thể chưa hề có người nào kê cao gối ngủ đêm qua.

Quái, người —— à, không phải, rồng đâu? Hắn chạy đi đâu rồi?

Đậu Khấu nắm lấy cửa sổ, mở to cặp con ngươi đen lúng liếng, tỉ mỉ nhìn một lần nữa nhưng vẫn không nhìn thấy thân ảnh Lôi Đằng đâu.

Một ý niệm chợt xuất hiện trong đầu nàng.

Chẳng lẽ, hắn đã đi rồi? !

Nàng hủy bỏ khả năng này rất nhanh.

Hôm qua ở trong núi, “quý khách” này tự mang cái bản mặt thối chủ động đề nghị được đi theo, hắn phải buộc phải ở lại bên nàng vì phù chú——

A, chú phù!

Đậu Khấu cúi đầu xuống, mở lòng bàn tay mềm mại ra.

Những thứ vẫn tự cùng hồng quang quý dị đã sớm không còn nhìn thấy, chỉ có da thịt trắng nõn, mềm mại của nàng, dưới ánh mặt trời gần như trong suốt. Nhưng nàng vẫn nhớ rõ chú vẫn không phải đã biến mất, mà là hoà tan vào trong da thịt của nàng.

Nàng xem xét bàn tay rồi ngẩng đầu nhìn phòng khách trống rỗng. Nghiêng nghiêng cái đầu nhỏ nhắn thông minh nghỉ ngơi một lát, rốt cuộc nàng quyết định không cần phải lãng phí thời gian, dùng biện pháp nhanh nhất cũng là biện pháp trực tiếp nhất tìm kiếm tung tích của Lôi Đằng.

Đôi môi hồng để sát vào lòng bàn tay.

Nàng dùng thanh âm nhỏ nhất, giống như đang tiết lộ một bí mật, khẽ khàng đọc:

“Diễn ma la A Cô Hạ Lôi Đằng.”

AAAAAAA.....!

Tiếng gầm thét vô cùng đau đớn cùng với tiếng than củi nổ ù ù truyền đến từ một nơi cách đó không xa khiến mọi người thất kinh.

Bức tường của phòng bếp bị phá thành một lỗ thủng to, gạch đá vỡ tan tành đang không ngừng lăn xuống, khói đen mù mịt cùng mùi khét bay ra.

Trong màn khói truyền đến tiếng gầm giận dữ khiến người ta phải sợ đến kinh hồn táng đờm.

Nhìn thấy khói đen tán loạn, các nam nhân tay chân nhanh nhẹn đã được huấn luyện nghiêm chỉnh, nhanh chóng lấy nước giếng vội vã hướng phòng bếp chạy tới.

Chẳng qua là họ còn chưa kịp chạy đến bức tường bị “oanh tạc”, Đậu Khấu đã nắm lấy mép váy thật nhanh chạy tới trước. Nàng chạy lấy chạy để, vì thế mà khiến cho vài sợi tóc bung ra, theo gió bay bay phiêu lãng, còn để lại mùi thơm nhàn nhạt phảng phất, sợi dây buộc tóc có đính vài chiếc chuông nhỏ bằng vàng cũng “đing đing đang đang” vang lên không ngừng.

“Nguy hiểm! Nguy hiểm!” Nàng vừa chạy vừa nói lớn, phát tay ngăn cản mọi người tiến lên. “Dừng lại, ngàn vạn lần không được tự tiện xông vào!” Nàng không muốn bất luận kẻ nào đến gần một Lôi Đằng đang nổi giận.

Các nam nhân nghe vậy, tất cả đều dừng bước, nhưng mắt thấy khói đen tán loạn, trong lòng bọn họ cũng rất lo lắng. Nam nhân gần chỗ phát hỏa nhất, xách theo thùng nước đầy nhanh chóng chạy tới gần Đậu Khấu, lòng như lửa đốt nói: “Nhưng Đậu Khấu cô nương, bên trong đang nhiều khói như vậy, nói không chừng cháy ——” lời còn chưa nói hết, thùng nước trong tay của hắn bỗng dưng bị đoạt mất.

“Các người lui về phía sau, giao cho ta là được!” Đậu Khấu xách theo thùng nước, vội vã phân phó một câu, sau đó là tiếng kêu kinh hoàng của mọi người khi thấy nàng hướng đám khói mù mịt lao vào.

Khói đen nồng đậm khiến nàng ho sặc sụa, hai mắt bị hun đến nước mắt chảy ròng ròng.

“Lôi Đằng, là ta!” Nàng dù ho khù khụ, vẫn không quên bấm báo thân phận, mò mẫm đi vào trong bếp. Khói đen càng vào trong càng nhiều, nước mắt nàng chảy dần dựa, chỉ dựa vào trí nhớ để tìm đến vị trí nòi hơi.

Quả nhiên, khói đen chính là từ nơi này thoát ra !

Đậu Khấu quyết định thật nhanh, nhấc thùng nước, dùng sức hướng phía nòi hơi hất thật mạnh.

Rào!

Khói đen đầu tiên thì dày đặc, sau đó dần dần tản ra. Đậu Khấu nhìn kỹ, phát hiện chẳng qua than củi mới chỉ bén chút lửa nên tỏa ra khói đen, may mà thùng nước kia cũng kịp kịp thời, nếu kéo dài thêm chút nữa, để cho tất cả củi đun cùng bén lửa, nòi hơi bên trong thoát ra, thì không còn là khói đen nữa mà là đại hỏa hoạn.

Xác định đã dập tắt ngọn lửa, Đậu Khấu thở phào nhẹ nhõm. Nàng xoay người sang chỗ khác, không ngờ nhìn thấy Lôi Đằng một thân ướt đẫm, đang đứng sau nòi hơi.

“Oa!” Nàng kêu lên một tiếng kinh hãi, vội vàng nhảy lùi lại.

Hắn ở trong phòng bếp nàng đã dự liệu được. Chẳng qua nàng không ngờ được rằng hắn cả người lại ảm ướt ngược ngừng như vậy, rất giống kẻ vừa được vớt từ trong nước vớt lên. Cặp sừng biến mất từ đêm qua, hôm nay cũng không thấy bóng dáng, bất luận kẻ nào thấy hắn, cũng chỉ thấy hắn có vẻ đẹp hấp dẫn đến ma mị.

Bất quá, có tuần mỹ đến đâu đi chăng nữa mà bị dội ướt đẫm cả người thế kia thì trông cũng thật là thảm hại.

“Làm sao người lại bị ướt hết cả người vậy?” Nàng mở miệng hỏi.

Đôi mắt tức giận đỏ ngầu như máu, ánh mắt bắn ra tán loạn khiến người ta phải giật mình. Lôi Đằng hoàn toàn làm ngơ với thắc mắc của nàng, trừng mắt nhìn khuôn mặt vô tội xinh đẹp, nhỏ nhắn, nặng nề lại gần mấy bước, gương mặt tuấn tú vận vẹo, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi: “Tại sao lại niệm chú?”

Về mặt nàng vẫn còn mờ mịt!

“Cái gì?”

“Chú vẫn! Ta hỏi người tại sao lại niệm chú?” Hắn bực bội gầm nhẹ, trên trán còn lưu lại dư âm đau đớn tại thời điểm chú văn phát tác.

Đậu Khấu lúc này mới phục hồi lại tinh thần.

“Đó là...” Nụ cười của nàng ngọt vô cùng. “... vì ta tìm không được người a!”

Con tức giận tức thì bùng lên, quanh quần lượn lờ trong không gian bếp chật hẹp.

Lôi Đằng chỉ cảm thấy trước mắt biến thành màu đen. Cường lực của chú văn đủ để phong ấn hắn năm trăm năm, ngay cả thần tộc sử dụng cũng phải cẩn thận vạn phần, vô số đại yêu ma cũng vì thế mà đối với chú văn lại càng thêm thương không dứt, bởi vì kẻ nào biết được chú văn này là có thể nắm được Long Vương vô địch trong tay.

Mà nàng lại dùng nó để tìm người.

Chỉ vì tìm hắn mà tiểu nữ nhân này lại sử dụng đến chú văn, hại hắn vừa mới sáng sớm ra đầu đã đau như muốn vỡ tung. Sự phẫn nộ mãnh liệt khiến khớp xương hắn kêu răng rắc, lòng bàn tay ngứa ngáy, khao khát muốn tóm lấy cái cổ mảnh khảnh trắng nõn của nàng mà bẻ thành tám mảnh.

“Ta muốn giết người!” Lôi Đằng gầm thét, hai cánh tay mạnh mẽ đặt trên đôi vai gầy yếu của nàng, ngay lập tức muốn đem nàng ——

“Đội một chút!”

Đậu Khấu nói lớn, bàn tay nhỏ bé giờ lên phía trước ngăn lại.

Khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra nụ cười dữ tợn: “Chờ cái gì? Người muốn cầu xin tha mạng sao?”

“Ta chỉ muốn nhắc nhở người một tiếng.” Nàng ngẩng đầu lên, nhìn kỹ gương mặt tuấn tú: “Người quên rồi sao? Làm đau ta chẳng khác gì là làm đau một mình người, người so với ta còn đau đến gấp vạn lần đó!”

Hai tay của hắn ở trên vai của nàng bỗng cứng lại.

Đáng chết, thật sự hán đã quên!

Nhìn thấy vẻ mặt kia ảo não không dứt, Đậu Khẩu mặc dù thông cảm nhưng vẫn không nhịn được hỏi: “Con rồng nào cũng mau quên giống như người vậy sao?”

Cho dù kẻ nào đã ăn tim gấu gan báo mà đứng trước mặt Lôi Đằng hỏi câu này, thì cũng đã sớm bị hán cho một chưởng đánh chết, ngay cả xương cốt cũng hóa thành tro, không biết bay đi nơi nào. Nhưng hán có nằm mơ cũng không nghĩ tới lại có người dám can đảm vô lễ như thế đối với hán.

Nếu có thể, Lôi Đằng cũng khao khát đem tiểu nữ nhân này mà giết ngay tại chỗ. Nhưng hết lần này tới lần khác, vì e sợ chú văn nên hán đều không thể làm gì được nàng.

“Này, người có khỏe không?” Âm thanh mềm mại, giòn tan ghé vào lỗ tai hán vang lên, thân là đầu sỏ gây ra mọi tai họa song khuôn mặt của nàng vẫn thật vô tội.

“Cho dù tìm không được ta, cũng không cho phép người dùng chú văn gọi ta.” Hán trừng mắt nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn, thận trọng cảnh cáo.

“Tại sao?” Nàng thắc mắc.

“Bởi vì ta nói không cho phép!”

Nàng suy nghĩ một chút, làm ra vẻ khó khăn: “Nhưng cách này rất tiện dụng mà!”

“Không cho!”

Nhìn sắc mặt Lôi Đằng âm trầm, Đậu Khẩu cũng đành phải nhường một bước. “Được rồi nha, người đừng hung hăng như vậy nha, lần này coi như ta không đúng, được chưa?”

“Vốn chính là lỗi của người!”

Nàng than thở. “Con rồng nào cũng hay để ý giống như người vậy sao?”

Lần này, Lôi Đằng đem hết toàn lực mới có thể ngăn mình không ngay tại chỗ tóm lấy nữ nhân này, trực tiếp hướng phía bức tường đồ ném ra ngoài. Hán hít một hơi thật sâu, dùng giọng tôn quý nhất, nghiêm túc nhất, thận trọng nói cho tiểu nữ nhân to gan, điếc không sợ súng này biết:

“Ta không phải là một con rồng bình thường.”

“Thế người là loại rồng gì?”

“Ta là Long Vương.”

Nàng dùng thanh âm rất nhỏ hỏi lại: “Cho nên đặc biệt nhỏ mọn?”

Lần này tiếng gầm vang đến tận mây xanh.

“A, đừng gầm, đừng gầm, coi như ta chưa nói gì!” Đậu Khẩu bịt chặt tai, chu cái miệng nhỏ nhắn quang quác, quang quác hô to, cố gắng át tiếng của con rồng kia. “Thật xin lỗi, người không nên rồng lên nữa! Phòng bếp mà bị chấn động sụp xuống, ta mà bị thương, người cũng sẽ rất phiền toái a!”

Thanh âm mặc dù yếu ớt, nhưng lời nàng nói không phải là giả, Lôi Đằng dù đang chìm ngập trong lửa giận cũng đành phải nuốt những âm thanh gầm thét trở vào, chớp đôi mắt ngùn ngụt lửa giận, trừng trừng nhìn tiểu nữ nhân đang núp ở góc tường.

Xác định thanh âm đã dừng lại, phòng bếp cũng không lay động kịch liệt nữa, Đậu Khẩu từ từ ngẩng đầu lên. Nhìn thấy sắc mặt Lôi Đằng, nàng nở nụ cười thân mật nhất, vội vàng đứng dậy.

“Người nhất định là đói bụng rồi, cho nên tính tình mới hư như vậy.” Nàng kết luận, định dùng thức ăn để đền bù “chút hiểu lầm” giữa hai người. “Người chờ một chút, ta lập tức tìm chút ít thức ăn cho người —— cho người ——” Mỏ nòi ra, nàng bỗng dừng ngắn gọn.

Tính toán ra thì mới qua một chút thời gian, mọi người cũng còn chưa ăn sáng, cho dù trong phòng bếp bị Lôi Đằng làm cho ngổn ngang, nhưng mấy mươi phần thức ăn, nào cơm trắng như ngọc, nào gà nướng thơm ngào ngạt, nào thịt heo non mềm, cùng một núi rau dưa và nước trái cây đã chạy đi nơi nào?

Đậu Khẩu kinh ngạc tìm đi, tìm lại, phát hiện tất cả các khay đều trống rỗng không còn một miếng, nhìn không thấy tung tích thức ăn đâu. Tìm hồi lâu, nàng chỉ thấy ở góc bếp còn dư lại chút xương và vỏ trái cây.

Nàng khiếp sợ chậm chạp quay đầu lại nhìn vẻ mặt ngạo mạn của Lôi Đằng.

Trong lòng nàng hiện lên dự cảm bất thường.

“Đồ ăn đâu rồi?” Nàng hỏi.

“Ta ăn rồi.” So với năm trăm năm trước, thức ăn của nhân gian cũng tiến bộ không ít, đồ ăn sáng cũng thịnh soạn như vậy khiến hấn ăn xong rất hài lòng, vì thế tâm trạng của con rồng cao quý nào đó cực kỳ thoải mái.

“Tất cả?”

“Đúng.”

Đậu Khẩu chỉ cảm thấy một cơn choáng váng.

Dung nhan tuấn mỹ của hấn nhìn không thấy nửa điểm áy náy. Nàng hoài nghi, có phải loài rồng ngay từ nhỏ đều không biết áy náy là gì hay không?

“Đó là đồ ăn sáng của năm mươi mấy người đấy!”

“Đúng, thì thế nào?”

“Ngươi không sợ bội thực mà chết sao?”

Nàng không dám tin, tiếp tục tìm kiếm trong bếp nhưng vẫn không tìm được gì.

“Ngươi đã bao lâu không ăn cơm rồi?”

“Năm trăm năm.”

Đậu Khẩu quay đầu, tròn tròn mắt nhìn hấn chòng chọc.

Cái gì? Năm trăm năm?! Đây không phải là quãng thời gian ngắn đâu nha!

Nếu như người này không nói dối, vậy thì năm mươi mấy phần thức ăn có biến mất trong nháy mắt không thấy đâu thôi thì cũng coi như chuyện có thể chấp nhận được. Chẳng qua là hấn ăn như vậy thật sự vượt quá sự trù tính của nàng rất nhiều, nàng trong lòng âm thầm tính toán, đợi nàng lợi dụng được Lôi Đằng, có phải hay không trước đó Vân gia phường đã bị hấn ăn đến khuynh gia bại sản?

Ngoài phòng bếp chợt có tiếng người gọi to.

“Đậu Khẩu cô nương!”

“Cô nương có sao không?”

“Chúng tôi tiến vào nhé.”

Đậu Khẩu vội vàng lên tiếng.

“Đợi một chút, không cần vào vội.” Nàng hít sâu một hơi, điều hoà cảm xúc, hướng ra ngoài gọi: “Di Trần cùng đại tỷ Đường gia có ở đó không?” Hai người này ở Vân gia phường phụ trách chuyện bếp núc.

Một giọng nữ vang lên. “Cô nương, chúng tôi đều ở đây.”

“Phòng bếp phát hỏa, ta vừa tắt nước dập tắt, không cần thận làm hỏng đồ ăn sáng của mọi người, phiền hai vị làm lại bữa sáng cho mọi người giúp nha.”

“Biết rồi.”

“A, đừng quên bữa sáng của Vân đại phu nữa.”

“Vâng.” Giọng nữ trả lời. “Bữa sáng của Vân đại phu chúng tôi sẽ mang đi trước.”

“Đa tạ.”

Trong lúc Đậu Khẩu bận bịu cùng người bên ngoài nói chuyện, Lôi Đằng liền ung dung đi ra ngoài. Trong lòng nàng quỳnh lên, không chút nghĩ ngợi đưa tay kéo vạt áo của hấn, không biết làm bằng chất liệu gì mà rất mềm mại.

“Đợi một chút, ngươi muốn đi đâu?” Nàng thấp giọng hỏi.

Hấn thậm chí còn không thèm nhìn nàng một cái.

“Đi ra ngoài.”

“Ta mới vừa mới gạt mọi người là trong bếp không có chuyện gì!”

“Đó là chuyện của ngươi.” Hấn lãnh đạm trả lời.

Đáng ghét!

“Được rồi, đây là ngươi ép ta.” Nàng thối lui một bước, bàn tay nhỏ bé cũng rút trở về. “Đội lát nữa có đau đầu thì cũng đừng có trách!”

Bóng lưng cao lớn bỗng dựng cứng đờ. Sau lưng Lôi Đằng toả ra từng đợt hàn ý, bản năng nhạy cảm đang cảnh cáo hấn tuyệt đối không thể chọc giận nữ nhân này, nếu không hấn sẽ phải gánh chịu hậu quả rất lớn.

Hấn chậm chạp quay đầu lại, nheo mắt nhìn nàng.

"Ngươi muốn làm gì?"

"Ngươi thử nói xem?" Nàng cố ý không nhìn hấn.

Lôi Đằng không am hiểu khả năng đoán đọc suy nghĩ của người khác. Nhưng nhìn cặp mắt trong suốt như nước đang lộ ra tia xảo trá, hấn lập tức hiểu tiểu nữ nhân này đang suy tính cái gì trong đầu.

Chỉ thấy nàng ngẩng đầu lên, cố ý cười thật ôn nhu, còn giơ cánh tay nhỏ bé, mở bàn tay trắng nõn kia ra, giống như trong lòng bàn tay có viết điều bí mật gì đó, nàng dùng ngón trỏ bên kia vẽ một vòng nhỏ hẹp lên lòng bàn tay đang giơ lên.

Ánh mắt của hấn lập tức phun ra lửa.

"Câm mồm !" Lôi Đằng quát.

"Ta còn chưa nói cái gì nha!" Nàng chớp chớp cặp mi dài vô tội.

Sắc mặt của hấn xanh mét, trầm giọng cảnh cáo.

"Không cho phép ngươi niệm chú!"

Nàng suy nghĩ trong chốc lát, mới chậm rãi nói.

"Thật ra thì, ta cũng không hy vọng sáng sớm ra đã hại ngươi phải đau đầu. Chẳng qua là ngươi gây ra đồng lộn xộn này, ta có ý tốt tới hỗ trợ, nhưng ngươi lại quay đầu bỏ đi như không phải việc của mình. Chắc, chắc, chắc, ngươi nói xem, ta nên làm thế nào mới tốt đây?" Nàng mân mê khóe miệng cười, chớp chớp mắt trông thật ngây thơ.

Lôi Đằng hai tay nắm chặt thành quả đấm. Từ lúc chào đời tới nay, trải qua bao nhiêu năm tháng, lần đầu tiên hấn được ném tư vị thống khổ khi bị người khác quở thúc là như thế nào.

Chú văn chết tiệt!

Nữ nhân chết tiệt!

"Nha đầu chết tiệt kia, ngươi muốn ta phải làm sao?" Hấn không cam lòng hỏi, giọng bốc lửa.

"Đầu tiên, ngươi cần phải biết học cách lễ phép." Nàng không sợ người khác làm phiền, đối với hấn ăn cần dạy bảo, như phu tử theo đạo lý phải dạy dỗ học sinh."Còn nữa, ngươi đã ở Vân gia phùng, vậy thì phải tuân thủ quy củ ở nơi này, phòng bếp do người phá phách thì ngươi phải dọn dẹp lại."

Lôi Đằng hít sâu một hơi, nhắm mắt. Hấn siết chặt quả đấm, thân thể cao lớn bởi vì nhẫn nhịn cực độ mà khẽ run lên.

Đậu Khấu vẫn tiếp tục nói.

"Quy củ bên trong Vân gia phùng không cho phép ai ăn không ngồi rồi, ngươi muốn ở lại, thì phải cùng những người khác làm việc."

Hấn bỗng dựng mở mắt ra.

"Ta là Long Vương !"

"Cho nên...?"

"Ta không cần làm việc." Giọng hấn đầy hùng khí.

Đậu Khấu đảo cặp mắt to tròn, cố nhẫn nhịn hỏi: "Vậy rốt cuộc ngươi có thể làm gì?"

Hấn lộ ra nụ cười dã man.

"Chinh chiến, đánh giặc." Mắt hắn phóng ra hào quang sáng chói, phảng phất như thấy mình đang oai phong, lẫm liệt, khí thế ngút trời, một thân khôi giáp tung hoành ngang dọc. "Ta dẫn yêu ma chinh chiến khắp nơi, đánh trận nào thắng trận đó, chỉ cần là ta chỉ huy, bất luận đối phương là _____"

Đậu Khấu không chút lưu tình, giội thẳng một thùng nước lạnh vào nhiệt huyết dâng trào của Lôi Đằng đang hồi tưởng về một thời huy hoàng, chói lọi xa xưa.

"Ồ đây không cần đánh giặc nên sở trường của ngươi một chút tác dụng cũng không có." Nàng kết luận. "Cho nên, ngươi phải làm việc. Ngươi đã ăn bao nhiêu phần thức ăn, thì phải làm công việc của bấy nhiêu người." Đây mới là trọng điểm.

Ký ức tốt đẹp bỗng chốc vỡ tan tành, trước mắt chỉ còn lại hiện thực tàn khốc.

Lôi Đằng cắn chặt hàm răng, biết mình chỉ còn lại hai lựa chọn. Thứ nhất, giết chết nữ nhân này, cùng nàng đồng quy vu tận; thứ hai, là hắn tạm thời thu binh lui tướng, nhẫn nhục nghe theo sự chỉ đạo của nàng, tìm cơ hội giải thoát khỏi sự trói buộc của chủ vấn.

Hắn thật vất vả mới đè nén được lửa giận đang thiêu đốt.

Hắn mặc dù vọng động, nhưng tuyệt đối không ngu xuẩn.

"Ngươi muốn ta làm cái gì?" Hắn trầm giọng hỏi.

Thật tốt quá!

Đậu Khấu tranh thủ quyền chỉ huy, nỗ lực khống chế để không cười, tránh cho Lôi Đằng kích động quá mức.

"Đầu tiên, ngươi phải khôi phục lại nguyên trạng của phòng bếp, sau đó cùng ta đi chào hỏi mọi người." Hiếm khi thấy hắn nhượng bộ, nàng cũng nắm chặt cơ hội, không chút khách khí đem toàn bộ nói thật rõ ràng. "Ngươi đã muốn theo ta, vậy thì phải chịu trách nhiệm bảo vệ ta, còn chuyện vận chuyển được liệu, nếu có người yêu cầu ngươi cũng phải giúp khuôn vác." Đơn giản mà nói, chính là tất cả những chuyện vất vả hãn đều làm tất là được.

"Chỉ có vậy thôi à?" Lôi Đằng châm chọc hỏi, thái dương đã nổi gân xanh.

Đậu Khấu cười ngọt ngào.

"Yên tâm, lúc nào có thêm yêu cầu gì ta nhất định sẽ nói cho ngươi biết."

Hắn nhìn nàng, cơ hồ muốn đem nàng mà nhai nuốt ngay tại chỗ.

Nhìn khuôn mặt tuấn mỹ lộ rõ vẻ không tình nguyện, nàng quyết định hảo tâm một chút, cũng đưa ra chút thiện ý để đổi lấy hoà bình song phương.

"Đừng lo lắng thế, ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi đâu." Nàng tiến lại gần, giống như con thú nhỏ linh hoạt, nhẹ nhàng nhích tới gần mảnh thú. "Nếu ngươi có yêu cầu gì cũng có thể nói cho ta biết, ta nhất định sẽ đem hết toàn lực để giúp ngươi."

"Phải thế không?" Hắn liếc mắt nhìn nàng.

Giọng nói hoài nghi khơi dậy ý trí chiến đấu trong nàng.

"Như thế nào? Ngươi không tin ta?"

Hắn chỉ nhìn nàng, không thêm nói câu nào.

Im lặng chính là sự khiêu khích lớn nhất.

Đậu Khấu nuốt không trôi khẩu khí này, nàng lật một cái ghế, vén váy đứng lên, cố ý để cao bằng hắn. Khi hai cái đầu đã ngang bằng nhau, khuôn mặt nhỏ nhắn cố ý vờn lại gần.

"Bây giờ ngươi có yêu cầu gì, cứ nói ra đi!" Nàng phát tay đầy hào khí.

Con mắt thâm trầm chậm chạp đưa lên, ngắm đôi con ngươi trong suốt. Ánh mắt phát sáng nhìn lướt qua ngũ quan xinh đẹp của nàng, bờ vai nhỏ nhắn cùng thân thể thiếu nữ phập phồng được che chắn dưới lớp quần áo.

"Thật sự ta còn thiếu một thứ."

"Thứ gì?" Nàng ghé sát lại gần hơn, gần đến nỗi có thể nhìn thấy khuôn mặt của mình in trong đáy mắt hắn, gần đến nỗi có thể nghe thấy hô hấp thâm trầm chậm chạp của hắn... Ánh mắt của hắn đột nhiên thay đổi, lóe lên như mắt của loài mãnh thú chuẩn bị sẵn mồi...

Bản năng phái nữ báo động khiến nàng vội vã thoái lui.

Nhưng động tác của Lôi Đằng lại quá nhanh so với nàng. Khi hắn đã ra tay thì tất cả mọi con mồi cũng chỉ có thể thúc thủ chịu trói.

Trong nháy mắt, Đậu Khấu đã bị giữ chặt.

Nàng còn không kịp né tránh, không kịp trốn, thậm chí còn không kịp đọc chú văn đã bị hấn kéo vào trong ngực.

Lồng ngực nam tính dán theo từng đường cong trên cơ thể nàng, sự áp sát cùng hơi thở của hấn giống như một nhà giam vô hình đem nàng giam cầm ở trước ngực.

Đôi môi mỏng nam tính nương đến nàng bên tai, khẽ nói.

"Nữ nhân." Lôi Đăng chậm chạp nói cho nàng biết. "Ta cần nữ nhân."

Rồi sau đó, đôi môi nóng bỏng ấy hạ xuống, bao phủ lên đôi môi đỏ mọng của nàng, đem thanh âm cùng hô hấp của nàng nuốt hết.

Hắn hôn nàng.

Đậu Khấu mở trừng mắt.

Nàng chưa từng bị nam nhân hôn.

Dĩ nhiên, nàng cũng chưa từng bị rồng hôn —— hoặc là một con rồng tuấn mỹ hôn!

Nàng không thể thờ, không thể nhúc nhích, đôi mắt mịt mù hơi sưng nhìn sâu vào đôi mắt đen thăm thẳm của Lôi Đăng, ngọn lửa hùng hực thiêu đốt trong đôi mắt ấy khiến nàng không tự chủ được mà lạc lối ở trong đó.

Hơi thở áp sát của hấn, nhiệt độ nóng bỏng của cơ thể hấn, lời lẽ bá đạo của hấn, bàn tay to lớn thô ráp của hấn, tất cả đều khiến cho mọi suy nghĩ đều biến mất trong đầu nàng. Đời này, kiếp này, nàng chưa từng cùng ai hôn như vậy.

Nụ hôn mãnh liệt cùng hơi thở say mê làm cho nàng khó có thể chống cự, dường như ý thức của nàng đã mất đi, mặc cho nam nhân này muốn làm gì nàng thì làm...

Rầm!

Miếng gỗ cháy đen chọn đúng thời điểm tốt nhất để đổ xuống, phát ra một tiếng động mạnh.

Âm thanh ấy khiến Đậu Khấu giật mình tỉnh lại.

Nàng chớp chớp hai mắt, đầu tiên là mờ mịt nhìn Lôi Đăng, sau đó là nhìn lại mình một chút, cặp mắt trong suốt mở thật lớn vì khiếp sợ.

Trời! Nàng như thế nào mà... Hấn như thế nào mà... Bọn họ như thế nào mà...

Nàng xấu hổ đỏ mặt, lúc này mới hiểu được "tình cảnh" của bản thân.

Hấn hấn hấn hấn hấn hấn hấn... Hấn lại đem nàng đặt ở trên bàn!

"Lôi Đăng, mau buông ta ra!" Nàng kinh hoàng đẩy mạnh hấn.

Thân thể cường tráng bất động như núi vẫn ép chặt lấy thân thể mềm mại bên dưới.

"Tại sao?" Hấn khàn giọng hỏi, hít lấy mùi thơm ngan ngát trên hõm cổ trắng nõn của nàng, còn tà ác liếm vành tai của nàng, thấp giọng lẩm bẩm dụ dỗ: "Không phải là cảm giác rất tốt sao?"

Hơi thở áp sát cùng với đầu lưỡi của hấn kích thích các giác quan của nàng quá mức khiến Đậu Khấu ngây ngô không tự chủ được mà run rẩy.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đỏ bừng, cố dùng sức chống cự, bàn tay nhỏ bé chống lên ngực hấn: "Không... không có... Ngươi, ngươi mau buông ta ra..."

Hấn nheo mắt lại.

"Không có?"

Đây chính là nỗi ô nhục nghiêm trọng nhất đối với một nam nhân đầy mị lực như hấn.

Đề vạch trần tiểu nữ nhân này đang nói dối, bàn tay thô ráp của hấn luồn vào trong quần áo của nàng, vuốt ve đôi chân dài mềm mại, mượt mà của nàng.

Đậu Khấu thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Quá phận, sao hấn dám... A a a, đáng ghét, hấn muốn làm cái gì? Tay của hấn đang sờ nơi nào? !

Sự kinh hoàng cùng nỗi thẹn thùng cơ hồ bao phủ lấy nàng. Vì muốn mau mau thoát khỏi "ma chường", nàng hít sâu một hơi, mở ra cái miệng nhỏ nhắn, không chút do dự đọc: "Diễm ma la A Cỗ —— "

Bàn tay to lớn vội vã bịt chặt miệng nàng lại.

"Ô ô ô ô ô ô ô ô!" Nàng không thể mở miệng, liệu chết giãy dụa, trong miệng mơ hồ thoát ra âm thanh kháng nghị.

Sắc mặt tuấn nhan xanh mét đưa đến trước mắt của nàng.

"Không nên lúc nào cũng đem chú văn giắt ở khóe miệng như vậy!"

Không mở miệng để nói được, nàng chỉ có thể trừng mắt nhìn hắn. "Ô ô ô ô ô ô ô ô! Ô ô ô ô ô ô ô ô!!" Đáng ghét, mau buông nàng ra!

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn hung hăng kéo bàn tay to lớn, thô ráp, liệu chết muốn gỡ chúng ra khỏi miệng. Nhưng sức nàng yếu đuối, căn bản là không thể kéo nổi tay hắn. Nàng không chịu bỏ qua, dùng sức kéo ngón tay của hắn, nhưng vẫn là phí công vô ích.

Nhìn thấy Đậu Khấu cố gắng không ngừng, ý đồ bỏ chạy hết sức rõ ràng, khóe mắt Lôi Đằng run rẩy, tức giận, trừng mắt nhìn nàng.

Nam tính đầy mị lực như hắn, hôm nay lại thất bại dưới tay nàng!

Trong quá khứ, chưa từng có nữ nhân nào phản kháng lại hắn, chỉ cần hắn muốn, kẻ cả là trinh tiết liệt nữ đi chăng nữa cũng sẽ quỳ gối dưới chân hắn, tha thiết khát khao được hắn ân sủng.

Vậy mà hết lần này tới lần khác, cái tiểu nữ nhân này đối với sự ưu ái của hắn không những không cảm thấy một chút vinh hạnh nào mà còn liều mạng phản kháng.

Dĩ nhiên, hắn có thể mặc kệ ý nguyện của nàng, dùng sức mạnh để có được nàng. Nhưng hắn đường đường là một Long Vương, nếu ngay cả một nữ nhân nhỏ nhoi cũng không thể thuần phục được mà phải dùng tới bạo lực thì còn gọi gì là tôn nghiêm nữa?

Đậu Khấu lúc này hít thở không thông, đôi mắt tròn trừng nhìn Lôi Đằng, hai bàn tay nhỏ bé đập lung tung vào tay hắn, liệu chết ý bảo hắn buông tay ra nhanh lên một chút.

Dường như phải đến hơn một trăm năm trôi qua, Lôi Đằng rốt cục mới buông lỏng tay, từ trên người nàng lùi lại.

Ôi!

Đậu Khấu thiếu chút nữa thì bị ngạt chết, vừa hỗn hển thở được hai cái đã nhanh chóng tung mình trốn vào góc phòng, hai tay vẫn không quên níu chặt vạt áo trước ngực.

"Ngươi ..., sao ngươi có thể làm chuyện như vậy được? !" Nàng lên án.

"Chuyện gì?"

Tức chết đi được, hắn lại còn giả bộ ngu ngơ!

Đậu Khấu thở phì phì, dậm chân thật mạnh: "Ngươi khi dễ ta!"

Ngay cả khi nàng giận đến đỏ bừng cả mặt, vậy mà Lôi Đằng vẫn không có đến nửa điểm hối hận, thậm chí hai tay còn ôm ngực, đưa mắt từ trên cao xuống nhìn nàng.

"Là ngươi hỏi ta có yêu cầu gì, còn nói sẽ dốc toàn lực giúp ta, không phải sao?"

"A," mặt nàng ửng đỏ, nhưng vẫn không chịu thối lui. "Không sai. Đúng là ta đã nói như vậy. Nhưng làm gì có người nào lại yêu cầu muốn... Muốn..." Ai da, nàng nói không nên lời nữa!

Hắn nói luôn thay cho nàng.

"Nữ nhân." Lôi Đằng lạnh lùng nói: "Ta đã năm trăm năm qua không có nữ nhân, nếu ngươi không tự nguyện, thì phải thay ta tìm một người khác."

"Hả, cái gì?" Nàng bị hắn làm cho sợ đến nói lắp bắp, lắc đầu lia lịa: "Không được! Không được! Tuyệt đối không được!"

Lôi Đằng cười lạnh.

Loại người quả nhiên là chủng tộc hay thất hứa nhất!

Hắn khinh miệt hừ một tiếng, xoay người bỏ đi.

"Đợi một chút, ngươi muốn đi đâu?" Thấy "Nhân vật nguy hiểm" bước đi, không biết sẽ tới đâu để làm xằng, làm bậy, Đậu Khấu vội vàng nhào tới trước, bắt được cánh tay hắn.

"Đi tìm nữ nhân." Hắn liếc xéo lấy nàng, cười mỉa mai. "Ngươi không chịu tự nguyện, cũng không chịu thực hiện lời hứa, nên ta tự tìm cách chu toàn cho mình vậy."

"Không thể, ta không cho phép!" Đậu Khấu kêu to.

Nói đùa gì vậy, để cho hắn đi ra ngoài tìm nữ nhân, nhất định cả thành sẽ đại loạn! Không cần thận để cho hắn vớ được hoàng hoa khuê nữ, hậu quả như thế nào nàng cũng không thể gánh được.

Lời nói như dao chém đá, không cho Lôi Đăng bất kỳ cơ hội dằn xếp cự tuyệt nào, khiến hắn nheo mắt lại.

"Tại sao không được?"

"Ta không biết năm trăm năm trước như thế nào, nhưng bây giờ ngươi không thể đối với nữ nhân —— ân... khinh bạc, trừ phi ngươi cưới nàng ta."

"Cưới?"

"Đúng."

Lôi Đăng “xùy” một tiếng lạnh lùng.

"Long Vương tôn quý không cưới một nữ nhân phạm trần thấp hèn làm vợ."

"Vậy thì ngươi không thể đụng tới những cô nương đó! Một người cũng không được!" Nàng hai tay chống nạnh, cố gắng phản đối.

Gân xanh trên thái dương hắn bắt đầu chuyển động.

Trong nháy mắt đó, Lôi Đăng cơ hồ muốn giơ tay lên, bóp chặt cái cổ mảnh khảnh kia. Nhưng hắn không thể gây tổn thương cho nàng, nàng đau một chút thì sự đau đớn đó sẽ gia tăng gấp trăm, gấp nghìn lần ở trên người hắn.

Hắn hít tròng mắt đen lại, đánh giá tiểu nữ nhân trước mặt, trong mắt hiện lên ánh lửa nóng rực. Mùi thơm trên người nàng vẫn còn quanh quẩn ở chóp mũi, hương vị ngọt ngào từ miệng nàng vẫn còn đọng lại trên lưỡi, tư vị thật mê đắm.

"Muốn ta không động vào những nữ nhân kia cũng được." Hắn đột nhiên nhượng bộ, dung nhan tuấn mỹ tiến tới trước mặt nàng. "Vậy ngươi cho ta." Thanh âm trầm thấp, ẩn chứa ma lực vô hạn.

Nhìn vào cặp mắt đen không đáy say lòng người, nàng thiếu chút nữa lại bị ma lực của hắn đầu độc. Cũng may có vết xe đổ, nên nàng vội vã bước lùi lại mấy bước, cố gắng giữ vững lý trí.

"Không được!"

Gấp sắc mặt càng lúc càng khó coi của hắn, Đậu Khấu nặn ra một nụ cười, cố gắng thuyết phục.

"Ngươi là rồng tôn quý, dĩ nhiên không có gì là không làm được. Cho nên dù tạm thời không đụng vào nữ nhân cũng không làm khó được ngươi, đúng không?" Nàng học Vân đại phu, vừa dụ dỗ lại vừa khuyên bảo, chọn lời dễ nghe dễ nói. "Như vậy đi, đợi khi tìm được biện pháp giải lời nguyện, chúng ta ai đi đường nấy, lúc đó ngươi muốn làm cái gì cũng được."

Trên mặt của hắn xuất hiện vẻ kinh ngạc.

"Ngươi sẽ giúp ta tìm cách giải lời nguyện?"

"Đương nhiên." Đậu Khấu mắt cũng không chớp gật đầu thẳng thắn: "Ta cũng không muốn lúc nào tìm ngươi cũng phải đợi ——"

"Im miệng"

Hắn hung ác trừng mắt nhìn nàng, nàng trong lòng giật mình, vội vàng đổi giọng.

"Ý của ta là ta cũng không muốn lúc nào cũng niệm chú văn làm cho ngươi nhức đầu, đến lúc đó vừa khiến cho người ngã ngựa đổ, sập nhà đổ tường, ta lại còn phải mời người tới sửa!"

Tròng mắt đen yên lặng nhìn nàng chòng chọc, ngọn lửa nóng rực nơi đáy mắt thủy chung vẫn không mất đi.

Ánh mắt cực kỳ nóng bỏng kia khiến nàng theo bản năng lại nắm chặt vạt áo. "Bây giờ, ngươi phải giúp ta làm việc, không cho phép ngươi làm chuyện xằng bậy đối với nữ nhân, nhất là không được phép xằng bậy với ta..."

"Nếu ngươi làm chuyện xằng bậy với ta thì sao?" Hắn hỏi.

A!

Mặt của nàng thật giống như lửa cháy.

"Ta sẽ không làm chuyện đó đâu!" Nàng cao giọng: "Tóm lại, chỉ cần ngươi tuân thủ những điều này, ta sẽ không niệm chú, không những thế ta còn giúp ngươi tìm cách thức thoát khỏi lời nguyền" Nói xong, nàng lấy hết dũng khí đưa bàn tay nhỏ bé về phía hắn.

Nhìn bàn tay đang lơ lửng trong không trung, Lôi Đằng mặc dù không vui, nhưng ngại tình thế "thân bất do kỷ" của mình, con rồng tôn quý nào đó cũng đành phải đầu hàng nhân nhượng, đưa tay chấp nhận giao ước với kẻ có địa vị thấp kém là nàng.

"Cứ quyết định như vậy đi!"

Đậu Khẩu cười ngọt ngào, sau đó nhanh như chớp vội vã rút tay về.

Nếu không phải Lôi Đằng tự tin nhãn lực của mình còn sắc bén hơn chim ưng thì có lẽ hắn đã hoài nghi bản thân mình có lẽ bị hoa mắt.

Bởi vì, hắn nhìn thấy Đậu Khẩu mặc dù chủ động yêu cầu nắm tay giảng hòa, sau khi rút tay lại, đã dùng sức lau sạch vào váy, như thể vừa chạm phải vật gì bẩn thỉu.

Nữ nhân này lại dám ghét bỏ hắn?

Lôi Đằng chớp mắt, cố gắng đè nén tức giận, ở trong lòng âm thầm thề.

Một ngày nào đó, hắn sẽ khiến nàng chủ động đến đây, quỳ gối dưới chân của hắn mà cầu xin.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Trời xanh, mây trắng, gió thổi nhẹ nhẹ.

Cầm chiếc roi da nhỏ trong tay, Đậu Khẩu tâm tình khoái trá cười khe khẽ, đánh xe lừa rời khỏi Hạnh Hoa thôn, hướng phía đông thành trở về.

Hôm nay, nàng dậy từ rất sớm, lấy ba cân dược liệu đi Hạnh Hoa thôn đổi lấy một trăm cân mễ lương (mễ lương = ngô). Số mễ lương này đủ để cho mọi người trong Vân gia phường ăn một trận no nê.

Tâm tình vui vẻ, nàng len lén quay đầu ra sau nhìn Lôi Đằng đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên đống mễ lương.

Tên này quả nhiên làm cu li rất tốt nha!

Lôi Đằng sức lực khỏe mạnh vô cùng, giúp nàng tiết kiệm được không ít thời gian và công sức. Bằng không, với giao dịch giống như hôm nay, chắc chắn sẽ phải thuê người khuân vác mễ lương, còn phải tìm thêm hai người tới vận chuyển, thật hao tiền tốn của!

Bây giờ có Lôi Đằng, từ khuân vác đến vận chuyển lương thực, chỉ một mình hắn là xong.

Mấy ngày qua, hắn ăn rất nhiều, nhưng rất may là chỉ cần sức lực của một mình hắn cũng hơn dùng cả trăm người, nên có ăn nhiều một chút thì cũng chẳng ai có ý kiến gì. Chỉ có điều trừ nàng ra, người khác có gọi thế nào hắn cũng không buồn động đậy. Nếu không phải là nàng yêu cầu thì hắn sẽ không làm, song chỉ cần là lời của nàng thì hắn sẽ lập tức làm ngay không cần nói đồng dài.

Phiền toái nhất chính là ánh lửa trong cặp mắt đen sâu thẳm kia càng ngày càng dọa người hơn.

Không chỉ có vậy, nàng còn nhận thấy trên thân thể cường tráng của hắn tỏa ra một mùi hương mê người khiến nàng không tự chủ được muốn nhích tới gần hắn. Hơn nữa, mùi hương cùng ánh mắt nóng rực như mặt trời càng ngày càng trở nên nồng đậm hơn.

Mỗi lần nàng không cẩn thận đụng phải hắn, lòng bàn tay sẽ nóng vô cùng, dòng nhiệt này chạy thẳng vào trong tim nàng, chà xát thế nào cũng không đi, khiến nàng tay cũng nóng mà tâm cũng nóng.

Khi thì hắn phả hơi thở vào tai nàng, khi thì hắn vây nàng ở bên tường, dùng tay mon trón hông nàng. Cái đầu nhỏ nhắn thông minh của nàng giống như nồi nước vừa mới bị nấu sôi, bốc hơi vù vù, nóng hổi, cái gì cũng không nhớ nổi.

Mặc dù mỗi lần như vậy nàng đều tức thì khôi phục được lý trí, dùng tay đẩy Lôi Đằng ra. Nhưng sức hấp dẫn của hắn đối với nàng càng lúc càng mãnh liệt, có nhiều lần, nàng cơ hồ mất đi lý trí, rúc đầu vào ngực hắn, giống như con mèo nhỏ làm nũng ở trong lòng ngực của hắn mà cọ cọ...

"Trưa rồi."

Suy nghĩ đến mức nhập tâm nên thanh âm trầm thấp của ai kia làm nàng giật mình kêu to một tiếng.

"Người nói gì?" Nàng trong phút chốc không thích ứng kịp.

"Trưa rồi." Hắn nói: "Ta đói bụng."

Vừa nói hắn vừa sáp đến bên nàng, cúi xuống hồm cổ trắng nõn hít một hơi thật sâu.

Trong nháy mắt, nàng cảm giác mình biến thành một con dê béo đợi người ta làm thịt, chỉ chờ hắn lên tiếng là có thể đem nàng ăn sạch.

Đậu Khấu cả kinh co rút người lại, thiếu chút nữa rơi ra khỏi xe. May mà hắn kịp thời xuất thủ, đem nàng kéo trở lại chỗ ngồi.

"Người cẩn thận một chút." Hắn dặn dò.

Trong lòng của nàng vừa mới bắt đầu nổi lên tia cảm động, đã nghe thấy hắn bồi thêm một câu: "Nếu người té xuống, người chịu đau sẽ là ta."

Lộp bộp! Lộp bộp! Tia cảm động như những bọt khí nhỏ đáng thương bị lời nói lạnh nhạt của hắn chọc vỡ tan tành.

Thấy nàng ngây ngốc, khuôn mặt mát mát, không biết đang suy nghĩ cái gì, Lôi Đằng liền duỗi ngón tay, nâng cằm nàng lên, nhìn thẳng vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng.

"Nha đầu, người không mang đồ ăn sao?"

Hắn gần sát nàng như vậy, hơi thở ấm nóng cũng phả lên mặt nàng. Trong ngực nàng giống như có con nai đang nhảy múa, má bừng đỏ vì bối rối quá độ, nàng không chút nghĩ ngợi đưa tay đặt lên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn dùng toàn lực đẩy ra.

"Đương nhiên là có! Người người người... Người đừng đến gần ta như vậy!"

Nữ nhân này lại dám đẩy hắn ra!

Lôi Đằng đang chuẩn bị nổi giận thì nàng đã nhét thật nhanh một túi lớn vào trong ngực của hắn.

"Này, người xem, đây là bánh nướng áp chảo. Ta chuẩn bị từ sáng sớm rồi!"

"Chỉ có bánh thôi à?" Hắn nhướn mày bất mãn.

Nàng vội vàng nói: "Dĩ nhiên còn có cả thịt nữa." Nàng vừa nói vừa lấy ra một bao vải dầu.

Hắn cầm bao bánh nướng áp chảo từ sau xe trèo lên ghế trước, vung áo bào lên ngồi bên cạnh nàng, tự mở túi bánh ra ăn.

"A, người chờ chút!" Đậu Khấu vội vàng ổn định xe lửa, mở bao vải dầu ra, bên trong có dưa muối và thịt nướng, cắt lấy một miếng thịt.

Nàng lấy một chiếc bánh nướng áp chảo, đem miếng thịt đặt lên trên, lại từ bao vải dầu thứ hai lấy ra chút rau xanh đặt tiếp lên rồi cuộn lại đưa cho hắn.

"Ha ha, người xem."

Rất phiền phức!

Lôi Đằng cúi đầu xuống, cắn một miếng.

Nàng vốn cho là hắn sẽ đưa tay nhận lấy chiếc bánh cuộn, không nghĩ tới hắn lại cúi xuống trực tiếp ăn bánh luôn trên tay nàng. Môi của hắn lướt qua ngón tay nàng, nhiệt lượng quen thuộc một lần nữa lại dấy lên, nàng mắc cỡ, không khỏi hoảng hốt, thiếu chút nữa tuột tay đánh rơi bánh xuống đất.

Nàng thờ gáp một hơi, đúng lúc hắn giương mắt lên nhìn nàng.

"A," nàng thật vất vả trấn định lại, còn quan tâm hỏi hắn: "Ăn ngon không?"

"Tạm được."

Hắn nói thì nói như thế, nhưng cứ một miếng rồi lại một miếng, đảo mắt một cái, chiếc bánh đã không còn một mẩu. Sau khi ăn xong, hắn không nói gì, chỉ nhìn nàng.

Đậu Khẩu lập tức hiểu ý, lại làm một cái bánh cuộn nữa đưa cho hắn. Lần này, hắn đón lấy cái bánh tiếp tục ăn.

"Ăn từ từ thôi, vẫn còn rất nhiều." Nàng lấy túi bánh dưới chân. "Đây là bánh bao ngọt nhân mật ong." Nàng mở túi, mùi thơm của bánh nướng bên trong túi bay ra ngào ngạt.

Hắn ăn rất nhanh, vụn bánh rơi khắp nơi, dính cả trên khóe miệng. Nhiệt tâm lẫn át lý trí, nàng đưa tay giúp hắn lau vụn bánh vương trên khóe miệng và quần áo.

Bàn tay nhỏ bé, mềm mại phất phất vụn bánh, động tác tự nhiên mà thông dong, làm trong lòng Lôi Đằng xuất hiện một tư vị xa lạ, từ trước tới giờ chưa từng có.

Hàng ngàn, hàng vạn năm qua, hắn sớm hình thành thói quen được người người tôn kính, sợ hãi cùng thống hận, bất hòa. Nhưng hắn chưa bao giờ hưởng qua thái độ hiền hòa như vậy, nên loại cử chỉ này của nàng để lại trong lòng hắn một sự rung động kỳ lạ.

Từ khi hắn sinh ra, mọi người đều yêu hắn nhưng đồng thời đối với hắn kính nhi viễn chi, duy chỉ có thái độ đối đãi của tiểu nữ nhân này với hắn lại không giống như đối đãi với người ngoài, mà giống như đối đãi với bằng hữu.

Bằng hữu?

Giữa Long Vương tôn quý cùng tiểu nữ nhân yếu đuối này có thể là bằng hữu?

Ý niệm hoang đường này đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn. Nếu là trước kia, hắn nhất định sẽ cười nhạt, nhưng hôm nay, ý niệm ấy lại hiện lên trong đầu hắn một cách hết sức tự nhiên.

Lôi Đằng phút chốc bỏ ý nghĩ đó qua một bên, ăn hết chiếc bánh nhân thịt.

Không nhận thấy được vẻ khác thường của hắn, Đậu Khẩu lấy bánh ngọt ra, cố gắng hết sức làm tốt nghĩa vụ "làm chủ", tiếp đồ ăn cho hắn ăn thật no.

"Cái này là bánh ngọt, cũng rất thơm ngon nha."

Nàng vừa nói vừa lấy túi bánh, đang chuẩn bị đưa bánh ngọt cho hắn, bỗng nhiên bên tai chợt nghe thấy có âm thanh lạ.

Lôi Đằng còn chưa ăn xong chiếc bánh trong tay, nhưng vẫn vươn tới, tham lam muốn cắn miếng bánh ngọt trong tay nàng, ai ngờ nàng lại đột nhiên xoay người, hất hắn cắn một miếng vào không khí.

"Có tiếng gì vậy nhỉ?" Nàng nghi ngờ hỏi.

Hắn âm thầm tức giận, còn chưa kịp mở miệng thì nàng đã to gan lớn mật đưa tay đoạt lấy chiếc bánh đang ăn dở trên tay hắn.

"Đừng ăn, an tĩnh một chút."

"Nha đầu!" bị lấy mất thức ăn, hắn nhăn nhó, khó chịu.

"Xuyt, ngơoi nghe xem, giống như có tiếng khóc vậy!"

Âm thanh kia rất nhỏ, Lôi Đằng thật ra đã sớm phát hiện ra rồi, chẳng qua là không muốn để ý tới, nhưng không nghĩ là nàng vẫn nghe ra được.

Đậu Khẩu lắng tai nghe, một lát sau, nàng không kiềm chế được tính hiếu kỳ, nhẹ nhàng nhảy xuống xe lừa, nhanh như chớp tiến vào con đường nhỏ trong rừng rậm.

Lại gây chuyện phiền toái nữa rồi!

Lôi Đằng ở trong lòng âm thầm mắng, dù không tình nguyện cũng chỉ có thể nhảy xuống xe lừa đuổi theo nàng.

Nàng chạy còn nhanh hơn thỏ, ai ngờ hắn chỉ cần bước mấy sải chân là bắt được nàng.

"Nha đầu!"

"Tên ta là Đậu Khẩu." Đối mặt với con giận của hắn, nàng nửa điểm cũng không sợ. "Ngơoi nghe, ngơoi nghe, thật sự có tiếng khóc mà!"

Âm thanh ngắt quãng nho nhỏ, đúng là tiếng ai đó đang khóc nức nở.

Nàng vênh tai, lần theo âm thanh này thì phát hiện ra dưới gốc cây chuối tiêu có một đứa bé đang ngồi khóc.

Đứa trẻ này mặc yếm hồng, đeo một chiếc khóa vàng lớn trên cổ, chân tay bụ bẫm, đôi mắt tròn xoe, khuôn mặt mũm mĩm.

"Là một em bé." Nàng kêu lên, tránh khỏi bàn tay của Lôi Đằng, nâng váy chạy đến trước mặt đứa bé kia.

"Em bé, sao em lại ở chỗ này? Cha mẹ em đâu?"

Đứa trẻ thoát nhìn cũng chỉ khoảng mấy tháng tuổi, dĩ nhiên không thể nào trả lời nàng. Chẳng qua là nhìn thấy nàng cười thân mật, nó cũng thôi khóc, giương đôi mắt đen lúng liếng, ngậm ngón tay cái trong miệng, tò mò nhìn nàng.

"Đi với ta, ta dẫn em đi tìm cha mẹ." Đậu Khẩu vươn tay muốn bế nó lên.

Nhưng chuyện quái lạ đã xảy ra.

Nàng vốn cho là đứa trẻ này giỏi lắm cũng chỉ nặng vài cân, nhưng khi nàng đưa một tay tới ôm nó, nó vẫn không nhúc nhích.

"A? Kỳ quái." Nàng sửng sốt, cho là mình dùng lực quá nhỏ, liền đưa hai tay luồn vào nách nó, dùng sức nhấc lên.

Lần này, nàng dùng sức nhiều hơn, nhưng chỉ thấy nó chớp chớp mắt, vẫn ngồi bất động như trái núi.

Đậu Khẩu nghiêng đầu, nghi hoặc đánh giá đứa bé, đột nhiên nàng phát hiện ra bên trong đám tóc đen mềm mại trên đầu đứa trẻ nhú lên hai cái sừng nhỏ.

Nàng ngây ngẩn cả người.

Nó vẫn ngồi mút ngón tay, nghiêng đầu nhìn nàng trông rất ngây thơ, nhưng rõ ràng trên đầu của nó thực sự có hai cái sừng.

Nàng không nhịn đưa ngón tay chạm vào cái sừng đen nhỏ tròn láng.

"Trời ạ, em là dê sao?" Nàng bật thốt lên.

Thanh âm trầm thấp giống như tiếng sấm vang lên.

"Nó là rồng!"

A, thì ra là như vậy, khó trách nàng cảm thấy cặp sừng nhỏ kia nhìn rất quen mắt, nguyên lai là phiên bản thu nhỏ của cặp sừng trên đầu Lôi Đằng.

"Thì ra là em là rồng a, khó trách nặng như vậy. Sao em lại ngồi một mình ở đây?" Nàng dịu dàng hỏi, chỉ sợ làm nó sợ.

Con rồng nhỏ chớp chớp đôi mắt to vô tội nhìn nàng.

Gặp đứa trẻ còn nhỏ tuổi nhưng đã bị bỏ rơi một mình nơi hoang dã, nàng thật sự thấy không đành lòng. Nhưng khi nàng quay đầu lại thì nhìn thấy khuôn mặt phiến chán của Lôi Đằng, căn bản là không có ý định ra tay chi viện.

Nàng đành chủ động mở miệng:

"Lôi Đằng, ngươi nghĩ xem tại sao nó lại một mình ở nơi này?" Mắt của nàng như hạt châu long lanh xoay chuyển.

"Ta làm sao mà biết được." Hắn lạnh lùng đưa mắt nhìn tiểu nữ nhân quý kẻ đa đoan.

"Nhưng chẳng phải ngươi nói ngươi là Long Vương sao?"

"Vậy thì sao nào?"

"Nếu là Vương, chẳng phải là tất cả các con rồng trên thế gian này đều thuộc quyền quản lý của ngươi sao?"

"Không sai." Hắn vênh mặt.

Hai mắt nàng sáng lên.

"A, nếu đã như vậy thì ngươi nhất định có biện pháp có thể gọi cha mẹ của nó tới đúng không?"

Hắn nhướn mày, hừ hừ cười lạnh hai tiếng, phun ra ba chữ như dao chém sắt.

"Ta – không – gọi."

Đậu Khẩu nhảy dựng lên, ngạc nhiên hỏi: "Tại sao? Ngươi không làm được sao?"

"Ta dĩ nhiên làm được, nhưng ta không thích!" Nói đùa gì vậy, hắn bị "nhân loại" quản chế, hơn nữa lại còn là một tiểu nữ nhân, nếu để những con rồng khác biết được thì bảo hắn đi đâu để che dấu mặt mũi đây?

Mắt thấy phép khích tướng vô dụng, nàng đành phải thay đổi chiến thuật, chuyển sang dùng nhu chế cương.

"Nhưng nó với người là đồng loại, lại còn nhỏ như vậy, nếu không cẩn thận bị yêu quái phát hiện, đem nó ngoạm một miếng ăn hết cả thịt lẫn xương, lúc ấy thì làm thế nào?"

"Nếu thế thì âu cũng là số mệnh của nó thôi" Hần thần nhiên trả lời, hai tay khoanh trước ngực, liếc xéo Đậu Khấu.

Nàng nhìn Lôi Đằng chòng chọc, cắn chặt lấy môi dưới.

Không sai, nàng dĩ nhiên có thể dùng chú văn ép buộc hắn. Nhưng nàng đã hứa sẽ không vô cớ niệm chú hại hắn phải chịu đau đớn.

Mấy ngày nay, Lôi Đằng về cơ bản cũng coi như thủ tín, không tùy tiện câu dẫn nữ nhân, chỉ cần nàng mở miệng, bất kỳ là công việc gì hắn cũng ghé vai xốc vác, tuyệt không kêu ca nửa lời.

Nhìn thấy ánh mắt trong suốt của tiểu nữ nhân trước mặt dần dần tỏa ra sự thất vọng, lẽ ra trong lòng hắn nên cảm thấy âm thầm thoải mái mới đúng.

Thế nhưng bộ dáng ấy của nàng lại khiến hắn chỉ thấy buồn bực, không vui.

Lôi Đằng trầm mặc một hồi lâu, rốt cục vẫn phải cắn răng, trừng mắt giận dữ hỏi nàng: "Con rồng đó không phải là người, tại sao người lại muốn quan tâm đến sự sống chết của nó?"

Con người trong suốt không một chút chớp mắt:

"Có phải là người hay không thì có quan hệ gì chứ?" Nàng hỏi.

Trong khoảng thời gian ngắn, hắn á khẩu không nói được gì.

Cặp mắt trong vắt kia không có chút bối rối nào, chỉ có sự bình thản thuần túy. Nàng thật tâm cho rằng bất luận có phải là người hay không thì việc giúp đỡ kẻ yếu cũng là chuyện đương nhiên phải làm trong cõi trời đất này.

Đây là ngây thơ hay là ngu dốt? Hoặc là hắn đã nghe nói về sự lương thiện từ lâu, nhưng lại chưa bao giờ được tận mắt chứng kiến?

"Người đã quên là trước đây ta còn muốn ăn thịt người sao?" Hắn nhắc nhở.

"Nhưng người đâu có ăn thịt ta."

"Nhưng nếu cha mẹ của nó lại muốn ăn thịt người thì sao?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp bỗng chốc cứng đờ. Nếu Lôi Đằng không nhắc, thật sự nàng sẽ chẳng bao giờ nghĩ tới khả năng này. Không sai, nàng không muốn bị ăn thịt, nhưng cũng không muốn vì sợ hãi mà bỏ mặc rồng cục cưng lại đây.

Chẳng biết từ lúc nào, trên trời chợt xuất hiện một đám mây đen, không bao lâu sau bắt đầu có mưa bụi lất phất phát bay.

Đậu Khấu ôm con rồng nhỏ, không bỏ đi, cũng không cầu xin Lôi Đằng hỗ trợ nữa, chỉ lẳng lặng bẻ một tàu lá chuối tiêu cùng rồng cục cưng che mưa.

Nữ nhân quật cường chết tiệt!

Lôi Đằng ở trong lòng thầm mắng mấy tiếng, rốt cuộc không nhịn được nữa. Hắn bỗng dừng tiến lên mấy bước, khom lưng đưa một tay bẻ rồng cục cưng lên.

Đậu Khấu núp dưới tàu lá chuối vui mừng ngẩng đầu nói: "Lôi Đằng ——"

Hắn tròn mắt nhìn nàng một cái. "Còn ngồi ở đó làm chi, đi mau! Còn chần chờ nữa thì bánh của ta cũng ướt hết mất rồi!" Nói xong, hắn cũng không quay đầu lại, xách rồng cục cưng rời đi.

Biến chuyển quá nhanh, nàng thậm chí còn không kịp lau khô nước mưa trên mặt, mừng rỡ nắm lấy mép váy, vội vàng đuổi theo.

Lôi Đằng vốn định đặt rồng cục cưng ở trên xe lừa, ai ngờ nó lại bám chặt lấy tay hắn không tha, chẳng những không sợ hãi, mà còn quen cửa, quen nẻo, nhanh như chớp trèo lên vai hắn.

Đậu Khấu xuyên qua cánh rừng, thở hồng hển chạy đến, đã nhìn thấy rồng cục cưng ngồi trên vai Lôi Đằng, không những đem hai cái chân mập mập vắt lên vai hắn, mà lại còn thò hai cánh tay ngắn cùn nắm lấy cặp Long Giác đã biến mất của Lôi Đằng, vừa lay vừa không ngừng cười khanh khách.

Nàng sợ hết hồn, vội vàng giải thích:

"A, xem ra bé rồng rất thích người nha!"

Lôi Đằng lạnh lùng liếc nàng một cái, mặc dù khuôn mặt tuấn mỹ xanh mét, nhưng cũng không đem đứa bé kia hất xuống.

"Bánh của ta đâu?" Trong lúc tâm tình rất không tốt như thế này, hắn đặc biệt muốn ăn.

“Ta lập tức đem tới.” Nàng bò lên trên xe lừa, còn lại bao nhiêu bánh cũng đưa hết cho hắn, rồi lại nắm lấy dây cương, tiếp tục đánh xe đi về phía trước.

Lôi Đằng ngồi tựa vào đống mễ lương, một tay chống mặt, một tay cầm bánh cắn một miếng lớn, mặc kệ con rồng cục cưng ngu ngốc lạc đường thỏa sức đùa nghịch cặp sừng tôn quý trên đầu hắn.

Trông mắt đen nheo lại, hắn oán hận nhai lấy nhai để cái bánh ngọt, một mắt nhìn ngó nữ nhân bên cạnh, tức giận cắn một miếng thật lớn.

Thật không biết vì sao mình lại làm như vậy.

Có rất nhiều chuyện hắn vốn không muốn làm, nhưng nữ nhân ghê gớm này luôn có biện pháp khuất phục hắn.

Một ngày nào đó, một ngày nào đó hắn muốn ——

Đậu Khẩu không biết “Tâm rồng” hiểm ác, đúng lúc này xoay đầu lại, hướng về sắc mặt âm trầm của hắn, lộ ra nụ cười ngọt ngào:

“Lôi Đằng, cảm ơn ngươi.”

Trong lòng hắn đột nhiên nảy ra cảm giác nặng nề, vừa giống như dục vọng, lại vừa phảng phất như không phải.

Hắn nheo mắt lại, tham lam liếm liếm môi.

Trong nháy mắt, hơi thở nồng đậm kia khiến nàng giống như con mồi bị thôi miên, không tự chủ được nhích tới gần hắn. Nhưng từ phương xa bỗng truyền đến tiếng sấm rền vang, lại làm cho nàng ngay lập tức tỉnh táo lại.

“Trời mưa to rồi, chúng ta mau trở về thôi.” Đậu Khẩu đỏ bừng cả khuôn mặt, vội vàng xoay người sang chỗ khác. Nàng hô hấp ngắt quãng, vội kéo dây cương, cầm lấy chiếc roi da, thúc lừa chạy nhanh hơn.

Nhìn chòng chọc khuôn mặt nghiêng nghiêng thanh tú, rồi lướt đến đôi môi đầy đặn của nàng, Lôi Đằng không tự chủ được lại liếm môi lần nữa. Mùi vị của nàng phảng phất đầu đầu, hắn vẫn nhớ được hương vị của đôi môi ấy, rất ngọt ngào và ướt át.

Không nhịn được, hắn chậm chạp nghiêng người về phía trước, muốn nhẹ nhàng hôn lên cánh môi đỏ mọng đang hé mở, lên vành tai châu ngọc của nàng.

Rắc!

Bỗng dừng trên đầu đau nhói.

Rồng cục cưng không biết an phận lại dám há miệng nhằm thẳng đầu của hắn mà cắn một miếng, khiến cho tất cả nhiệt tình của hắn trong nháy mắt lặn mất tăm, mất tích.

Lôi Đằng hít sâu một hơi, khóe mắt giận dữ giật giật.

Rồng cục cưng còn không biết sống chết, cười đến vui vẻ.”Ha ha! Ha ha...”

Đáng chết! Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào lại đem hài tử đánh rơi ở đây chứ?

Hắn quyết định phải nhanh chóng một chút tìm được cha mẹ của rồng cục cưng.

Sau đó, hắn sẽ ngay lập tức đem cả vốn lẫn lãi tính toán rõ ràng với bọn họ!

Xe lừa kéo ca kéo kệt mang theo tiếng cười của rồng cục cưng và tiếng nghiêng răng, nghiêng lợi của Lôi Đằng dần dần xa khuất.

Trên nền trời xanh thẳm bỗng xuất hiện ánh hồng sắc sỡ của vô số lông chim đỏ thắm uyển chuyển bay lượn ở phía chân trời.

Những chiếc lông đỏ rơi trên mặt biển, theo sóng dâng cao ba thước, cuộn cuộn xô bờ như vũ điệu của lửa. Đầy trời hồng vũ (hồng vũ = lông chim màu hồng) phiêu diêu theo gió, vượt qua bức tường thành phía đông cao chót vót, bay vào trong thành như một trận tuyết màu hồng ấm áp.

Mọi người trong thành tranh nhau đuổi theo nhặt hồng vũ.

Chim hồng tước đã xuất hiện!

Hồng vũ bay bay la đà, rơi cả vào trong Vân gia phường.

Đang đứng trong sân chỉ đạo công nhân bào chế hương phụ tử, đúng lúc Đậu Khẩu ngẩng đầu quan sát ánh nắng, vừa hay nhìn thấy một sợi hồng vũ chậm chậm rơi xuống.

Chiếc lông vũ đỏ tươi rơi vào lòng bàn tay mềm mại của nàng.

Thật tuyệt!

Cảm xúc mừng như điên ở trong lồng ngực bột phát, Đậu Khấu cầm lấy chiếc lông vũ, nâng váy xoay người chạy trốn chết ngoài sân, vừa chạy vừa gọi to.

"Vân đại phu! Vân đại phu!"

Âm thanh hưng phấn ồn ào truyền vào trong tai mọi người. Mắt thấy Đậu Khấu chạy như điên, có người mới đầu còn không biết tại sao, định mở miệng hỏi, rồi lại nhìn thấy hồng vũ trong tay nàng, lập tức lộ ra ý cười, đưa mắt nhìn nàng hướng về phía Vân đại phu đang khám bệnh chạy tới.

Phòng chẩn bệnh rất rộng rãi, sáng sủa. Thật ra Vân gia phường có lối kiến trúc liên thông. Vân đại phu chọn một phòng thông thoáng và đủ ánh sáng để làm nơi khám chữa bệnh. Ban ngày, đại phu thường ở đây để khám bệnh.

Nghe thấy tiếng gọi từ xa vọng đến, Vân đại phu một thân bạch y vẫn nhắm mắt không nói gì, thần sắc vẫn ôn nhu mà thâm trầm như ngày thường, không chút biến đổi.

Màn trúc chợt vén lên, Đậu Khấu thở hổn hển, má phấn đỏ bừng xông vào. Hai má nàng hồng nhuận, hai tròng mắt sáng long lanh, vừa mới bước vào, còn không buồn để ý thấy có bệnh nhân đang khám, vội vàng mở miệng:

"Vân đại phu, người nhìn này —— "

Thanh âm ôn hòa, nhẹ nhàng vang lên.

"Yên lặng."

Hai tiếng ấy khi lọt vào trong tai nàng giống như châu ngọc mát lạnh lướt xuống ngực, khiến những cảm xúc xao động vội vàng quá mức của Đậu Khấu trong nháy mắt dịu lại.

Đậu Khấu biết điều đứng ở một bên, đợi cho đến khi hô hấp dần dần trở lại bình thường.

Một lát sau, Vân đại phu mở mắt, mỉm cười nói với người bệnh: "Chúc mừng Dư gia, bệnh của ngài đã khỏi hẳn." Đại phu lấy bút lông kê một thang thuốc lên thẻ trúc: "Bệnh của ngài vừa mới khỏi, song hiện vẫn phải nghỉ ngơi để lấy lại sức, tiếp tục dùng thuốc không được ngừng lại." Đại phu nhẹ nhàng nói.

Nam nhân gầy yếu run rẩy cầm lấy thẻ trúc, mắt rung rung cảm kích: "Đa tạ Vân đại phu, đa tạ Vân đại phu, tiền chữa bệnh cùng tiền thuốc, ta nhất định sẽ tìm cách..."

Vân đại phu mỉm cười ngăn lại. "Giữ gìn thân thể là quan trọng hơn cả, những chuyện khác ngài không phải nghĩ tới."

Nam nhân gầy yếu vuốt ve thẻ trúc, rồi rít cảm tạ hồi lâu rồi mới vén màn trúc lên, chậm rãi đi ra ngoài.

Đợi bệnh nhân đi xa, Đậu Khấu mới vội vàng mở miệng:

"Vân đại phu —— "

Bàn tay thon dài giờ lên, nàng lập tức hiểu ý không nói tiếp nữa.

"Bên ngoài còn bệnh nhân nào nữa không?" Vân đại phu nghiêng đầu hỏi, vài sợi tóc mai bạc trắng rơi xuống, càng làm nổi bật ngũ quan đoan chính của người.

Nàng trả lời.

"Không có."

Vân đại phu gật đầu, ngồi xuống ghế trúc, ngón tay đặt hờ lên tay vịn. Ánh nắng xuyên thấu qua màn trúc rơi lên khuôn mặt tuấn tú, cảnh tượng giống như trong một bức thư họa.

Trước khi gặp Lôi Đăng, trong mắt Đậu Khấu, nam nhân đẹp nhất chính là Vân đại phu. So với vẻ tuấn mỹ ma mị của Lôi Đăng, Vân đại phu tựa như gió xuân, như nước suối, chỉ cần thấy được nụ cười của người, là có thể làm cho tinh thần người ta trở nên thư thái.

Mặc dù nuôi dưỡng nàng từ nhỏ nhưng mười mấy năm qua, trừ hai bên tóc mai chuyển bạc, hình dáng của Vân đại phu không có chút thay đổi nào, ngay cả nàng cũng đoán không ra tuổi của người.

"Tại sao con lại vội vàng như vậy?" thanh âm ôn hòa mang theo ý cười.

Đậu Khấu le lưỡi, bộ dáng hoan hỉ. Nàng mở lòng bàn tay, chiếc lông hồng sắc sỡ mềm mại duỗi ra. "Đại phu, chim hồng tước xuất hiện rồi." Nàng vội

vàng nói.

Nhưng Vân đại phu chỉ là khẽ nhưn mày.

"Ừ."

Đậu Khẩu có chút nóng nảy. "Đại phu, chẳng lẽ người đã quên rồi sao?"

"Quên cái gì?"

"Chính người đã nói, chỉ cần chim hồng tước xuất hiện lần nữa, con có thể đi Hải thị." Mấy năm qua, đi Hải thị vẫn là ước mơ của nàng. (Hải thị = phiên chợ họp ở vùng biển)

"Ta không quên." Vân đại phu nói, ngón trỏ nhẹ gõ lên ghế tre: "Nhưng ta cũng đã từng nói, Hải thị hung hiểm dị thường, không cho con đi là vì suy nghĩ cho sự an toàn của con."

Hàng năm, sau khi chim hồng tước xuất hiện được bảy ngày, cư dân ba mươi sáu nước sẽ mang theo rất nhiều bảo vật hiếm quý đến Hải thị giao dịch, khiến nơi đây trở thành phiên chợ lớn nhất, quan trọng nhất trong năm.

Kể từ khi Đậu Khẩu được mười hai tuổi, năm nào nàng cũng xin Vân đại phu đi Hải thị để mở mang tầm mắt nhưng lần nào cũng bị Vân đại phu cự tuyệt. Thứ nhất, tuổi nàng còn quá nhỏ; thứ hai, không ai có thể bảo đảm nàng có thể bình yên vô sự trở về.

Nhưng năm nay lại khác!

Đậu Khẩu cắn đôi môi đỏ mọng, nhưng vẫn không nhận được nụ cười đắc ý ở khóe miệng.

"Đại phu yên tâm, sự an toàn của con không thành vấn đề." Hắc hắc, hết thảy đều nằm trong kế hoạch của nàng, thật sự quá hoàn mỹ! "Con đã tìm được người có thể theo con đi Hải thị rồi."

Vân đại phu khẽ nghiêng đầu, mỉm cười nhìn Đậu Khẩu, giống như đã sớm biết được nàng sẽ nói gì.

"Lôi Đằng nguyện ý đi cùng con?"

"Vâng!" Nàng dùng sức gật đầu. "Đại phu, hấn mặc dù tính khí nhỏ nhen, ghê gớm, vừa tham ăn lại vừa háo sắc, nhưng bản lĩnh rất lớn. Chỉ cần hấn đi cùng con thì người có thể an tâm được rồi."

Vân đại phu trầm ngâm một hồi lâu, nhìn nàng một cái.

"Con vừa nói là hấn háo sắc?"

Ai a, hồng bét!

Nụ cười ngọt ngào bỗng cứng đờ, nàng trong lòng thầm mắng mình đã quá nhanh nhẩu.

"Ồ, đúng vậy..." Nàng cứng rắn trả lời.

"Để cho hấn đi cùng con như vậy không phải là càng nguy hiểm hơn sao?"

"Không đâu!" Đậu Khẩu hai tay vung loạn, vội vàng lắc đầu. "Con có biện pháp khác chế được hấn rồi, hấn không đụng được đến đầu ngón tay của con đâu!" Nàng dẫu một phần sự thực bởi cái con rồng không biết xấu hổ kia thật ra đã cướp đi nụ hôn đầu tiên của nàng.

Vân đại phu chân mày nhíu lại, một hồi lâu sau mới vừa mở miệng:

"Con chắc chắn có thể bảo vệ mình được không?"

"Người yên tâm!" Nàng lòng tràn đầy tự tin. "Trừ phi con nguyện ý, nếu không còn lâu hấn mới chạm được vào con!"

"Đó!" trong mắt Vân đại phu hiện lên nét cười. "Con còn nói nữa. Thế ra theo như lời con nói, nếu con nguyện ý, thì các con có thể..."

Đậu Khẩu đỏ bừng cả khuôn mặt, mác cỡ dậm chân. "Đại phu!"

"Gái lớn gả chồng, có lẽ..."

"Đại phu!"

"Sao?"

"Không được nói sang chuyện khác!" Đậu Khẩu cố gắng quay trở về đề tài cũ: "Đã có Lôi Đằng đi cùng con, vấn đề an toàn không còn phải lo nữa, con

có thể đi Hải thị được không?" Hừ, nàng mới không muốn thảo luận cái vấn đề gì mà lấy chồng hay không lấy chồng đâu nha!

Vân đại phu mặc dù đáy mắt không ngớt ý cười, nhưng cũng thuận theo lời của nàng, không hề trêu chọc nàng nữa.

"Lần này con muốn đi Hải thị làm gì?"

Nàng trả lời được cực nhanh.

"Buôn bán." Cặp mắt của nàng sáng bừng, phảng phất nhìn thấy vô số vàng bạc châu báu lấp lánh hiện ra trước mắt. Được liệu của Vân gia phò mã đem đến Hải thị chắc chắn sẽ bán được giá cao.

Nhưng Vân đại phu lại lắc đầu. "Lần đầu con đến đó thì tốt nhất là nên tham quan học hỏi thêm kiến thức, còn muốn làm ăn buôn bán thì để lần sau sẽ tính."

Ôi, không thể làm buôn bán sao?

Vàng bạc châu báu vừa hiện lên, trong nháy mắt lại biến mất.

Nhưng cũng không sao, tham quan, học hỏi kiến thức cũng tốt. Trước thăm dò thị trường cho rõ ràng, xem xét hàng hóa, nhớ kỹ giá tiền, để lần sau khi chìm hồng tước lại xuất hiện, nàng mới có thể tính toán kỹ càng nên mang những được liệu nào đi Hải thị cho phù hợp.

"Vâng!" Nàng đáp ứng.

"Ngoài ra, khi đi con phải mang theo chỉ ngọc và phải uống đúng giờ thì mới có thể ngăn chặn bệnh của con." Vẻ mặt Vân đại phu trở nên nghiêm túc. "Nhớ lấy, chú ý giữ gìn thân thể của mình."

"Con biết rồi." Miệng nàng thì đáp ứng nhưng trong mắt đã tràn đầy sự nôn nóng.

Vân quá phu thờ dài, chỉ có thể phát phát tay. "Con đi đi!"

"Đại phu!" Đậu Khẩu hô một tiếng, xông lên phía trước, ôm chặt lấy người đại phu mà nàng coi như phụ thân này, sau đó cao hứng phấn chấn xoay người, không hề lãng phí thêm thời gian, vội vàng chạy đi.

Nàng vừa chạy vừa nói lớn, âm thanh lạnh lốt truyền khắp Vân gia phò mã:

"Lôi Đăng, chuẩn bị hành lý, chúng ta lên đường!"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5

Bảy ngày sau.

Đêm. Ánh trăng dát bạc trên mặt biển, lung linh, huyền ảo.

Mọi người lấy cành quế làm cột buồm, buộc cỏ huân hương làm cờ, thuận theo ánh trăng chèo thuyền lên phía trước.

Rạng đông lấp ló phía chân trời, trên biển sương giăng mờ ảo, những chiếc thuyền nhỏ trôi trong sương mù, không rõ Đông, Tây, Nam, Bắc.

Mãi đến khi sương mù tan bớt, mới thấy giữa đại dương mênh mông mờ hồ hiện lên một hòn đảo lẩn khuất trong khói sóng lượn lờ. Tường thành được xây bằng những tảng đá lớn, vách tường dát lưu ly, cột khảm đồi mồi, ngói lợp bằng vỏ sò, ban công làm bằng san hô đủ màu, trong mây mù hiện lên trùng điệp, bất ngát khôn cùng.

Trên đảo vô cùng náo nhiệt.

Thuyền vừa mới cập bờ, Đậu Khẩu đã hấp tấp vén váy rời khỏi thuyền đầu tiên, đặt chân lên bãi cát trắng mềm mại.

"Ngươi xem, thật là náo nhiệt a!" Nàng vui mừng kêu lên, đảo mắt nhìn toàn bộ khu chợ, trong lòng vui như nở hoa, vẫn không quên thúc giục. "Ai a, ngươi chậm quá, tay chân nhanh một chút đi!"

Lôi Đằng đứng là chậm thật, trên gương mặt tuần tú không có chút hưng phấn nào, đối với sự náo nhiệt của Hải thị, ngay đến nửa điểm hứng thú hẳn cũng không có. Rồng cục cưng đang ngồi trên vai của hắn, cái miệng nhỏ nhắn bị ba bi ba bi bô, không biết đang nói cái gì, cánh tay mập mập nhỏ bé không ngừng vung vẩy, cảm xúc hưng phấn so với Đậu Khấu đúng là bất phân thắng bại.

“Muốn đi thi một mình ngươi đi đi.” Lôi Đằng hồ hững nói. “Ta ở chỗ này chờ ngươi.” Loại chợ này hắn đã thấy nhiều rồi.

Đậu Khấu lắc đầu liên tục. “Không được.”

“Tại sao?”

“Ngươi phải bảo vệ ta mà!” Nàng không sợ người khác làm phiền, còn chủ động đưa tay “Ta bế rồng cục cưng, hành lý giao cho ngươi.”

Nhìn thấy nàng đưa tay, rồng cục cưng cực kỳ cao hứng, vươn cánh tay mũm mĩm ra, miệng ê a ồm ồm, chân đá loạn, cổ sổng cổ chết hướng về phía Đậu Khấu.

“Ngoan nào, ngoan nào, tỷ tỷ dẫn ngươi đi ... AAA!” Mới vừa nhận lấy rồng cục cưng, nụ cười của nàng cứng lại, cả người đổ đánh “rầm”, ngã bịch xuống bãi cát trắng.

Nặng quá!

Hai tay của nàng cũng bị chìm vào cát.

A, thiệt là, nàng nhất thời nóng vội đã quên mất sức nặng của rồng cục cưng căn bản nàng không ôm nổi.

Cũng may cát trắng mềm mại, rồng cục cưng bị nàng làm ngã cũng không bị đau, còn chủ động ngóc đầu, biểu hiện thái độ thân mật, chu cái miệng nhỏ nhắn mềm mại, tặng cho nàng một cái hôn đầy nước miếng.

“Lôi Đằng, giúp ta! Giúp ta!” Đậu Khấu vội vàng nói lớn, bởi vì áp lực từ trọng lượng của rồng cục cưng làm tay nàng càng lúc càng đau. “Ta bế nó không nổi.”

Tiếng “hừ” phiền chán vang lên, rồi sau đó bàn tay to lớn dễ dàng đem rồng cục cưng mò lên, áp lực đau đớn lập tức biến mất.

“Thật là xin lỗi.” Nàng lúng túng cười, mặc dù không có ý tốt, nhưng vẫn là nhỏ giọng nói cho hắn biết. “Hành lý cũng phiền ngươi mang nốt nha. Ta không mang được.”

Trong ngực hắn nhóm lên lửa giận, hắn rất muốn hung hăng trừng mắt nhìn nàng, hoặc là mắng cho nàng mấy câu. Nhưng đối với tiểu nữ nhân này có làm thế cũng chỉ phí sức.

Lôi Đằng nhắc con rồng cục cưng đặt lên vai. Tiểu tử này vốn kinh nghiệm phong phú, hai tay túm ngay lấy tóc hắn, cái miệng nhỏ điều chỉnh vị trí tốt nhất, ngồi vững vàng trên bờ vai rộng rãi.

Tiểu nữ nhân ngồi trên bờ cát vẫn còn nói lớn.

“A a, đừng quên...” bị con mắt sắc bén của hắn đảo qua, thanh âm của nàng bỗng dừng trở nên rất nhỏ “... hành lý.”

Bàn tay to lớn nhắc đồng hành lý nặng chịch lên nhẹ nhàng như cầm một chiếc lông vũ. Hắn không đỡ Đậu Khấu dậy, thậm chí cũng không thèm quay đầu nhìn nàng một cái, hoặc hỏi một tiếng là nàng ngã có đau không, có bị thương ở đâu không, đi thẳng về phía khu chợ.

“Thiệt là, cũng không chờ ta nữa.” Đậu Khấu làm bầm mấy tiếng, rồi cũng đành phải tự mình đứng lên, phui cát bám trên người, đi theo đằng sau.

Hải thị trong những ngày này tề tựu đủ thứ đồ trân bảo cùng đủ thứ ngôn ngữ quanh quẩn bên tai. Người mua kẻ bán tấp nập. Có người rao bán viên minh châu to như nắm tay; có người thợ săn lại giơ cao cánh tay có gắn những chiếc lông chim xanh đỏ, đằng sau là lông thú nhốt một con chồn chín đuôi lông trắng.

Các loại hàng hóa hiếm quý bày bán đầy chợ khiến nàng hoa cả mắt.

Đi theo Vân đại phu nhiều năm, nàng tưởng bản thân đã có nhiều hiểu biết, đến hôm nay nàng mới hiểu được kiến thức của mình thực sự còn quá nông cạn.

Những loại dược liệu có nguồn gốc từ biển mà nàng đã tận mắt thấy chỉ ước chừng một phần trăm, còn từ những ghi chép của Vân đại phu, nàng chỉ nhận ra được không quá ba phần trăm tên của dược liệu.

Ngoài dược liệu ra, những thứ mà nàng có thể nhận ra được lại càng ít hơn.

Nàng nhìn đông, ngó tây một hồi lâu, cảm xúc hưng phấn mới hơi dịu đi một chút. Vì không muốn phân tán sự chú ý, nàng quyết định tập trung vào dược phẩm, những thứ trân bảo khác để cơ hội lần sau vậy.

Hết lần này tới lần khác, Lôi Đằng càng đi càng nhanh khiến nàng cũng không kịp nhìn xem hai bên bày bán cái gì.

“Ngươi chờ một chút, chờ đi nhanh như vậy.” Dọc theo con đường này, nàng phải bám chặt tà áo của hắn mới không bị “ngập” trong sóng người.

Nhưng hắn vẫn không dừng lại, đối với yêu cầu của nàng hắn hoàn toàn ngoảnh mặt làm ngơ, cùng rồng cục cung đình lầy trên đầu tiếp tục đi về phía trước.

Thân hình cao lớn đi phẳng phẳng với một lực cường đại đến nỗi làm cho nàng không giữ được vạt áo của hắn nữa, bàn tay nhỏ bé trắng nõn căn bản không cách nào ngăn cản hắn rời đi.

Khi hắn đi rồi, nàng chỉ nghĩ đến lòng bàn tay trống rỗng, chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng cường tráng kia xa dần, còn rồng cục cung “Cao cao tại thượng” vừa mút ngón tay cái vừa lo lắng, liên tiếp quay đầu lại.

“Lôi... Lôi Đằng, chờ một chút, ta... Lôi Đằng!”

Đám đông càng lúc càng dày đặc, mới nháy mắt một cái, thân hình cao lớn kia đã biến mất không thấy đâu. Không có Lôi Đằng, Đậu Khẩu mất đi mục tiêu, mà không biết kẻ khôn kiếp nào đứng vào lúc này lại dẫm phải vấy của nàng.

“A, ai dẫm lên vấy của ta? ! Rút chân lại đi, a —— không nên! Đây là chân của người nào?” Nàng cúi người xuống, cố gắng kéo vấy ra, nhưng đám đông dồn đến mỗi lúc một đông, nàng chỉ kịp kêu lên một tiếng, đã bị ai đó đụng ngã.

Vô số chân to chân nhỏ hoặc những thứ không phải chân dẫm lên người nàng mà bước qua, đau đến nỗi nàng chỉ có thể nhắm chặt mắt, ôm đầu kêu to.

Oa, đau quá!

Đáng ghét, là ai ở dẫm lên nàng? Ô ô ô ô, cứu mạng a, cứu mạng a, nàng sắp bị dẫm bẹp rồi!

Đúng lúc Đậu Khẩu nước mắt lưng tròng, bắt đầu hoài nghi mình mới tới Hải thị, ngay cả nửa đồ vật cũng còn chưa mua được phải chăng đã bị đám người này dẫm chết tại chỗ.

Mọi bàn tay to lớn chợt xuất hiện, dễ dàng “mò” được nàng đem ra ngoài.

“Ồi chào!”

Đậu Khẩu dẫu chân đầy người, lấy tay ôm lấy ngực thở dốc, tranh thủ hít thở không khí trong lành.

Lôi Đằng nhíu đôi mày rậm, chặt vật lỏi nàng đến trước mặt, trừng mắt đen lạnh như băng trừng trừng nhìn thẳng vào mắt nàng. “Tại sao ngươi lại ngã?” Hắn khó chịu hỏi.

Sau một hồi thở gấp, nàng mới mở mắt, tức giận trừng trừng nhìn lại ân nhân cứu mạng.

“Ai bảo ngươi đi nhanh như vậy!” Hừ, lại còn dám quát nàng? !

“Cẩn thận một chút cho ta nhờ.” Lôi Đằng ánh mắt dữ tợn, tức giận cảnh cáo nàng. “Không cho phép ngươi được ngã, không cho phép ngươi để người khác đẩy ngã, càng không cho phép ngươi để người khác dẫm lên, không cho phép ngươi —— ”

“Dừng lại!” Nàng chợt đưa tay che cái miệng con rồng đang lải nhải. “Không phải ta cố ý nha, có ai nguyện ý bị dẫm đau như vậy đâu?” Sau khi nói xong, nàng mới buông tay.

“Đau? Ngươi cũng biết đau à?”

Nàng hiểu ý tứ của hắn, còn vỗ vỗ lồng ngực của hắn, có lòng tốt an ủi hắn. “Được rồi được rồi, ngươi không phải lo lắng cho ta, lần sau ta sẽ cẩn thận hơn.”

“Lo lắng cho ngươi?” Hắn nheo tròng mắt đen lại. “Ai lo lắng cho ngươi? Ta?”

“Đúng vậy!”

Một tiếng gầm tức giận vang lên.

“Ta mới không thêm lo lắng cho nhà ngươi!” Hắn rống lên giận dữ: “Mỗi lần ngươi bị đau, ta cũng bị đau. Nếu không phải bởi vì chú văn chết tiết kia, ngươi sống hay chết ta cũng sẽ mặc kệ nhà ngươi”. Có trời mới biết, khi nàng mới vừa bị dẫm lên, hắn cảm thấy giống như bị một quả chùy không lồ táng mạnh vào người, đau đến nỗi muốn nôn ra máu.

“Được rồi, được rồi, thật xin lỗi ngươi!” Nàng vừa nói xin lỗi, sau đó xuất ra tuyệt chiêu, nhìn phải, nhìn trái rồi nói, cố ý phân tán sự chú ý của hắn: “A, ngươi nhìn kia, đó là khu vực bán thuốc, ta muốn qua đó xem một chút!” Nàng nhanh chóng thoát khỏi sự kiểm chế của hắn, bỏ qua những lời giáo huấn, hướng đám đông chui vào.

Chưa đi được mấy bước, cái eo nhỏ của nàng đột nhiên bị giữ lại.

"Nha đầu!" Hấn giận dữ trừng mắt nhìn nàng, không để gì bị nàng đuổi đi. "Ngươi còn chưa nhận đủ giáo huấn có phải không?"

"Hả?"

"Bắt đầu từ bây giờ không cho phép ngươi rời khỏi ta nửa bước."

Không biết tại sao lúc ấy mặc dù thấy hấn rống lên hung hăng, giận dữ, nhưng sâu kín trong tim nàng vì những lời này của hấn mà thấy thật ngọt ngào.

"Được." Nàng biết điều gât đầu, đột nhiên sau đó xoay người muốn chạy.

Lôi Đằng lần nữa đem nàng kéo trở về, sắc mặt trở nên khó coi hơn.

"Ta không phải đã nói là không cho ngươi rời khỏi ta sao?" Nữ nhân này tại có bị điếc không vậy?

"Ừ, nhưng ta chỉ muốn —— "

"Ở bên cạnh ta!"

"Ta —— "

"Ngươi nghe không hiểu sao? Một bước cũng không được rời khỏi ta."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đậu Khấu hơi đỏ lên.

"Được rồi nha, ta sẽ ở bên cạnh ngươi, một bước cũng không rời đi." Nàng cắn môi, nhẫn nhịn không cười, hai mắt sáng như sao sa. Nàng đưa tay chỉ về phía trước cách đó không xa. "Ta qua đằng kia xem một chút, ngươi hãy đi theo ta!"

Sắc mặt Lôi Đằng xanh mét, dường như nàng không có khả năng hiểu được lời hấn nói. Hấn ngửa mặt lên trời gầm lên một tiếng lớn, sau đó mới hùng hổ tiến lên giữa biển người, chủ động vì nàng mà mở một con đường.

Trong chợ, người chen kẻ lấn chật chội, sắc đẹp của Đậu Khấu tự nhiên cũng khiến kẻ khác phải thèm thuồng. Nhưng bạn đồng hành bên cạnh nàng lại lừng lững như một trái núi, chỉ cần một ánh mắt lạnh lùng của hấn là có thể hù dọa người ta phải tiêu tan hết tà niệm.

Dưới sự "bảo kê" của Lôi Đằng, nàng thật vất vả mới chen chân được đến nơi bày bán dược phẩm.

Hàng thuốc bày biện vô cùng chỉnh tề và sạch sẽ, Đậu Khấu đưa mắt, lần lượt lướt qua các loại thuốc men.

Cây thuốc được giúp giảm đau, sáng mắt, chỉ ngọc có thể điều trị chứng đau tim, nếu ăn được quả của nó có thể khiến người người yêu thích (chỗ này không hiểu). Phòng thuốc này bày bán nhiều dược liệu quý hiếm, mà phương pháp chế thuốc cũng thượng thừa, có thể sánh ngang với Vân gia phường.

Giữa đủ loại dược phẩm rực rỡ muôn màu, nàng đã sớm nhìn ra một mục tiêu.

Kệ hàng phía trên có bày năm gốc cây xanh đậm, vừa giống như một loại hoa lại vừa giống như một loại cỏ. Đó là vị trí bắt mắt nhất của gian hàng, cho thấy chủ nhân của chúng đối với năm gốc cây kia coi trọng đến cỡ nào.

"Chủ hiệu, có thể lấy cây Thạch cừ kia xuống cho ta xem một chút được không?"

Lão nhân vốn ngồi một bên, ngay cả khách quen tới cửa hàng cũng không có chút phản ứng, đột nhiên gương cặp mi trắng nhìn Đậu Khấu một cái, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

"Cô nương tuy ít tuổi nhưng kiến thức cũng không phải là nhỏ."

Nghe thấy có người tán dương, Đậu Khấu cười thật vui vẻ. "Quá khen! Quá khen!"

Nàng từng nghe Vân đại phu nói ở phương Tây có con sông dài tám trăm dặm, mà trên mặt nước có một loại thực vật màu xanh đậm tên gọi là Thạch cừ, thân cỏ, ngàn năm mới nở hoa một lần, cực kỳ quý hiếm, chỉ có thể vô tình gặp được chứ không thể cầu được loại dược liệu này.

Lão nhân cười nhỏ nhẹ, cũng không nhúc nhích. "Nếu cô nương biết đây là Thạch cừ, thì càng phải biết vật này giá cao khó mà mua được, sao có thể tùy tiện đưa cho người khác xem?"

"Ta chỉ xem thôi, lão phụ đồng ý đi?" Nàng không hết hy vọng, cố ý nài nỉ chủ hiệu.

"Cái đó còn phải xem duyên phận." Lão nhân mỉm cười chống đỡ, chính là không chịu lấy Thạch cừ xuống.

Đậu Khấu vô kế khả thi, chỉ có thể đưa cặp mắt ước mong nhìn Thạch cừ trên kệ hàng. Không thể làm gì, nàng nghiêng đầu nhìn Lôi Đằng một cái, thấy bộ dáng nhàm chán của hấn, không nhìn được lấy khuỷu tay huých vào lồng ngực của hấn.

"Này!"

Hắn liếc xéo nàng. "Làm cái gì thế?"

"Ngươi cũng nói gì đi!"

"Nói gì?"

"Giúp ta thuyết phục ông ấy." Nàng yêu cầu, còn rảnh tay vỗ vỗ bờ vai của hắn, như thể tin tưởng ủy thác trách nhiệm nặng nề cho hắn, nồn nóng nói cho hắn biết: "Nét mặt của ngươi hung dữ như vậy, người nào gặp ngươi cũng sợ, chỉ cần ngươi tới mở miệng nhất định sẽ thành công."

Lôi Đăng nói không ra lời.

Hắn hít sâu một hơi, ngửa đầu nhìn trời xanh, lần đầu tiên cảm nhận được cái gì gọi là khóc không ra nước mắt.

Nhớ ngày đó, hắn huyết chiến khắp nơi, vạn yêu sùng bái, chỉ cần dậm chân một cái, nhân gian sẽ không ngừng rung động. Mà bây giờ, hắn chẳng những phải dẫn theo một đứa con nít, xách lấy một đồng hành lý, đi cùng một nữ nhân, đứng một bên đợi nàng lựa chọn hàng hóa, mà nữ nhân này lại còn được voi đòi tiên, yêu cầu hắn đi uy hiếp một người bán hàng rong!

Được rồi, hắn nguyện ý thừa nhận, thật sự hắn đã làm không ít chuyện xấu!

Nhưng đối với một con rồng —— hơn nữa còn là Long Vương mà nói, loại trừng phạt này không phải cũng quá tàn nhẫn sao?

"Này, đừng nhìn trời mãi thế, chỉ cần ngươi nói vài câu thôi mà!" Tiểu nữ nhân trong tay vẫn còn đang thì thào.

Hắn nhắm thật chặt hai mắt lại, cố gắng trấn tĩnh lại.

Thanh âm réo rắt không ngừng bên tai.

"Rốt cuộc ngươi đang nhìn cái gì?" Nàng cũng ngẩng đầu lên, hướng lên bầu trời rộng lớn tìm kiếm. Bỗng dưng, nàng kêu lên kinh hãi. "Kia là cái gì?"

Không ít người trong đám đông cũng phát hiện ra động tĩnh phía chân trời, rồi rít kêu lên kinh ngạc. Tất cả mọi người tại Hải thị đều ngóng dài cổ cổ gắng để nhìn được cảnh tượng phía trước.

Nơi bầu trời và mặt biển giao nhau, mây đen ùn ùn kéo tới, trong nháy mắt hóa thành bảy con ngựa đen.

Chúng lướt sóng mà đến, trong đó trên lưng một con ngựa có một hồng y nam nhân mang vết thương lớn trên người. Đàn ngựa phi tới rất nhanh, cho dù tới gần bờ cũng không hề giảm tốc độ. Khi đến bãi cát, trong nháy mắt tất cả đều vỡ vụn, hóa thành bọt sóng biển mất, trên bờ cát chỉ còn lại một người đàn ông nằm bất động.

Cho đến lúc này, mọi người mới nhìn rõ nam nhân kia không phải mặc trang phục màu hồng.

Mà cả người hắn toàn là máu tươi!

Vô số vết thương trải rộng trên thân thể nam nhân, ngay cả áo giáp vàng trên người hắn cũng vỡ vụn từ lâu, không hề có tác dụng bảo vệ nữa.

Những người nhiệt tâm thì rồi rít chạy tới, còn lại thì bàn tán xôn xao.

"Xảy ra chuyện gì?"

"Người này là ai?"

"Nhìn dáng dấp giống như từ chiến trường chạy về."

"Bị thương không nhẹ đâu!"

Có người ôm lấy nam nhân kia, hai tay lập tức dính đầy máu tươi. Nam nhân đau đớn rên rỉ, hai hốc mắt đầy máu không cách nào mở ra được.

"Ngươi có sao không? Ngươi là ai? Ai khiến ngươi bị thương nặng như vậy?" Mắt thấy nam nhân chỉ còn chút hơi thở mỏng manh, những người chạy đến cứu hỏi, cố gắng làm cho đối phương tỉnh táo lại. "Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?"

Nam nhân khẽ động đầy hai mắt, máu tươi giống như nước mắt chảy xuống.

"Kiêu cốt tới."

(Kiêu cốt: một loài chim hung ác. Hic, ta chẳng biết nó là cái thể loại chim gì, từ điển nó bảo thế)

Nói xong, hắn liền ngất xỉu.

Kiều cốt!

Nghe được cái tên này, trong nháy mắt mọi người đều xông vào sợ hãi. Tiếng bàn tán, tiếng kinh hô vang lên không ngừng.

Cho dù cách đó khá xa, Đẩu Khấu cũng có thể nhìn thấy trên nét mặt mỗi người đều hiện lên vẻ sợ hãi.

Một người tiến lên phía trước, cẩn thận quan sát, chợt nhận ra nam nhân toàn thân đầy máu là ai, sắc mặt hắc trắng bệch, hoảng sợ kêu lên:

"Hắn là đảo chủ đảo Đào Hoa!"

Thêm một người nữa chạy tới, mắt thấy hơi thở của nam nhân càng lúc càng yếu, cuối cùng ngay cả sự phập phồng ở ngực hắn cũng lặng lẽ dừng lại.
"Hồng rồi, hắn tắt thở rồi!"

Ai nấy đều thấy được nam nhân bị thương quá nặng, có thể đến được Hải thị đã là một kỳ tích.

"Chết rồi sao?"

"Đào Hoa đảo chủ là một chiến tướng mà!"

"Đúng vậy, ngay cả hắn cũng bị giết chết, thế này thì.....!"

"Sao có thể như vậy?"

"Kiều cốt sắp tới, chúng ta chạy mau đi!"

Lời này vừa nói ra, mọi người giống như đột nhiên tỉnh ngộ, lập tức bắn loạn lên. Hải thị vốn náo nhiệt, lúc này trở nên hỗn loạn. Người ngựa lộn xộn, tiếng kêu vang trời, tất cả mọi người phía sau tiếp phía trước, thu thu, dọn dọn, chạy chạy, trốn trốn.

Ngay cả lão bản bán thuốc lúc này cũng thay đổi sắc mặt, lông mi trắng và bộ râu bạc trắng vì sợ quá mà dựng đứng cả lên, sắc mặt trắng bệch, vội vàng thu dọn, chân tay nhanh nhẹn, quả thực giống như một tiểu tử trẻ tuổi.

Mắt thấy Thạch cừ trên quý cũng bị chủ hiệu thu vào, Đẩu Khấu bắt đầu nóng lòng, vội vàng kêu lên: "Chủ hiệu, ngài đừng vội, ta còn muốn mua hàng nữa!"

Chủ hiệu không buồn ngắt đầu, đảo mắt một cái đã thu dọn xong quá nửa gian hàng.

"Lúc này còn mua cái gì nữa, có bán hay không thì kiều cốt cũng sắp tới rồi, chạy quan trọng hơn!" Kiểm tiền dĩ nhiên là rất tốt, nhưng bảo vệ tính mạng mới là chuyện gấp gáp và quan trọng nhất trong thiên hạ.

Đẩu Khấu mở trừng hai mắt, tò mò hỏi: "Kiều cốt là cái gì?"

Chủ hiệu chợt ngừng đầu, kinh ngạc nhìn nàng: "Ngươi không biết?" Lão bản hỏi ngược lại.

"Không biết nên mới thỉnh giáo ngài a!"

Mọi người ai nấy bận bịu chạy trốn chết, nghe thấy hai người nói chuyện, đều lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, song chân vẫn không dừng lại, tất cả đều chạy về hướng bờ biển.

Chủ hiệu bị nàng cuốn lấy hơi han, vừa cố thu dọn nhanh hơn, vừa không nhận được trả lời.

"Kiều cốt là đại yêu quái!"

Những người khác dù bận chạy trốn chết song vẫn rít rít hỗ trợ chủ hiệu bổ sung thông tin cho tiểu nữ nhân kiến thức quá thiếu cận, không biết sống chết là nàng.

"Hắn có long bào luyện thành đao, sắc bén đến nỗi có thể chém mọi thứ như chém nước."

"Hắn há miệng có thể phun ra lửa cao đến mấy trượng!"

"Da trên người hắn dày đến nỗi không đao kiếm nào có thể xuyên thủng."

"Hắn không những ăn thịt người mà ngay cả yêu quái hắn cũng ăn!"

"Hơn nữa, hắn thích nhất là ăn tim gan còn nóng hổi."

"Không sai, không sai, trước đó vài ngày, kiều cốt mới gây chuyện ở Nam Hải, có những hòn đảo đảo hắn chỉ chém có một nhát đao đã chết hết sạch."

Chủ hiệu còn khuyên nài.

"Tiểu cô nương, người xem, ngay cả Đào Hoa đảo chủ cũng phải bỏ mạng, nói gì đến người khác —— "

"Lão già kia, người còn đang nói làm nhảm cái gì? Mau lên, mau lên, thuyền sắp chạy đến nơi rồi!" Một lão bà to béo, tóc trắng xóa, lưng đeo, vai khiêng, tay cầm lấy mấy túi đồ lớn, xông lại túm lấy chủ hiệu gầy yếu, sức mạnh lớn vô cùng, khiêng tất cả hàng hóa, dùng tốc độ cực nhanh, hướng bờ biển chạy tới, nhảy mạnh một cái đã dễ dàng nhảy lên thuyền.

Trong nháy mắt, đám đông ở Hải thị, mười phần thì đã chạy mất tám, chín phần.

Tất cả các gian hàng trong chợ đảo mắt đã thấy sạch bách. Trên bờ biển, lần lượt các con thuyền cũng nhanh chóng giương buồm, bọn họ ở trên thuyền gọi nhau í ới, giống như chuẩn bị chạy trốn chết vậy.

Người xách theo lồng tre, người khiêng lấy hòm xiềng leo lên thuyền. Có người mãi chạy, ngay cả hàng hóa cũng không cột chắc, một trong số những thương phẩm có giá trị liền thành ấy lăn ra ngoài, người đó ngay cả nhặt cũng không buồn nhặt, chỉ một lòng muốn nhanh chóng lên thuyền.

Cảnh tượng hỗn loạn này khiến Đậu Khẩu cũng hoảng sợ, nàng cầm tay Lôi Đằng kéo hắn chạy lên thuyền, nhưng xoay đầu nhìn lại một cái, không ngờ phát hiện ra hắn chẳng những vẫn trấn định như thường, thậm chí trong tay còn cầm một quả đào mọng nước, chậm rãi ăn.

"Người lấy đâu ra quả đào này?" Nàng lấy làm kinh hãi, khẩn trương hỏi: "Không phải lại là tiện tay cầm đấy chứ? Người đã trả tiền chưa?" Quả đào tỏa hương thơm nức mũi rất đáng nghi.

Hắn thoát khỏi phong ấn chưa lâu, khi mới tiếp xúc với cuộc sống trong Đại Thành, thấy cái gì là lấy ăn cái đó mà không trả tiền, khiến nàng phải chạy đôn chạy đáo khắp nơi vừa xin lỗi vừa trả tiền thay cho hắn.

Nhìn thấy bộ dạng ngạc nhiên của tiểu nữ nhân bên cạnh, Lôi Đằng nhưn mảy, chỉ chỉ gian hàng cách đó không xa đã sớm không còn một bóng người.

"Đã chạy hết rồi, còn trả tiền gì nữa?"

Chạy?

Đậu Khẩu cuống quýt quay đầu nhìn lại, quả thật nhìn thấy gian hàng đó ban đầu còn chất đầy trái cây quý hiếm giờ đã bị thu dọn sạch sẽ, trên quầy hàng vẫn còn sót lại mấy trái cây hương thơm ngào ngạt xông vào mũi.

Nàng sững sờ hồi lâu, rồi mới từ từ quay đầu lại nhìn về phía nam nhân cao lớn.

Lôi Đằng vẫn như lúc trước, đang bận bịu gặm quả đào, ngay cả rỗng cục cứng ngồi ở trên vai hắn cũng khoe mấy cái răng cửa mới mọc vui vẻ gặm một quả đào nhỏ. Một lớn một nhỏ, ăn đến là ngon miệng, âm thanh nhai rau rầu vang lên, hoàn toàn không thêm đếm xỉa đến ai.

Oa, những những người kia nói vũ khí của kiều cốt chính là long trảo sắc như đao kiếm nha?

Nàng nhìn chòng chọc vào tay Lôi Đằng.

Kiều cốt dù có lợi hại thế nào, hoặc long trảo của hắn có sắc đến đâu đi chăng nữa. Nhưng lúc này đứng ở trước mắt nàng chẳng những là một con rồng hàng thật giá thật, hơn nữa lại còn là Long Vương nữa chứ!

Tròng mắt đen láy toát lên sự chờ đợi.

Nhưng nàng còn chưa kịp mở miệng, thì Lôi Đằng đã cướp lời nói trước: "Người cái gì cũng đừng có nghĩ tới."

"Hả? Nghĩ cái gì?" Nàng bắt đầu giả bộ ngây thơ.

"Hừ hừ." Hắn cười lạnh hai tiếng. "Tốt nhất là không nghĩ gì." Hắn đã sớm nhìn thấu bên trong cái đầu nhỏ của nàng chứa cái gì rồi.

Đậu Khẩu nhìn chòng chọc Lôi Đằng, miễn cưỡng ngậm cái miệng nhỏ nhắn lại, nhưng chỉ trong nháy mắt nàng lại không nhịn được, bật thốt lên hỏi hắn: "Người đánh không lại kiều cốt phải không?"

Mắt hắn nhú lại.

Không đợi Lôi Đằng trả lời, Đậu Khẩu đã thờ dài một hơi, nói với một bộ dáng rất thông cảm: "Ồi chao, dù sao thì kiều cốt cũng lợi hại như vậy, người đừng mạo hiểm thì tốt hơn."

"Sao?"

"Ừ thì ta cũng không muốn người bị thương!" Nàng nhìn hắn chăm chú, không những thể hiện sự hết sức cảm thông, thậm chí còn rất đồng tình. "Ta cũng biết người giỏi còn có người giỏi hơn, ngoài vòm trời này còn có vòm trời khác, ngoài yêu quái này còn có yêu quái khác mạnh hơn."

Thanh âm găm đào chợt dừng lại, Lôi Đằng chỉ cảm thấy một luồng khí nóng bốc lên đỉnh đầu.

Nữ nhân này lại dám xem thường hân!

Đậu Khẩu vẫn tiếp tục nói, thái độ vô cùng thành khẩn, còn gơ ngón cái cùng ngón trỏ để làm một ví dụ nhỏ so sánh về sự chênh lệch. "Thật sự thì ta một chút, một chút xíu cũng sẽ không cảm thấy chuyện ngươi không đánh nổi kiêu cốt là mất mặt." Nàng bổ sung thêm: "Ngẫm lại xem, ngươi cũng vừa mới thoát khỏi sự giam cầm năm trăm năm, nếu bây giờ ngươi lại bị thua, không phải là rất bị thảm sao?"

Bụp!

Quả đào đã bị Lôi Đằng một tay bóp nát.

Hân sớm đã biết tiểu nữ nhân này sẽ không dễ dàng buông tha cho hân như vậy mà. Nhưng nàng dùng chiêu bài lấy lui làm tiến vẫn rất có hiệu quả, mới nói mấy câu đã làm cho hân tức giận đến gân xanh trên trán cũng nổi lên.

Mất thấy phép khích tướng hữu hiệu, Đậu Khẩu trong lòng mừng thầm, nhưng vẫn là không dám thả lỏng, thu lại vẻ mặt đồng tình mà chuyển sang mong đợi.

"Hoặc là nói..." Nàng trưng ra vẻ mặt tôn kính nhất, chăm chú nhìn gương mặt tuần tú của Lôi Đằng. "Thật ra, đối với Long Vương tôn quý mà nói, muốn giải quyết cái loại yêu quái lấy long trảo làm đao, có mỗi cái sừng nhỏ mà lại ra vẻ long uy này, căn bản là dễ như trở bàn tay?" (long uy = uy của con rồng)

Còn chưa kịp nghe câu trả lời của Lôi Đằng, phía chân trời đột nhiên truyền đến tiếng rít sắc nhọn, vượt qua vạn dặm sóng xanh cuộn cuộn mà đến.

Trên ngọn sóng lớn xuất hiện một đại yêu quái ba đầu chín đuôi, tựa như hổ, như sói, tay cầm thanh đại đao đầm máu, ngồi trên mây đen mà đến, thân thể không lồ che đầy nửa bầu trời.

Bầu trời quang đăng bỗng chốc đều bị mây đen che phủ, trời đất trở nên tối đen. Trên biển sóng xô dữ dội, tất cả thuyền bè đều bị sóng lớn cuốn lên cao, người trên thuyền sợ hãi la hét chói tai.

Những người chưa kịp lên thuyền rồi rít chạy quay trở lại.

"Kiêu cốt tới!"

"Là kiêu cốt —— kiêu cốt tới —— "

"Cứu mạng! Cứu mạng a!"

Đậu Khẩu cũng bị làm cho sợ hãi.

Trời à, nàng nói sai rồi! Đây, đây, đây, đây, đây, đây, đây đâu phải là cái gì mà sừng nhỏ?

Đại yêu đáng sợ kia há mồm phun ra một ngọn lửa lớn. Trong ánh lửa màu xanh da trời pha lẫn xanh lá cây mang theo những tảng đá lớn bị thiêu đỏ rực. Chúng rơi xuống biển, đập thuyền bè vỡ nát. Có những chiếc bị lửa thiêu trúng, lập tức cháy rùng rục rồi chìm ngấm.

"Rốt cuộc kia là cái gì?" Nàng sợ đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên trắng bệch, chỉ cảm thấy tình cảnh trước mắt không khác gì địa ngục trần gian.

Thanh âm trầm thấp, bình tĩnh mà lạnh đậm.

"Kiêu cốt." Hân trả lời, yên lặng nhìn đại yêu trên bầu trời đang tàn sát bừa bãi.

Một tảng đá đỏ rực hướng về phía chợ bay tới, mang theo Liệt Diễm (Liệt Diễm: ngọn lửa lớn) cuốn tới, ngay cả không khí cũng bị đốt nóng. Đậu Khẩu chỉ cảm thấy da mình giống như đang bị quay chín, thậm chí còn nghe thấy tóc trên đầu phát ra âm thanh vì quá nóng.

Nàng nắm lấy tay Lôi Đằng, xoay người muốn bỏ chạy.

"Chạy mau, chạy mau! Đá lửa tới rồi!"

Nhưng hai chân của hân như mọc rễ, bất luận nàng dùng sức thế nào cũng không kéo hân nhúc nhích được. Khuôn mặt xinh đẹp của Đậu Khẩu biến sắc, mắt thấy đá lửa sắp bay đến nơi, nàng chỉ có thể theo bản năng chui ra sau lưng hân.

Đá lửa bay đến gần khiến mọi thứ dường như bị nướng cháy. Nhưng Lôi Đằng chỉ gơ tay lên phất nhẹ, đầu ngón tay của hân thậm chí còn không có đụng vào tảng đá ——

Ầm!

Một lực khổng lồ đánh đá lửa bay lên trời. Khi tảng đá rơi xuống, ở phía chân trời xuất hiện ánh lửa đỏ rực, sau đó chìm xuống biển, nhiệt độ nóng đến nỗi khiến nước biển bốc hơi trắng xóa.

Đậu Khẩu nhặt được cái mạng nhỏ về, còn chưa kịp khen ngợi yêu lực cao cường của hấn, đã nhìn thấy đá lửa lại từ trên trời giáng xuống. Lần này, đá lửa bay tới cuối đường cái, mọi người vừa quay lại không kịp chạy trốn nữa, hoảng hốt la hét chối tai.

Sợ quá hóa hoảng loạn, trong đám người phía trước, không biết là ai ngã trước, tiếp theo là người thứ hai, thứ ba cũng lần lượt ngã xuống.

Kẻ bị ngã xuống sẽ bị những người đang chạy trốn chết giẫm đạp lên, bò cũng không bò dậy nổi. Trên mặt đất có một cô bé bị một vật gì đó xô ngã, đau quá òa khóc lớn, khuôn mặt nước mắt đầm đìa.

"Cẩn thận!" Nàng kêu lên.

Lôi Đằng cũng hít một hơi thật sâu.

Hấn vốn cho rằng trong trời đất này chẳng có gì còn có thể làm cho hấn sợ hãi nữa. Nhưng tại thời điểm Đậu Khẩu nhào về phía đá lửa đang bay tới, trái tim cứng rắn của hấn bị chấn động đến nỗi thất lại. Một cảm xúc xa lạ giống như có một lưỡi dao đâm thẳng vào lồng ngực hấn.

Đáng chết, nhất định là vì chú văn!

Nhất định là vì chú văn, hấn mới có thể lo lắng như vậy cho nàng.

Lôi Đằng phát tay lần nữa, đánh bay đá lửa ra ngoài. Sau đó, hấn tức giận đi tới, giờ một tay xách Đậu Khẩu bụi bặm đầy người lên.

"Nữ nhân, ngươi điên rồi sao?" Hấn giận dữ nói lớn.

"Nhưng nếu không thì bé gái kia sẽ bị đá lửa đánh trúng mắt!" Nàng bị ngã bụi bặm đầy, nhưng vẫn còn nhớ tới cô bé, đưa mắt nhìn quanh. "A, người phụ nữ kia hình như là mẹ của nó." Thật tốt quá!

Khuôn mặt Lôi Đằng dữ tợn, dùng sức lay nàng.

"Ngươi có bao nhiêu khả năng? Nhiều người như vậy, chẳng lẽ ngươi muốn đi cứu hết tất cả sao?" Hấn không hiểu nổi cái này nữ nhân chết tiết này, tại sao lại vì tính mạng của người khác mà đến tính mạng của mình cũng không màng tới?

"Vậy thì ngươi giúp ta đi!" Mắt thấy kêu cút càng lúc càng đến gần, Đậu Khẩu lòng như lửa đốt, mắt cũng bắt đầu rom róm, giữa biển người hỗn loạn, nàng nắm chặt vật áo của hấn khẩn cầu. "Ngươi không cần đi đánh nhau với yêu quái kia, chỉ cần giúp ta cứu người có được không?"

Một giọt nước mắt chảy dài trên gương mặt của nàng, rồi sau đó rơi lên tay Lôi Đằng.

Cảm xúc xa lạ chui vào trong ngực hấn, mằm mống ham muốn giống như một con sâu đang ngo ngoáy, đang đâm chồi, bắt rễ trong đầu hấn, vĩnh viễn không cách nào nhổ ra được.

Hấn nhìn chằm chằm tiểu nữ nhân nước mắt lưng tròng trong tay. Dĩ nhiên, hấn có thể mặc kệ sự sống chết của những người này, mang Đậu Khẩu rời đi, nhưng hấn biết sau này chẳng những nàng sẽ trách cứ hấn, hơn nữa còn tự trách mình.

Tiểu nữ nhân mảnh mai lần nữa mở miệng, ngay cả âm thanh cũng run rẩy theo.

"Lôi Đằng" nàng khản cầu, nước mắt giống như những hạt trân châu không ngừng rơi xuống. "Ta cầu xin ngươi..."

Hấn cắn chặt răng, một hồi lâu sau mới hỏi: "Ta được lợi gì?"

"Được lợi gì ư?" Nàng sững sốt.

"Đúng." Tròng mắt đen của hấn nhìn thẳng vào mắt nàng. "Muốn ta cứu người cũng không phải là không thể được. Nhưng ngươi phải đáp ứng điều kiện của ta."

Nàng ngừng khóc, vội vã hỏi. "Điều kiện gì?"

Chỉ cần hấn nguyện ý xuất thủ, nàng cái gì cũng nguyện ý đáp ứng.

Tròng mắt đen sáng hơn, nóng rực tựa như thiêu, như đốt.

Hấn từng chữ, từng chữ nói: "Ta - muốn - ngươi!"

"Ta?" Đậu Khẩu ngẩn ngơ.

"Không sai." Lôi Đằng gật đầu, tròng mắt đen phát sáng, lướt theo từng đường cong tuyệt đẹp trên cơ thể nàng, khóe miệng cong lên vạn phần tà ác. "Chỉ cần ta thắng, ngươi hãy lên giường cùng ta."

"Lên... lên... lên giường?" Nàng ngơ ngác nhắc lại lời hấn nói.

"Làm bất cứ chuyện gì ta muốn." Hắn bổ sung thêm, còn cúi xuống sát mặt nàng.

Bên trong tròng mắt đen kia chỉ thấy đục vọng thiêu đốt nhảy múa cùng quyết tâm không lay chuyển.

Bản năng phái nữ khiến tim nàng đập loạn, chẳng những kinh hoàng, hơn nữa lại e lệ, thậm chí muốn mau mau trốn thoát khỏi nam nhân này. Chẳng qua là nàng vừa mới nghĩ tới chạy trốn, thì cánh tay rắn chắc của hắn đã nắm lấy hông nàng kéo vào trong ngực hắn.

"Ta..." Đậu Khấu không ngừng giẫy dụa trong lòng hắn.

Tiếng la hét chói tai, tiếng kêu cứu tràn ngập trong tai nàng. Nhưng điều kiện hắn đưa ra khiến nàng chân chò không dứt.

"Thế nào?" Thanh âm trầm thấp ép hỏi.

Nàng cắn chặt môi.

"Người không nhất thiết phải đáp ứng điều kiện của ta." Hắn tựa vào bên tai nàng, vừa trì hoãn, vừa nói. "Những người này đều không quen, không biết với người, đầu đáng giá khiến người phải dùng thân thể để trao đổi?"

Bốn phía như chiến trường, kiêu cốt đã xách theo đại đao, ầm ầm bước lên Hải thị, nhấc chân một chút đã giẫm bẹp ngôi nhà đầu tiên. Nàng tro mắt nhìn mọi người kêu rên thống khổ, giẫy dụa trong bàn tay không lồ của yêu ma, kéo hơi thở tàn, máu chảy thành sông..

Không còn thời gian suy nghĩ.

"Ta đáp ứng người!" Nàng bật thốt lên.

Tròng mắt đen khẽ chớp. "Thật chứ?"

Đậu Khấu dùng sức gật đầu.

"Tuyệt không hối hận?"

"Tuyệt không!"

Đồng tử Lôi Đằng rạng ngời, nhe răng cười.

"Tốt!"

Thân hình cao lớn dõng dạc, đối mặt với kiêu cốt hung tàn đang tắm máu Hải thị. Mặc dù vóc dáng hai người cách xa nhau vạn dặm, nhưng ở hắn vẫn toát lên vẻ kiêu hùng.

Hắn, Long Vương, đối mặt với đại yêu —— còn có rồng cục cưng trên vai.

"A, chờ một chút!" Đậu Khấu sợ hãi vội vàng lên tiếng.

Lời nói chưa dứt, Lôi Đằng đã vung hai tay áo lên, bay về phía mục tiêu không lồ.

"Lôi Đằng!" Mặc dù không biết trên đám mây hắn có nghe hay nhìn thấy nàng không, nàng vẫn vội vàng giật giọng thét lên.

Chẳng lẽ nhìn hắn thì có vẻ bình tĩnh, thật ra thì đã sớm đã choáng váng vì hoảng sợ hay sao?

Đậu Khấu cực kỳ lo lắng, đưa mắt nhìn chòng chọc đám mây.

Nào có ai trong lúc đánh giặc còn mang theo một đứa trẻ? Nếu có vạn nhất, liên lụy rồng cục cưng bị thương, nàng biết ăn nói thế nào với cha mẹ của nó?

Khi nàng định tiếp tục gọi, thì Lôi Đằng mang theo rồng cục cưng trên vai đã giơ cánh tay phải lên, lập tức một thanh Kim Đao xuất hiện, hướng kiêu cốt chém tới.

(Kim Đao = đao vàng)

Kim Đao phát ra một đạo kim quang hình vòng cung, tốc độ cực nhanh, xé toạc bầu trời cùng mặt biển, thẳng tắp chém về phía yêu ma khổng lồ.

Kiêu cốt phát ra tiếng rống to, trong thanh âm tràn đầy nỗi kinh hoàng cùng tức giận. Hắn hoảng hốt giơ long đao ngăn cản nhưng đã không còn kịp nữa!

Đạo kim quang hiện lên trên bầu trời xanh, nhanh chóng bổ xuống ba cái đầu của kiêu cốt. Ba cái đầu khổng lồ rơi xuống, lộ ra vết chém phẳng lì, máu tươi phun cao cả trượng.

Thân thể khổng lồ bị mất đầu, cước bộ lay động không yên, đi được vài bước rồi mới ngã xuống đất tạo thành một tiếng nổ lớn.

Một đao.

Chỉ một đao!

Đậu Khấu quả thực không dám tin vào hai mắt của mình.

Tất cả mọi người đều yên lặng, giương mắt nhìn chăm chăm lên bầu trời. Bất luận là trên mặt biển, hay trong chợ, cũng không nghe được bất kỳ một âm thanh nào. Mọi người tìm được đường sống từ trong chỗ chết vẫn còn hoảng sợ đến nỗi không kịp phản ứng.

Lôi Đăng đứng ở trên đám mây, thông dong thu hồi Kim Đao, giữa muôn vàn sự chú ý ở bên dưới, nhanh nhẹn nhảy xuống đất, đi tới trước mặt Đậu Khấu.

Hắn vươn tay ra đem nàng ôm chặt vào trong lòng, cúi đầu cười tà mị.

"Bây giờ, đến lượt ngươi thực hiện lời hứa."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Tình hình Hải thị vẫn rối loạn.

Nhưng Lôi Đăng làm như không thấy, chỉ chăm chú vuốt ve "Phần thưởng" trong ngực, tròng mắt đen sắc bén nhanh chóng tìm kiếm.

Mặc dù năm trăm năm trước, trong khi càn rỡ khắp nơi hắn đã từng hưởng qua lạc thú. Nhưng giờ đây, nếu chỉ phát tiết qua loa thì sẽ không thể bù đắp được dục vọng kim nén trong suốt năm trăm năm bị giam cầm của hắn.

Thế mới nói, hắn xác định có chết cũng tuyệt đối không buông "Phần thưởng" vừa mềm mại, vừa đáng yêu trong ngực này mà sẽ toàn tâm hưởng thụ.

Rất nhanh, hắn nhìn thấy một lữ điểm hoa mỹ làm bằng san hô tinh xảo, trong cảnh hỗn loạn vừa rồi may mắn không bị ảnh hưởng chút nào.

Hắn vuốt ve Đậu Khấu, ghénh ngang đi vào, dùng sức đâm mạnh xuống mặt bàn làm bằng lưu ly.

"Ra đây cho ta!"

Chưong quý khách sạn vốn chưa kịp chạy trốn, còn đang núp ở dưới quầy làm bấm cầu khẩn ông trời phù hộ, nghe thấy âm thanh ra lệnh này, run rẩy nhô đầu ra, vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Lôi Đăng một tay tóm lấy ròng rọc cung đặt lên trên mặt bàn. Ròng rọc cung mừng rỡ, vỗ vỗ bàn tay mập mạp, cười khanh khách.

"Trông nó cho ta."

Giọng nói nghiêm nghị làm cho chưong quý sợ đến nỗi hô hấp cũng ngừng lại, lập tức gật đầu như bằm tỏi, ngay cả một câu cũng không thoát nổi ra khỏi cổ họng.

Bị cánh tay cường tráng của Lôi Đăng ghì chặt trước ngực, Đậu Khấu vẫn cố giãy dụa xoay đầu lại, mặc dù khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rùng rục, toàn thân nóng lên vì mắc cỡ, nhưng nàng vẫn có chút lo lắng.

"Đem ròng rọc cung giao cho người lạ chiếu cố như vậy liệu có tốt không?"

Hắn liếc mắt hỏi lại nàng: "Ngươi muốn cho nó ở bên cạnh để nhìn không?"

Đậu Khấu mắc cỡ mặt đỏ như lửa cháy.

"Dĩ nhiên là không được!" Nàng liều chết lắc đầu, lời đề nghị tà ác của hắn ngay cả nghĩ nàng cũng không dám nghĩ tới.

"Vậy thì câm miệng." Lôi Đăng vừa nói, vừa xoay người lẳng không nhảy lên, bay qua phòng khách lớn, roi xuống mặt thảm nhưng đổ trên lầu ba.

Nam nhân này thậm chí không kịp đợi đề đi lên lầu theo cách thông thường!

Trái tim Đậu Khẩu thỉnh thoảng đập loạn, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt một cái, đã bị Lôi Đằng ôm vào một gian phòng tinh xảo tuyệt luân trong khách sạn, ném lên lớp chăn đệm bằng vải bông dày ấm áp, mềm mại trên giường.

Phòng ngủ của khách sạn bố trí không giống như nhà ở trong dân gian, mà có gió biển lưu chuyển thổi vào, mon man treu đùa màn trướng phập phồng lay động trên bức tường san hô.

Đáng tiếc, căn phòng này đẹp thì có đẹp thật, nhưng trong lòng Đậu Khẩu quá hoang mang nên căn bản không có tâm tư để thưởng thức. Nàng như con vật nhỏ bị trùng bầy thợ săn, đang sợ hãi nhìn chòng chọc nam nhân cao lớn, cường tráng kia.

Phịch một tiếng

Lôi Đằng dùng sức đóng cửa lại, nhanh chóng xoay người, lộ ra dáng vẻ khiến nàng càng không ngừng sợ hãi, thậm chí tim đập rộn lên.

"Chúng ta tới đây đi!"

"Hả, tới đâu?" Nàng nhất gan nói nhỏ.

Hắn tiến lại gần giường một bước, nàng lại không tự chủ được lùi sát vào tường.

"Tới trao và nhận lấy phần thưởng của ta." Hắn từ trên cao đưa mắt nhìn xuống, thấy tiểu nữ nhân đang run lấy bầy, cặp lông mày ương ngạnh nhíu lại, trên khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra vẻ hoài nghi: "Không phải là người muốn đòi ý đây chứ?"

Nghe thấy giọng nói hoài nghi kia, Đậu Khẩu không nhịn được ưỡn lưng lên, bắt buộc mình nghênh đón trông mắt đen sắc bén đang phát sáng của hắn.

"Dĩ nhiên là không phải..." Nàng tuyệt đối không phải là cái loại người nói lời mà không giữ lấy lời. "Ta, ta, ta ta ta ta sẽ không đòi ý..."

Chẳng qua là nghĩ tới chuyện cam tâm tình nguyện thì mặt nàng lại càng thêm đỏ bừng, cảm xúc e lệ cùng kinh hoảng lần lượt xuất hiện khiến chân tay nàng trở nên luống cuống.

Là chính miệng nàng đáp ứng, chỉ cần hắn thẳng kiêu cốt, nàng sẽ đem thân thể này cho hắn, mặc hắn muốn làm gì thì làm..

Da thịt mềm mại vì quá e lệ cũng trở nên đỏ ửng.

"Vậy thì tốt."

Nhưng Lôi Đằng một chút cũng không thương cảm người thiếu nữ đang kinh hoảng cùng bất an này. Nghe thấy chính miệng nàng đáp ứng sẽ không đòi ý, mọi cảm xúc trên khuôn mặt hắn đều quét sạch, thân hình cao lớn tiến lên mấy bước.

Nàng bị hắn làm cho sợ đến nỗi thiếu chút nữa thì nhảy dựng lên.

"Nhưng, chẳng qua..."

Hắn dừng bước lại. "Chẳng qua cái gì?"

"Ta có lời muốn nói trước với người."

"Để sau rồi hãy nói." Hắn bước thêm một bước.

"Nhưng... Về chuyện này, ta cảm thấy nên cho người biết sớm một chút sẽ tốt hơn." Đó là bệnh của nàng, tính mạng của nàng.

Sự nhẫn nại của Lôi Đằng đã đến cực hạn.

"Không cần!" Hắn không kiên nhẫn ngăn lại, đưa tay xé một cái.

"Nhưng mà..."

Oa, hấn hấn hấn hấn hấn hấn..

Trong nháy mắt, đầu óc Đậu Khẩu trở nên trống rỗng, chỉ có thể tròn tròn hai mắt, ngây ngốc nhìn thân thể đàn ông cường tráng, ngăm đen trần truồng trước mắt.

Hắn trong chớp mắt đã cởi xong hết quần áo!

Mặc dù lần đầu gặp mặt, nàng đã thấy hắn toàn thân không mảnh vải che thân. Nhưng lúc đó hắn cũng không kích động như vậy...

Thân thể ngăm đen, cường tráng, hoàn mỹ khó có thể hình dung được, mỗi cơ bắp đều chuyển động theo từng cử động của hắn, biểu tượng nam tính của hắn lại càng khi thế hơn người, không hề che dấu dục niệm đối với nàng.

Nàng không có cơ hội chạy trốn.

Vẻ đẹp của hắn, ánh mắt của hắn làm cho đầu óc nàng trống rỗng, thân thể mềm mại nóng bừng. Hơi thở mê người của hắn làm tiêu tan lý trí của nàng, cảm dỗ nàng. Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn, nàng đã âm thầm yêu mến, ái mộ hắn nhưng chỉ dám len lén dấu ở trong lòng.

"Tới đây!" Bàn tay to lớn đưa tới.

Nàng e ngại khuôn phép không dám nhúc nhích, song lại bị hắn dễ dàng kéo vào lồng ngực trần trụi.

Dòng nhiệt ấm áp từ da thịt của hắn thiêu đốt da thịt của nàng, sự đụng chạm khiến cơ thể nàng như dậy sóng.

Trong lúc mơ màng, nàng nghe thấy hơi thở khát khao đầy dục vọng nguyên thủy và hoang dã của hắn.

Đôi môi nóng bỏng đã tìm đến cánh môi mềm mại của nàng, bừa bãi đi vào, dây dưa cuốn lấy chiếc lưỡi mềm mại của nàng.

"U..." Âm thanh rên rỉ mềm mại trong cổ của nàng bay ra, hai tay nàng ôm choàng lấy bờ vai rộng của hắn, thân thể mềm mại rung động mãnh liệt.

Bàn tay nóng hổi dùng sức xé mạnh mấy cái, tất cả quần áo trên người Đạu Khẩu đều biến thành vụn, bị ném xuống giường.

Thân thể đàn ông cường tráng, càn rỡ tì mĩ quần lấy thân thể đầy đặn, mềm mại của nàng, giống như loài dã thú đang dùng giác quan nhạy bén nhất xác nhận sự tồn tại của bạn tình.

Lời lẽ nóng bỏng chảy vào tai nàng, cổ nàng, thấm vào tim nàng. Miệng hắn lướt xuống, rồi khê cắn đôi môi đầy đặn của nàng, cho đến khi nàng bật lên tiếng rên khe khẽ, run rẩy ở dưới người hắn. Môi của hắn, lưỡi của hắn lướt tới bầu ngực tròn trịa, tham lam mút lấy nụ hoa màu hồng phấn.

Bắp đùi dùng lực gạt mở hai chân của nàng. Trong đầu nàng rối loạn, biết rằng phòng tuyến thiếu nữ cuối cùng sắp bị hắn chiếm cứ, cố tình làm bậy...

Thân thể cường tráng xâm nhập vào giữa hai chân nàng, vật đàn ông cứng rắn chạm vào thân thể non mềm của nàng.

Sau đó, hai bàn tay to lớn của hắn nâng cặp mông trắng nõn run rẩy của nàng lên, mạnh mẽ thúc vào nơi ấm áp và chật hẹp của nàng...

Đau!

Cảm giác đau đớn như tê liệt xuyên thấu cơ thể nàng, đau đến nỗi nàng cơ hồ muốn hét lên.

"A..."

Tiếng gầm thét đau đớn kinh thiên động địa vang lên.

Chẳng qua người kêu không phải là Đạu Khẩu, mà là Lôi Đằng.

Ở thời điểm hắn đoạt lấy nàng, trong nháy mắt, cảm giác đau đớn chưa từng có giống như ngọn sóng lớn ập xuống, đau đến nỗi khiến cho hắn không thể hô hấp, không thể nhúc nhích, càng không thể tiếp tục "thăng tiến" vào lối đi chật hẹp của nàng.

Hắn miễn cưỡng buông nàng ra, thân thể nam nhân không lồ nằm co quắp, lăn lóc trên giường. Mặt hắn trắng bệch, mồ hôi lạnh chảy ròng.

(C2S2: anh ui, anh đau ở đâu vậy? -> mắt chớp chớp)

Đáng chết, hắn đã quên mất!

Chứ vấn đề tiết kia sẽ khiến cảm giác đau đớn mà nàng cảm nhận được gia tăng gấp trăm, gấp nghìn lần trên người của hắn. Nàng vẫn là xử nữ, nên lần đầu ân ái tất nhiên là sẽ cảm thấy đau đớn.

Hắn là nam nhân lẽ thường thì không phải chịu đau đớn. Nhưng mà bây giờ, những đau đớn ấy cả vốn lẫn lãi đều vò lấy hắn.

Lôi Đằng cắn răng, âm thầm chửi rủa.

Nếu là có một ngày cái tên bố trí chủ vấn này để cho hắn bất được, hắn nhất định phải đem tên khốn kiếp đó băm vụn ra thành vụn mảnh!

Đạu Khẩu cùng ở trên giường nên cảm nhận được rất rõ hắn đau đớn đến nhường nào.

Cả cái giường đều rung lên bần bật.

Nàng ngượng ngùng dùng tấm chăn mỏng che kín thân thể mềm mại trần truồng, bởi vì hắn đột nhiên rời đi mà thờ phào nhẹ nhõm, rồi trong lòng lại cảm thấy rất phức tạp, có chút tiếc hận, có chút khao khát, có chút mong đợi...

Chẳng qua là nhìn thấy hắn đau đớn như vậy, sự lo lắng của nàng đã lấn át hết thảy. Nàng lấy hết can đảm, thấm ướt đôi môi khô, rồi mới khê khàng hỏi:

"Người... người có khỏe không?"

Hắn rất muốn rống to lên “Không khỏe”, nhưng hắn không làm được.

"Người rất đau sao?" Nàng lại hỏi, đột nhiên cảm thấy có chút đồng tình với hắn.

Đậu Khấu nửa nằm nửa ngồi, rõ ràng nhận thấy được cảm giác xa lạ giữa hai đùi. Sự đau đớn như tê liệt đã từ từ dịu đi, trong cánh hoa ướt át chỉ còn sót cảm giác buồn rùn khi bị hắn “tìm hiểu” sơ sơ, làm người ta xấu hổ không thể mở miệng.

Mặt nàng mặt đỏ bừng, ngồi ở một bên, nhỏ giọng đề nghị.

"Người đã đau như vậy, hay là để lần sau chúng ta sẽ thử lại được không?" Nàng nói kẻ hoàn bình. "Có lẽ lần tiếp theo, người sẽ không bị đau đớn như vậy."

Lôi Đằng đang nằm lẩn ở trên giường, đột nhiên tóm lấy cổ tay của nàng, dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, kéo nàng ngã xuống lần nữa, rồi vững vàng nằm đè lên trên người nàng.

Động tác của hắn quá nhanh, quả thực không giống như là mới vừa đau đến chết đi sống lại.

Đậu Khấu khẽ thở dài. "A, Lôi Đằng..."

"Câm miệng!" Hắn quát nàng.

Lần sau thử lại? Đừng mơ tưởng!

Đường đường là Long Vương, há lại dễ dàng có thể bị đánh bại như vậy sao? !

Khoảng cách vui sướng chỉ còn cách có một sợi chỉ mỏng manh, sự đau đớn kinh khủng kia cũng không thể tiêu giảm dục vọng của hắn. Ham muốn thiêu đốt chỉ có tăng chứ không có giảm.

Là vì dục vọng bị đè nén suốt năm trăm năm trời đây? Hay nguyên nhân thực sự là bởi vì hắn quá khao khát tiểu nữ nhân trong lòng ngực nên chỉ có đoạt lấy nàng thì mới có thể bù đắp được chỗ trống trong lòng?

Trước dục vọng đang sôi trào, hắn không thể nào phân biệt rõ.

Hắn đưa tay gạt bỏ tấm chăn quấn quanh thân thể của nàng, khiến cho nàng một lần nữa lại trần truồng trước mắt hắn. Hai cơ thể, một ngăm đen, một trắng nõn đôi lập mạnh mẽ, kích thích giác quan vô cùng, nàng mặc cỡ quay đầu đi, nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn nữa.

Thế nhưng trong bóng tối, giác quan lại càng trở nên nhạy cảm hơn.

Nàng run rẩy cảm nhận được hơi thở áp áp, da thịt nóng bỏng cùng ngón tay thô ráp linh hoạt của hắn...

Trời ạ, ngón tay của hắn!

Đậu Khấu mở mắt, đôi môi hé mở nhưng không thể thốt ra bất kỳ thanh âm gì. Thân thể mềm mại của nàng, dưới bàn tay vuốt ve của hắn dần dần chuyển từ cứng nhắc sang thả lỏng.

Ngón tay hắn càn rỡ giữa hai chân thiếu nữ, đẩy cánh hoa ướt át ra, khéo léo xoa nắn hạch hoa nhạy cảm.

"Lôi, Lôi Đằng, đừng..." Nàng khàn giọng cầu khẩn, không tự chủ được, thở gấp không dứt.

Ngón tay thô ráp không ngừng hành hạ nàng, ngược lại, được voi đòi tiên, tiếp tục mon trón da thịt mềm mại, ngọt ngào, nhẹ nhàng xâm nhập vào bên trong cấm địa trơ trọi.

Lần này, không có đau đớn, chỉ có khoái cảm thuần túy.

Cảm xúc mãnh liệt theo ngón tay bá đạo của hắn xâm nhập vào trong cơ thể của nàng. Nàng run rẩy không dứt, thanh âm trong miệng cũng trở nên kiều mỵ, thân thể mềm nhũn không tự chủ được nép sát vào cơ thể hắn, theo tay hắn mà mở ra nghênh đón.

Toàn bộ tư thái mềm mại đáng yêu đều lọt vào trong đôi mắt nóng rực của hắn. Là hắn đang ảo giác, hay là hắn đang thực sự cảm nhận được niềm đam mê đang trào dâng của nàng?

Ngón tay bá đạo xâm lấn càng sâu, âm thanh rên rỉ hóa thành tiếng nấc khê. Nàng tâm hoảng ý loạn, muốn mở miệng cầu khẩn, nhưng không biết là muốn cầu khẩn hắn dừng tay, hay là cầu khẩn hắn càng xâm nhập sâu hơn, bá đạo hơn, cuồng dã hơn...

Không biết qua bao lâu, ngón tay lặn sâu bên trong nàng mới chậm chạp rút ra khỏi cấm địa mềm mại ngọt ngào như vô tận.

Rồi sau đó, vật nam tính cứng rắn của hắn thúc tới đoạt lấy nàng.

Cảm giác chặt khít, nóng bỏng cùng với trọng lượng cơ thể của hắn đưa nàng đến một cực hạn kỳ dị. Nàng không ngừng thờ dốc, thậm chí hòa theo động tác nhịp nhàng của hắn, chuyển động cơ thể hướng đến nghênh đón từng chuyển động của hắn, khiến hắn xâm nhập càng sâu hơn.

Cử động ngây ngốc này đổi lấy một tiếng gầm nhẹ như loài dã thú của hắn.

Tần số kịch liệt giống như ngựa hoang mất đi khống chế, bước đi hỗn loạn mà vội vàng, Lôi Đằng hai mắt giống như bốc hỏa, vẻ mặt hung ác dã man, da thịt trên cần cổ căng thẳng, mồ hôi nhỏ giọt rơi xuống, cái vật căng cứng của hắn ở nơi mềm mại của nàng đang lúc ra vào, càng lúc càng khuấy động.

Khoái cảm triển miên vô tận theo mỗi lần hắn chạy nước rút khiến thân thể xinh xắn của nàng không tự chủ được đáp lại.

Hắn chưa bao giờ thỏa mãn đến thế. Cảm giác mà nàng mang lại từ trước đến giờ hắn chưa bao giờ biết đến. Thiếu nữ trong lòng hắn không giống với những nữ nhân trước đây đã cùng hắn chung đụng.

Hắn không cách nào phân biệt được đến tột cùng là bất đồng ở đâu, chỉ có thể tham lam đòi hỏi nhiều hơn. Thần trí hắn đắm chìm trong niềm hoan lạc đến tê dại, không còn hiểu được lý lẽ, dần mất đi sự khống chế.

Cặp mắt đen sâu thăm thẳm càng lúc càng trở nên sáng hơn, giống như sẽ cháy bùng lên thành ngọn lửa.

Mỗi một va chạm mãnh liệt đều khiến Đậu Khẩu neo chặt xuống giường. Nàng ôm chặt lấy nam nhân đang chạy nước rút không nghỉ, cảm giác được động tác của hắn càng lúc càng cuồng dã, chôn sâu ở trong cơ thể nàng, dục vọng càng lúc càng trở nên cứng rắn khổng lồ hơn.

Da thịt hắn dưới lòng bàn tay nàng cũng từ từ hiện lên sự biến hóa, trở nên lạnh dần rồi cứng lại. Từ tay, chân của hắn, hoa văn tron nhẵn bắt đầu hiện lên, từ từ lan ra, thậm chí hiện đầy cả một bên mặt tuần mỹ của hắn, rồi dần nổi lên.

Hoa văn lạnh như băng, cứng như đá này giống như lớp lớp vảy cá ôm trọn lấy mỗi tác da thịt của hắn.

"Lôi Đằng, người ..."

Tiếng gầm thét kinh người át đi thanh âm của nàng.

Hắn nhắm chặt hai mắt, chạy nước rút càng nhanh hơn, nhưng vẻ mặt dữ tợn kinh khủng. Mái tóc dài đen nhánh theo mỗi lần chạy nước rút bay ra trên không trung. Trong mái tóc đen vốn là cặp long giác đã biến mất, nhưng nay lại từ trong suốt dần dần hóa thành cặp sừng đen nhánh.

Thân thể cường tráng căng lên, vẩy mịn cùng Long Giác cũng càng lúc càng hiện rõ. Hắn gầm thét không ngừng, nhưng thanh âm kia không biểu lộ sự vui thích mà là đau đớn.

"Lôi Đằng!" Nàng kinh hoàng kêu to.

Hắn không có phản ứng, nhắm chặt mắt gầm thét, phảng phất như không nghe được thanh âm của nàng.

Có dạng biến hóa nào đó đang phát sinh trên người hắn. Mà bản năng cho nàng biết rằng cái loại biến hóa này khiến hắn vô cùng thống khổ, nhưng dường như hắn không có cách nào khống chế.

Đậu Khẩu không chút nghĩ ngợi, dùng sức kéo cổ hắn xuống, dùng đôi môi hồng nhuận hôn lên cái miệng đang gầm thét của hắn, hy vọng xa vời có thể giảm bớt đau đớn của hắn.

Thân thể cường tráng vì nụ hôn của nàng mà trở nên cứng ngắc. Tiếng gầm thét đáng sợ bởi vì nụ hôn của nàng mà tức thì dừng lại.

Nụ hôn của nàng giúp hắn tỉnh lại, hắn khép chặt mắt, dùng động tác chạy nước rút lại, bất động ngấp sâu bên trong nàng. Song giác lần nữa biến mất, mà lớp vẩy cứng cũng hóa thành hoa văn, rồi sau đó từ từ mất đi.

Rốt cục, Lôi Đằng lần nữa mở mắt ra.

"Nha đầu." Hắn thấp giọng gọi, khóe miệng mỉm cười máy móc.

Nàng thật ra cũng không rõ mình mới vừa ngăn trở cái gì, nhưng nụ cười của hắn khiến nàng cảm thấy mình giống như vừa nhận được bảo vật trân quý nhất trong trời đất.

Lôi Đằng ôm nàng vuốt ve, chống hai đầu gối lên giường, kiên quyết dùng vật đàn ông đang căng cứng của mình tiếp tục thời khắc ái ân tuyệt đẹp vừa bị gián đoạn. Ở tư thế này hắn có thể ở trong cơ thể nàng chạy nước rút càng sâu hơn.

Khoái cảm triển miên vô cùng vô tận, rốt cục cũng đến cực hạn, nàng ngân lên một tiếng kiều mi, toàn thân nóng đến nỗi cơ hồ muốn tan chảy.

Ngay cả khi nàng cơ hồ không thể chịu thêm được nữa, hắn vẫn tiếp tục vùi sâu trong nàng, rốt cục làm cho nàng ngây dại vì khoái cảm đạt tới cao trào. Mà vui mặt trong hõm cổ của nàng, hắn cũng không kiềm chế được, bật ra những tiếng gầm nhẹ, theo lần chạy nước rút cuối cùng, trút dòng tinh khí nóng rực chảy xuôi vào nơi sâu kín của nàng...

Sau khi ân ái triển miên, Đậu Khấu mệt mỏi ngủ thật say.

Không biết được ngủ bao lâu, bên ngoài cửa sổ truyền đến tiếng rì rầm nho nhỏ xuyên vào trong giấc mộng của nàng, làm cho nàng mơ màng tỉnh lại. Những thanh âm ấy nghe không rõ là gì nhưng lại quấy nhiễu nàng không cách nào ngủ tiếp.

Rốt cuộc là người nào đang nói chuyện?

Nàng ngáp dài một cái, miền cưỡng mở mắt. Trong thoáng chốc, dung nhan tuấn mỹ của Lôi Đằng đang say ngủ đập vào mắt, làm nàng sợ hãi thiếu chút nữa thì rơi xuống giường.

Bàn tay nhỏ bé trắng nõn thật nhanh đưa lên miệng. Nàng vội nuốt tiếng kinh hô xuống, mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch, nhìn Lôi Đằng nằm bên cạnh, nhớ lại toàn bộ cảnh xuân sống động đêm qua.

Trời ạ trời ạ trời ạ...

Nàng mắc cỡ, lẩn lộn, chỉ mong tìm được cái lỗ nào để chui xuống. Hai mắt nàng nhắm nghiền, vẫn không thể tin được rằng nàng... hắn... bọn họ đã thật sự làm những thứ kia... Những thứ kia...

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp mắc cỡ vừa hồng vừa nóng, cảm thụ còn sót lại trên người rõ ràng nhắc nàng nhớ lại từng ly từng tý, tất cả đêm qua đều là thật, không phải là một giấc mơ hoang đường. Thân thể nàng đến giờ vẫn còn nhớ rõ hắn bá đạo đoạt lấy nàng như thế nào, nhớ rõ cảm xúc thăng hoa ngây ngất mà hắn đem lại cho nàng như thế nào.

Lén lén, lút lút, Đậu Khấu lặng lẽ mở hai mắt ra.

Lôi Đằng vẫn gần ngay trước mắt, lông mi thật dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mà có thần, cặp lông mày rậm ngang ngược... Khuôn mặt tuyệt mỹ của hắn có thể làm chúng sinh điên đảo.

Xoay chuyển ánh mắt nhìn lướt xuống.

Không nghi ngờ chút nào, hắn còn có thân thể cường tráng hoàn mỹ.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ đến tận chân tóc. Nàng lại nhớ tới nàng đã tự mình "Thử nghiệm" thân thể hắn như thế nào, hắn cường tráng đến cỡ nào, to lớn cỡ nào, không biết thoả mãn cỡ nào.

Tầm mắt lại hướng lên nhìn kỹ lấy gương mặt tuấn tú, rồi sau đó cũng không di chuyển ánh mắt nữa. Trong lòng của nàng vừa e lệ lại vừa bất an.

Trước lúc hoan ái, nàng từng cố gắng muốn nói với Lôi Đằng, nhưng hắn căn bản không muốn nghe.

Thật ra thì nàng có bệnh.

Hơn nữa, bệnh của nàng cũng không nhẹ, ngay cả Vân đại phu y thuật như thần cũng không cách nào trị tận gốc, chỉ có thể tạm thời khống chế bệnh tình của nàng. Từ nhỏ đến lớn, chứng bệnh ấy luôn đeo đẳng theo nàng, nhiều lần khiến nàng đau đến bất tỉnh. Vân đại phu đã nói cho nàng biết, lần phát tác tiếp theo sẽ cướp đi tính mạng của nàng.

Cho nên, nàng luôn cố gắng sống thật tích cực, sống thật chân tình.

Nhưng cũng vì thế mà nàng đem lòng ái mộ của mình đối với hắn dấu chặt ở trong lòng, thùy chung không dám tiết lộ nửa câu. Thời gian còn lại của nàng quá ngắn, nhưng lại yêu thương hắn quá sâu đậm.

Nhưng nói cho cùng thì tấm chân tình của nàng đối với hắn đâu đáng giá để nhắc tới. Hắn cũng không phải là thật sự thích nàng, hoặc là đối với nàng có tình ý, chẳng qua hắn chỉ cần nữ nhân mà thôi.

Loài rồng vốn háo sắc.

Nếu không phải nàng miệng lưỡi lợi hại, lại có chú văn làm chỗ dựa vững chắc khiến cho Lôi Đằng an phận chút ít. Bằng không, sau năm trăm năm bị kìm nén dục vọng, không biết hắn đã sớm tìm hoan ái mây mưa cùng biết bao nhiêu thiếu nữ khác.

Nếu như thế thì lúc này đây, nằm ở trong ngực hắn sẽ không phải là nàng mà là một nữ nhân khác, chẳng lẽ hắn phải để tâm sao?

Tư vị chua xót không khỏi từ miệng lan đến ngực. Nàng nhìn kỹ khuôn mặt tuấn mỹ đang ngủ, chỉ cảm thấy trong ngực khê nhói đau, một hồi lâu sau mới thờ dài một tiếng.

Thôi, cho dù hắn không cần nàng, nhưng nàng rốt cục cũng đã hưởng qua mùi vị ái ân cùng nam nhân mà nàng yêu. Hơn nữa, tư vị mất hôn ấy cơ hồ vẫn còn khiến nàng muốn tan chảy...

Ai a, hồngбет, hồngбет, nàng không thể vẫn còn muốn!

Đậu Khấu hít một hơi thật sâu, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, một lần nữa tập trung lực chú ý.

Nàng lại nghe thấy những giọng nói rì rầm theo khe hở ngoài cửa sổ truyền vào trong phòng. Những thanh âm kia rất nhỏ, không biết đang nói cái gì.

Bên ngoài trời đã sáng. Nhìn sắc trời chỉ sợ đã quá trưa rồi.

Lòng hiếu kỳ thúc đẩy, nàng nhẹ nhàng nhích người muốn xuống giường, lén nghe xem bên ngoài xảy ra chuyện gì. Ai ngờ bàn chân nhỏ nhắn của nàng còn chưa chạm đất, thì cánh tay nam nhân cường tráng đã nắm lấy hông nàng kéo lại.

"A!"

Trong nháy mắt, nàng đã bị ôm trở lại.

Lôi Đằng đem Tiểu Kiều trần truồng kéo trở về, ôm chặt trong lồng ngực, dán đôi môi nóng bỏng vào tai nàng, không vui hỏi: "Nàng muốn đi đâu?"

(Tiểu Kiều: cô gái nhỏ xinh đẹp.)

"Ta... Ngươi..." Nhiệt tình của hắn làm thân thể nàng trở nên mềm yếu, khuôn mặt nhỏ nhắn càng đỏ hơn: "Ta, ta tưởng ngươi còn đang ngủ..."

Không sai, hắn mới còn đang ngủ say, nhưng khi tiểu nữ nhân trong ngực rời đi, thì trong nháy mắt, hắn đã tỉnh lại.

"Ta tỉnh rồi." Hắn nhẹ nhàng nói, chậm chạp cắn khẽ vành tai non mềm của nàng.

Đậu Khấu xấu hổ đỏ mặt, nhanh chóng muốn tránh đi, nhưng hắn đã xuất thủ, kim giữ hai cổ tay của nàng giờ cao quá đầu, tung mình áp đảo nàng bên dưới thân thể hắn, khiến nàng không ngừng thờ dốc.

"A, ngươi làm gì vậy? Không nên..."

Không thể nào, chẳng lẽ hắn còn muốn "cố gắng không ngừng"?

"Không nên?" Lôi Đằng nhướn mi, liếm làn môi mềm mại đỏ mọng, cười tà: "Ta nhớ tới hôm qua nàng đâu có nói như vậy?"

"Trời... Trời đã sáng rồi... Ngươi, ngươi buông ta ra ——" Đậu Khấu vừa thẹn vừa vội, bàn tay nhỏ bé chống lên ngực của hắn, khó nhọc tính toán cách thức khước từ. "À, ngươi có đói không?" Nàng lo lắng hỏi.

Những lời này cũng là hỏi tới trọng điểm.

Hắn dừng động tác lại, chớp chớp cặp mắt đen đang phát sáng, nhìn ngắm tiểu nữ nhân phía dưới, vừa xinh xắn, vừa mềm mại, thận trọng suy nghĩ. Hắn thật sự không biết mình muốn xuống giường ăn cơm, hay tiếp tục lưu ở trên giường "ăn" nàng.

Thật sự bụng hắn cũng thấy đói, nhưng trong thân thể cũng có một loại khát khao khác, không những chưa thể thỏa mãn sau khi ân ái cùng nàng mà ngược lại, ham muốn lại càng trở nên mãnh liệt hơn.

Cặp mắt đen càng lúc càng phát sáng, Đậu Khấu trông ngực thành thích đập loạn, vội vàng đẩy hắn ra. "Ngươi xem, có mùi thức ăn, chắc dưới lầu có người đang nấu nướng, ta đi chuẩn bị một ít thức ăn cho ngươi rồi sẽ trở lại." Nàng xung phong một cách rất nhiệt tình.

Sự nhắc nhở của nàng khiến hắn nhận ra đúng là có mùi thức ăn ngào ngạt mê người.

Ọc ạch... Ọc ạch...

Giống như đáp lại lời nàng, con sâu tham ăn trong bụng hắn cũng kêu văng lên.

Đậu Khấu trừng mắt nhìn.

"Xem kia, ngươi đói bụng rồi phải không?" Phù, nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!

Lôi Đằng vắt mày rậm suy tư trong chốc lát, rốt cục quyết định tạm thời bỏ qua cho nàng. Hắn cúi đầu xuống, ở trên đôi môi đỏ mọng của nàng, đặt xuống một nụ hôn ngắn ngủi mà nồng nàn, lúc này mới lật người xuống.

Nàng thở hổn hển, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng, nóng nóng, cổ hết sức nhẵn nhụi xấu hổ, xuống giường tìm xiêm y che đậy thân thể.

Chẳng qua là tất cả xiêm y ngay từ hôm qua đã bị hắn xé thành trăm mảnh, lúc này nàng nào còn có xiêm y nguyên vẹn để mặc đâu?

Bàn tay nhỏ bé của nàng che loạn lên, nhưng da thịt vẫn cứ lộ lộ. Lôi Đằng mặt dày nằm ngang trên giường, thủy chung nhìn nàng chòng chọc, trên cặp môi mỏng thậm chí còn nở nụ cười, tựa hồ đối với "Cảnh đẹp" trước mắt phá lệ hài lòng.

Bị nhìn đến mắt cá tự nhiên, Đậu Khấu không thể làm gì khác hơn là đành giật lấy chiếc khăn trải bàn quấn quanh người, xé một mảnh khăn trải giường

làm đai lưng quấn vài vòng quanh chiếc eo mảnh khảnh, lúc này mới thấy tạm ổn.

Trong lúc nàng ba chân bốn cẳng dùng đồng vải vóc to chế thành y phục, che che, đầy đầy, thì bên ngoài cửa sổ lại truyền đến tiếng người nói lao xao.

Theo lý mà nói, hôm qua kiều cốt đại náo Hải thị gây nên thương vong rất lớn, những thương nhân còn sống sót hẳn đã sớm đi rồi, sao vẫn có người lưu lại, còn tụ tập bên ngoài cửa sổ thì thâm to nhỏ? Giả sử có thương nhân vì kiếm tiền mà ở lại, sau tai họa bất ngờ vẫn kiên trì muốn tiếp tục khai trương, nếu vậy thì cũng không nên dùng kiểu nói năng nhỏ nhẹ này, mà phải lớn tiếng rao hàng thật ồn ào náo nhiệt mới đúng chứ!

Trong lòng Đậu Khấu nghi nghi, hoặc hoặc, tò mò khê khằng tiến đến gần cửa sổ mở ra dò nhìn.

Nhưng cửa sổ mới mở một chút, tiếng thì thâm lập tức hóa thành tiếng hoan hô vang tận mây xanh. Bên dưới, trên đường cái chật ních người, mọi người ai cũng ngửa đầu nhìn nàng vô tay đỉnh tai nhức óc.

"Dậy rồi! Dậy rồi!"

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Được nhiệt liệt hoan nghênh, Đậu Khấu cả kinh đến ngây người. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng khê nhếch lên, trong khoảng thời gian ngắn không kịp phản ứng, căn bản không rõ xảy ra chuyện gì.

Nghe thấy tiếng động lớn xôn xao ngoài cửa sổ, nhìn thấy bộ dạng ngu ngơ của nàng, Lôi Đằng cuối cùng cũng xuống giường, cất bước đi tới bên cửa sổ.

"Những người này ở đây reo hò cái gì thế?"

Sự xuất hiện của hắn càng khiến cho đám đông hoan hô náo động hơn nữa, mà các nữ nhân lại càng mặt đỏ tim loạn, bất luận là tám tuổi hay tám mươi tuổi, tất cả đều hưng phấn la hét rầm trời.

"Anh hùng, anh hùng!"

"Ân nhân cứu mạng!"

"Cám ơn ngài!"

Biểu hiện kích động quá độ ấy khiến Đậu Khấu hồ nghi quay đầu lại, lúc này mới phát hiện Lôi Đằng đang phơi ra lồng ngực lồ lộ, toàn thân trên dưới trần như nhộng, không có lấy một sợi vải, đang đứng ở sau lưng nàng, chỉ cần tiến thêm một chút nữa sẽ bị các thiếu nữ bên dưới nhìn thấy hết sạch.

Nàng đang định mở miệng bảo hắn mau mau tránh đi, hoặc tìm xiêm y mặc vào. Nhưng nàng bỗng lĩnh ngộ được một chuyện vô cùng đáng sợ.

Tiếng bàn luận xôn xao của những người bên ngoài cửa sổ làm nàng tỉnh lại. Như vậy, nói cách khác ——

Đậu Khấu cũng hít một hơi không khí.

Những người này vẫn đứng ở ngoài cửa sổ, đợi nàng cùng Lôi Đằng rời khỏi giường sao?

Nghĩ đến ai ai cũng biết nàng cùng Lôi Đằng ở chung trong phòng suốt một ngày một đêm. Chỉ trong khoảnh khắc, sự xấu hổ, thẹn thùng như một con sóng lớn dội khắp toàn thân. Nàng mắc cỡ nổi da gà, không dám nhìn ai, bàn tay nhỏ bé dùng tốc độ nhanh nhất đóng kín cửa sổ lại.

Thấy sắc mặt của nàng lúc hồng, lúc trắng, Lôi Đằng nhướn đôi mày rậm.

"Sao thế?" Hắn hỏi.

"Trời ạ, bọn họ... bọn họ..." Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ như tôm luộc, nàng lắp bắp, nửa ngày vẫn nói không nên lời.

"Bọn họ thế nào? Ta vừa mới nhìn tận mắt, không phải tất cả mọi người đều vui vẻ, không ai chết, không ai bị tổn thương gì hay sao?" Nhãn lực của hắn vốn rất tốt! "Người làm chi mà phải đóng cửa sổ?" Hành động này của nàng đối với hắn tương đối kỳ lạ.

"Những người kia... những người đó một mực đợi dưới lầu..." nàng xấu hổ nói đứt quãng, nhỏ giọng nhắc nhở hắn: "vẫn... vẫn chờ ở dưới lầu!"

"Thế thì thế nào?" Hắn khoanh hai tay trước ngực, thần sắc khó hiểu.

"Bọn họ đều biết, biết... biết..." Nàng "biết" trong miệng hồi lâu, nhưng không sao nói hết câu được, hai mắt nhìn chòng chọc "Chứng có" đang trần truồng, tinh trắng, hùng vĩ trước mặt.

Nhìn thấy nàng vừa xấu hổ vừa kinh hoàng, rất giống kẻ làm chuyện xấu bị trẻ con bắt quả tang tại chỗ, Lôi Đằng lúc này mới hiểu tại sao nàng lại dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn trừng trừng mọi người rồi đóng cửa sổ lại, giống như tiểu quý nhất gan núp ở trong phòng phát run, phát rét.

"Bọn họ dĩ nhiên biết." Hắn uốn cong môi, lộ ra nụ cười tà. "Đây là chuyện tốt, có gì phải xấu hổ?" Hắn hứng thú dạt dào nói.

Đậu Khẩu hét chịu nổi.

A a a... Không, không! Nàng không còn mặt mũi nào để nhìn người khác nữa!

"Xấu hổ" không muốn sống, nàng dùng hai tay che kín mặt, dựa vào vách tường trượt xuống, ngồi thu lu trong góc phòng, phát ra tiếng rên rỉ vô cùng quần chí.

Ngoài cửa chợt có tiếng gõ cửa khe khẽ rất theo quy luật.

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Tiếng gõ cửa không vội vàng, nhưng cứ một tiếng lại một tiếng, quy luật rất rõ. Mà dưới lầu, mọi người còn đang cổ vũ náo động không dứt bên tai.

Từ trước đến giờ nàng vốn thông minh lanh lợi, lúc này vì mắc cỡ quá mà thành u mê, đang không biết nên làm thế nào cho phải, thì đã thấy Lôi Đằng đã cất bước đi về phía cửa.

"Đợi một chút, chờ một chút! Người muốn đi đâu?" Nàng lo lắng hỏi.

Hắn đương nhiên trả lời. "Mở cửa."

"Không thể!" Đậu Khẩu lắc đầu liên tục, vội vàng nắm chặt lấy bàn tay to lớn của hắn đang đặt lên then cửa.

"Tại sao?"

"Bởi vì... Bởi vì rất mất thể diện a, hơn... hơn nữa... người còn chưa mặc quần áo!"

"Có gì mà mất thể diện?" Hắn hừ một tiếng, mặc kệ nàng giãy dụa cùng cầu khẩn, vẫn kéo then cửa ra.

Ôi trời, đáng ghét, người này hoàn toàn không biết thẹn là gì!

Đậu Khẩu trong lòng gào thét, nỗ lực quên mình, khẽ cong eo, chui qua hán chắn lấy cửa phòng: "Người, người, người muốn mở cửa thì trước tiên đem y phục mặc vào a!"

Lời vừa nói ra khỏi miệng, nàng đã nghe thấy một tiếng hít sâu truyền đến từ sau cánh cửa, tiếp đó là tiếng của một lão phụ khe khẽ nói:

"Người không nghe thấy sao? Lão Vương, trước khi vào phải gõ cửa. Ta thấy ân nhân vừa mới dậy, dù sao cũng phải để cho lão nhân gia mặc quần áo đã!"

Đậu Khẩu cứng người lại. Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ, nàng chưa từng gặp phải tình huống lúng túng như vậy.

Trời ạ, nàng nói lớn quá!

Trên khuôn mặt Lôi Đằng bày ra nét phiền chán, nhưng vẫn đưa tay ra, trong nháy mắt, một bộ xiêm y đen huyền mềm mại hiện ra trên tay hắn. Chính là bộ trang phục đen mềm hắn vẫn thường hay mặc.

"Loại người thật là phiền toái!" Hắn nhăn mày, không kiên nhẫn nhắc đi nhắc lại, bàn tay lại dò lên cửa.

Đậu Khẩu vội kêu lên.

"Người người người... Người muốn mở cửa làm gì?" Nàng vẫn cố sổng cố chết chắn lấy cửa.

"Gọi đưa cơm." Hắn liếc nàng một cái. "Hay là người muốn đi xuống chuẩn bị cơm cho ta?"

Không được!

Nàng làm gì còn mặt mũi đi gặp ai? !

Đậu Khẩu dùng hết khí lực, liều chết lắc đầu, kiên quyết không chịu rời cửa phòng nửa bước.

"Vậy hãy để ta mở cửa." Hắn nhăn mày, ôm ngang hông nàng, dễ dàng nhấc lên, để qua một bên rồi mở cửa phòng.

Đậu Khẩu kinh hô một tiếng, nhanh chóng trốn sau lưng Lôi Đằng. Thật sự không phải là nàng cố ý muốn dính lấy hắn, mà là trong phòng này, ngay cả bình phong cũng không có, nàng không thể cầu toàn, miễn cưỡng dùng lưng hắn làm bình phong, chỉ cầu không gặp người là tốt rồi.

Cửa vừa mới mở ra, thanh âm thân thiện đã truyền vào.

"Ân nhân, xin lỗi, đã đánh thức ngài sao?" Chương quý khách sạn hôm trước mặt còn kinh hoàng mờ mịt, lúc này đã chất đầy nụ cười cảm kích trên môi:

"Dưới lầu có người nói ngài đã tỉnh, tiểu nhân mới dám mạo muội tới gõ cửa."

Lão phụ bên cạnh thái độ còn ân cần hơn.

"Xin ngài nhìn một chút, đây là ít lễ mọn, là lòng thành của người dân Hải thị cảm tạ ân nhân đã xuất thủ, diệt trừ kiêu cốt cứu mọi người." Bên cạnh lão phụ là đồng lễ cao vật như núi cơ hồ muốn chạm đến trần nhà.

Nghe thấy có lễ vật, lòng hiếu kỳ của Đậu Khấu trong chốc lát đã áp chế sự e lệ, nằng từ sau lưng Lôi Đằng len lén thò đầu ra nhìn.

Thiếu chút nữa thì nằng kêu lên.

Lễ mọn? Cái gì mà lễ mọn, căn bản là mấy núi bảo vật đó nha!

Tất cả kỳ trân dị bảo buôn bán ở Hải thị, bất luận là nằng đã xem qua hay chưa từng xem qua, nghe thấy hay chưa từng nghe thấy, nhận ra hay không nhận ra, đều chồng chất bên ngoài cửa phòng. Những thứ khác không nói, chỉ riêng Thạch cừ trần quý hôm qua chỉ có thể nhìn chứ không thể động vào, giờ cũng bày tràn ra trước cửa phòng.

Chường quý khách sạn cười phô trương: "Xin hỏi ân nhân, những tiểu lễ này —— "

Lôi Đằng không nhìn được, vung tay lên cắt ngang lời nói khách sáo của ông ta.

"Ta đói bụng!" Hấn tuyên bố.

Giọng nói thô lỗ khiến Đậu Khấu không nhìn được xuất thủ, chụp lấy lưng của hấn.

"Làm cái gì thế?" Hấn quay đầu lại, khó chịu trừng mắt nhìn nằng.

"Ngươi phải lễ phép một chút." Nằng dạy dỗ.

Nhìn thái độ thân thiện mà lễ độ của chường quý cùng lão phụ, cùng một đồng lớn bảo vật kia, nằng thấy mình cần phải xuất thủ, dạy dỗ lại thái độ vô lễ của hấn.

Hấn nhìn nằng hừ lạnh một tiếng.

"Lễ phép là thứ gì?"

"Ngươi —— "

"Làm sao?"

Nhận thấy không khí khác thường, chường quý cùng lão phụ phản ứng cực nhanh, rất ấn ý lập tức quyết định rút lui.

"Ân nhân, ngài cùng phu nhân nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ nhanh chóng đưa thức ăn lên." Phu nhân cười mị mị nói.

Phu nhân?

Hả? Há? Nằng từ lúc nào đã thành phu nhân rồi?

Đậu Khấu thiếu chút nữa muốn bật thốt lên phủ nhận, nhưng lại nghĩ, nếu lúc này phủ nhận hai người không phải vợ chồng, nhất định sẽ khiến cho người bên cạnh liên tưởng càng nhiều. Để tránh lời đồn đại từ Hải thị lan đi khắp nơi, nằng quyết định cứ ngậm miệng là tốt nhất.

Chẳng qua bọn họ đã sớm nhìn ra khuôn mặt đỏ bừng của nằng.

Lôi Đằng bụng đói cồn cào nên đối với cách xưng hô này cũng không để ý nhiều lắm. Tất cả sự quan tâm của hấn bây giờ đều có tên gọi là: Thức Ăn.

"Mang chút điểm tâm lên trước đi!" Nam nhân thôi nói.

"Lập tức mang tới!"

Nhưng Đậu Khấu lại lên tiếng: "A, xin chờ một chút!"

Tiếng gầm không kiên nhẫn ở trên đầu nằng vang lên: "Nha đầu!"

Nằng cố tình như không biết, vội vã hỏi: "Rồng cục cưng có khỏe không?"

Phu nhân gật đầu lia lịa, nhưng hai chân lại từng bước, từng bước lui về sau. "Phu nhân xin yên tâm, tiểu công tử rất tốt, sau khi ăn no đã ngủ say rồi!"

Thật tốt quá, bây giờ toàn gia cũng hợp đủ! Nằng chẳng những thành phu nhân, thậm chí ngay cả con cũng có. Nằng hỏi thăm rồng cục cưng vì lo lắng

cho nó, còn đối với hiểu lầm của phụ nhân cũng không giải thích nhiều.

Lôi Đằng không biết nhần nại lại đang rống lên.

"Thức ăn!"

Chường quỹ cùng phụ nhân đều sợ đến nhảy dựng lên. "Chúng ta lập tức đi xuống chuẩn bị!" Nói xong, hai người vội chạy trốn chết, bay vèo như một làn khói.

Lôi Đằng đang muốn đóng cửa, nhưng Đậu Khấu lại giật giật xiêm y của hắn.

"Khoan hãy đóng cửa, giúp ta lấy Thạch cừ đã." Nàng hai mắt sáng lên, hấp tấp nói. Nếu không phải ngại bản thân chỉ cuốn một tấm vải thì nàng đã xông ra ngoài từ lâu rồi.

Lôi Đằng cúi đầu xuống, không nói tiếng nào nhìn nàng.

Thấy nam nhân bên cạnh bất động, nàng đẩy hắn, thúc giục hắn mau mau hành động. "Nhanh lên một chút đi!"

Hắn nheo lại mắt.

Tốt, cái này tiểu nữ nhân này, thật đúng là rất biết sai vật!

Long Vương tôn quý dĩ nhiên không phải để cho người khác tùy tiện sai bảo. Bất quá, thấy nàng "Biểu hiện" rất hài lòng, thân thể xinh xắn mang lại cho hắn tư vị mất hôn tuyệt đỉnh, nên hắn cũng quyết thoáng, thỉnh thoảng giúp đỡ người khác cũng không sao.

Hắn ra ngoài, cầm một cây Thạch cừ xanh đậm đưa cho nàng, thuận tay đóng kín cửa lại.

"Cầm đi."

So với thái độ thô lỗ của, Đậu Khấu lại thành kính dùng hai tay nâng lấy cây thuốc kia: "Là Thạch cừ, thật sự là Thạch cừ!" Nàng cẩn thận cầm lấy, cao hứng nhảy múa. "Nếu Vân đại phu nhìn thấy, chắc chắn sẽ rất vui nha."

Tròng mắt đen của Lôi Đằng hiện lên chút lửa.

Không biết tại sao, nghe thấy trong miệng nàng nhắc tới nam nhân khác, trong lòng liền xuất hiện cảm giác không vui.

Vừa lúc đó, nàng ngẩng đầu lên, con ngươi trong suốt nhìn hắn, trên khuôn mặt xinh đẹp nở ra nụ cười tươi tắn như đóa hoa động lòng người.

"Cám ơn ngươi."

Thanh âm mềm mại lọt vào tai khiến tâm tình ai đó thật thoải mái. Trong lòng hắn vì nụ cười của nàng mà biến thành hư ảo.

Một cổ vọng động ào tới, hắn chợt đưa tay kéo nàng ôm vào lòng, ấn cặp môi mỏng lên đôi môi đỏ mọng.

"A!"

Đậu Khấu thở nhẹ một tiếng, Thạch cừ đang cầm trên tay cũng bị thổi bay. Nàng muốn đỡ lấy nhưng không thể, vì cả người đã bị Lôi Đằng ôm trở lại trên giường lần nữa.

"A, Thạch cừ của ta!" Nàng đỏ hồng khuôn mặt la lên.

"Đừng động tới nó." Hắn không thích lực chú ý của nàng rơi lên bất cứ cái gì khác ngoài hắn. Bàn tay nóng như lửa lướt theo từng đường cong tuyệt diệu, lần nữa ôn lại thân thể nàng mỹ lệ đến nhường nào.

"Ngươi muốn làm gì? Phía ngoài còn có người kia!" Đậu Khấu xấu hổ, bối rối kêu lấy, nhưng chỉ nhìn thấy Lôi Đằng biểu diễn tuyệt kỹ cởi quần áo.

Trái tim nàng đập mãnh liệt, nhanh chóng muốn chạy trốn, chẳng qua là chưa kịp xuống giường, hắn đã đem nàng bắt trở lại, một lần nữa xoay người áp chế nàng bên dưới.

"A, a, không..." Nàng thở dốc kháng nghị. "Chúng ta... có thể bị phát hiện... A..." A a a, không thể hôn nơi đó, nàng biết... nàng có...

Trong nháy mắt, cái miệng nhỏ của nàng đã bị Lôi Đằng chiếm lấy.

Khoái cảm như thủy triều lần nữa đem nàng cuốn vào vực sâu. Sau đó, nàng sẽ không thể suy tư...

Chương 7

Vì Lôi Đằng đại diện thân uy, lần này hành trình đến Hải thị có thể nói là thắng lợi trở về.

Bọn họ vừa mới trở lại Đại Thành, còn chưa kịp bước vào Vân gia phường thì chuyện Lôi Đằng một đao giết địch đã truyền ra khắp nơi.

Cũng may là bên trong lời đồn không đề cập đến chuyện hai người là vợ chồng, còn ở chung phòng suốt một ngày, một đêm. Đại đa số lời đồn đại đều nói tới chuyện hắn chỉ dùng một đao đã giết chết kiều cốt, miêu tả rất sống động, giống như mọi người đều thấy tận mắt nhìn thấy.

Sau khi trở lại Vân gia phường, nàng mấy lần đều mơ tưởng van xin hắn phải tuyệt đối giữ bí mật chuyện giữa hai người, tuyệt không thể tiết lộ nửa câu. Hắn mặc dù không nói, nhưng lại kiên trì cho rằng hai người cần phải tiếp tục "Làm".

Chỉ cần có cơ hội, Lôi Đằng sẽ tóm lấy nàng, đưa đến nơi bốn bề vắng lặng, cản trở làm loạn.

"Lôi Đằng, ngươi đừng làm rộn, ta... ngươi... A..." Nàng thở dốc, thân thể càng lúc càng mềm đi. "Không phải đã nói... Một lần thôi sao?"

Người nào đó trong kho thuốc vẫn quán lấy nàng.

"Cái gì mà một lần, ta chưa hề nói là mấy lần!"

"Nhưng ngươi chỉ chém có một đao."

"Nếu vậy để ta quay trở lại chém cái tên ngu ngốc kia hai đao."

Đậu Khẩu đỏ mặt, bàn tay nhỏ bé đẩy hắn ra. "Ta không có ý đó. Ngươi đừng làm loạn nữa, Vân đại phu sẽ phát hiện ra mất."

"Sẽ không đâu. Chỉ cần nàng đừng phát ra âm thanh là tốt rồi."

"Nhưng..." Nàng quơ tay bắt được bàn tay đang kéo quần áo của nàng xuống, vừa thẹn vừa giận oán trách. "Âm thanh của ngươi so với ta còn lớn hơn nữa!"

Một cánh tay khác thừa dịp nàng đang phân tâm nói chuyện, dễ dàng chạy vào trong quần áo của nàng. Ngón tay thô ráp khuấy động mọi giác quan khiến mặt nàng càng đỏ hơn, khẩu khí cũng tiêu tan mất.

"Nhìn xem, nàng cũng muốn ta." Ngón tay cái của hắn mon tron nụ hoa căng cứng trên ngực nàng, cười đắc ý.

"Ta không có ——"

Lời còn chưa nói hết, hắn đã cúi đầu hôn nàng thật sâu.

Bị cướp mất quyền lên tiếng, Đậu Khẩu đành mặc cho Lôi Đằng định đoạt, ở trong ngực của hắn yêu kiều thờ dốc. Mỗi lần như vậy, chỉ cần nàng nghe thấy bên ngoài có bất kỳ động tĩnh gì, nàng cũng chỉ có thể cắn vào vai hắn, cố nén âm thanh hoan ái như từng trận, từng trận sóng triều dâng lên trong cổ họng.

Hắn cường thế cùng với bá đạo, làm cho nàng không cách nào phản kháng. Mặc dù hắn mỗi lần được như ý cũng không bị người nào phát hiện, nhưng nàng luôn kinh hồn táng đảm, chỉ sợ bị bắt gian tại trận... có lẽ, thậm chí còn không phải ở trên giường..

Đang trong lúc nàng mặc hắn từng bước, từng bước tàn sát bừa bãi, bên ngoài kho thuốc đột nhiên vang lên tiếng gọi:

"Đậu Khẩu cô nương! Đậu Khẩu cô nương! Cô nương ở đâu a?"

Nàng sợ đến tê dại cả da đầu, lập tức từ trong ma lực của hắn tỉnh lại.

"Có người tìm ta." Nàng khẩn trương nói khẽ.

"Đừng để ý tới." Lôi Đằng nhũn mày không vui, cúi đầu lại muốn hôn nàng.

Nàng vội vàng đưa tay lên cặp môi mỏng, mặt đỏ tới tận mang tai, thanh âm càng nhỏ hơn: "Không được, đó là Trần thẩm, nếu bà ấy không tìm được ta, sẽ kêu nhiều người khác đi tìm."

Lôi Đằng mày rậm nhũn lại càng chặt hơn.

Hắn trừng mắt nhìn nụ hoa nhỏ nhắn đỏ hồng, nhìn đôi môi đầy đặn mong ước, sắc đẹp của tiểu nữ nhân này có thể ăn được, hắn thực sự rất muốn liều lĩnh đem nàng “ăn” ngay lập tức.

"Ta xin ngươi, nếu bị người khác phát hiện, ta sẽ rất thảm." Nàng vội cầu khẩn, hai mắt rung rung lệ, vẻ mặt quẫn bách thẹn thùng lại càng khiến người khác phải thương tâm.

Cho dù không tình nguyện, Lôi Đằng rốt cục vẫn phải buông tay ra.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, nhanh chóng sửa sang lại quần áo lấy chỉnh tề, thắt lại sợi dây buộc tóc gắn mấy quả chuông nhỏ bằng vàng rồi mới ra mở cửa gọi: "Trần thẩm, ta ở đây."

Phụ nhân đang cảm ô tìm người, nghe tiếng nàng liền quay đầu lại.

"May quá, ta tìm cô nương khắp nơi." Nhìn thấy Đậu Khấu, Trần thẩm vội vàng chạy tới. "Ừa, Đậu Khấu cô nương, sao cô nương lại ở trong kho thuốc?"

"A, vì trời mưa to, ta sợ kho thuốc bị dột cho nên tới đây xem thế nào." Mặt nàng đỏ hồng, vội vã nói sang chuyện khác. "Đã xảy ra chuyện gì sao?"

Mặc dù nhìn thấy khuôn mặt tối tăm của nam nhân cao lớn phía sau Đậu Khấu, nhưng mọi người cũng đã sớm quen chuyện hắn luôn đi theo Đậu Khấu rồi, cho nên Trần thẩm cũng không nghĩ ngợi gì.

"Bên ngoài có đôi vợ chồng tìm tới tận cửa, nói là cha mẹ của rồng cục cưng. Vân đại phu muốn ta tìm cô nương đưa rồng cục cưng tới phòng khách!"

Người trong nhà không ai bế nổi rồng cục cưng, lúc này, nó đang ở trong phòng nàng ngủ khi khi như heo con.

Đậu Khấu sững sờ. "Cha mẹ của rồng cục cưng?"

"Đúng vậy!" ánh mắt Trần thẩm liếc trộm Lôi Đằng một cái. "Bọn họ đợi ở phòng khách. Bọn họ nghe nói trước đó vài ngày ở Hải thị, có một nam nhân chém chết kiều cốt mang theo một đứa con nít đeo chiếc khóa vàng ở cổ, rất giống hải tử bị lạc đường của họ cho nên mới tìm đến đây."

Đậu Khấu nghe xong rất cao hứng, quay đầu lại nói: "Thật tốt quá, chúng ta mau dẫn rồng cục cưng tới phòng khách đi."

Đúng vậy, thật sự là quá tốt!

Quả thực là rất đáng mừng!

Hắn rốt cục có thể thoát khỏi con rồng nhỏ đó rồi!

Lôi Đằng tinh thần phấn chấn, lập tức ra khỏi kho thuốc, bước nhanh dưới trời mưa đi đến phòng Đậu Khấu, tóm cổ rồng cục cưng, xách lên như xách một con mèo nhỏ, xoay người đi về phía phòng khách.

"A a a, Lôi Đằng, ngươi cẩn thận một chút, cục cưng còn đang ngủ kia!" Đậu Khấu cầm ô, đuổi ở phía sau nói lớn.

Nữ nhân này thật quá dài dòng.

Hắn liếc mắt, nhưng vẫn đổi tay từ xách cổ sang nắm eo rồng cục cưng, coi như là đáp lại lời nàng. Hắn mặc dù đổi tay, nhưng vẫn là dùng mấy ngón tay túm chặt eo của rồng cục cưng.

"Ngươi không thể bế nó từ té được hay sao?" Đậu Khấu thật sự nhìn không vừa mắt. "Chờ chút nữa nếu để cho người ta nhìn thấy, lại nghĩ chúng ta ngược đãi rồng cục cưng, lúc ấy thì làm thế nào?"

"Ngược đãi?" Hắn hừ lạnh một tiếng. "Đem đứa bé này ném lung tung không phải chúng ta."

"Trong chuyện này nói không chừng có nguyên nhân của nó, ngươi xem, không phải bây giờ bọn họ cũng đã tìm tới cửa rồi hay sao?"

"Gần một tháng rồi, động tác cũng quá chậm" Lôi Đằng nhăn mày, khuôn mặt khó chịu. "Bản thân ta muốn tận mắt xem xem tên ngu ngốc đánh rơi hải tử là kẻ nào."

Nhìn sắc mặt hắn căng thẳng, nàng bỗng nhiên bật cười.

Ngắm khoe miệng đang mỉm cười của Đậu Khấu, hắn vẫn không ngừng cước bộ, tiếp tục đi về phía phòng khách, vừa nhướn mày hỏi: "Ngươi cười cái gì?"

Nàng cười càng ngọt ngào hơn.

"Thật ra thì ngươi rất quan tâm đến rồng cục cưng, đúng không?"

"Quan tâm?" Lôi Đằng đột nhiên dừng bước lại, trừng mắt nhìn nàng, đem rồng cục cung giơ lên đến trước mặt nàng. "Nó sao?"

Dung nhan tuấn mỹ tiến tới gần khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, gần như nghiêng rặng, nghiêng lợi hỏi: "Người nói ta quan tâm đến một kẻ cả ngày ở trên người của ta bỏ qua, bỏ lại, nắm lấy sừng của ta, biến ta thành ngựa gỗ, còn nhều dài đầy đầu ta sao?"

Rồng cục cung ngủ ở trong tay hấn tựa hồ chẳng hề cảm thấy không thoải mái, vẫn ngủ khò khò đến nỗi nước mũi cũng thổi thành bong bóng phật phồng, phập phồng.

Đậu Khẩu nhìn rồng cục cung, lại nhìn bàn tay ngăm đen nắm ngang hông nó.

Chợt thấy bàn tay to lớn tựa hồ phải dùng nhiều sức. Thực tế, Lôi Đằng rất cẩn thận, hoàn toàn không làm đau con nít. Lực đạo của hấn khổng chế vừa đủ.

Nếu như hấn chán ghét con rồng này hay một chút cũng không quan tâm, thì đâu có chuyện hấn điều chỉnh lực đạo không để cho rồng cục cung thức giấc, mà để nó tiếp tục ngủ lả lốc như heo?

Nhìn sắc mặt hấn xanh mét, Đậu Khẩu cố nhịn cười.

Sự quan tâm của nam nhân này không phải giắt trên đầu môi chót lưỡi. Nhưng nàng vẫn cảm nhận được rất rõ ràng.

"Được rồi, được rồi, là ta lắm, người tuyệt đối không quan tâm tới nó." Nàng tránh làm cho hấn tức giận. "Bây giờ, chúng ta có thể tới phòng khách để cho nó nhận người thân được không?" Ở gần hấn lâu ngày, nàng dễ dàng thăm dò được tính tình của hấn.

Lôi Đằng hừ một tiếng, vẫn còn đang oán giận.

"Quan tâm? Hừ, ta mới không thèm quan tâm tới con rồng nhãi ranh này. Cho dù ta quan tâm, thì cũng là vì nó luôn gặm đầu của ta. Có thể thoát khỏi nó mới là điều ta quan tâm nhất!"

Không dám nói thêm gì nữa, Đậu Khẩu cố nín cười, im lặng cảm ô đi bên cạnh hấn.

Mặc dù hấn luôn ngại phiền toái, nhưng mỗi lần ra ngoài đều mang rồng cục cung đi theo. Nhớ tới lần trước đi Hải thị, hấn thật ra cũng có thể để oa nhi ở lại Vân gia phùng, nhưng vẫn không nói tiếng nào mà mang nó theo. Bởi hấn biết, nếu không có hấn, rồng cục cung sẽ chẳng được đi đâu.

Đậu Khẩu len lén nhìn trộm Lôi Đằng một cái.

Bây giờ, nàng lại thấy trong lòng tương đối lo lắng, không biết đối với cha mẹ của rồng cục cung, hấn có xông lên găm thét, hung hăng dạy dỗ những kẻ sợ ý đến nỗi con của mình cũng có thể làm rơi được hay không?

Trời mưa to, hai người đi xuyên qua đình viện, lên hành lang gấp khúc, rất nhanh đã đi tới phòng khách.

Vừa mới bước chân qua cửa, đã nhìn thấy bên trong có một cặp vợ chồng đang lo lắng ngồi đợi. Nam cao lớn cường tráng, nữ xinh xắn động lòng người.

Nghe thấy có tiếng người vào sảnh, cả hai vội vàng song song quay đầu lại.

AAAAAA... Sắp găm lên rồi! Sắp găm lên rồi!

Đậu Khẩu bịt tai, hai mắt nhắm nghiền, đợi Lôi Đằng kia nổi trận lôi đình, găm thét dạy dỗ tội sợ ý của cha mẹ rồng cục cung, rồi thì cả hai sẽ choáng váng vì sợ hãi cho mà xem.

A, Chuẩn bị rồi...! Sắp rồi!

Ồ... Sao lâu thế nhỉ?

Đợi mãi không nghe thấy gì, nàng buông tay, kinh ngạc mở mắt.

Trên gương mặt tuấn tú của Lôi Đằng, không những không có chút giận dữ nào, ngược lại xuất hiện vẻ mặt có ba phần kinh ngạc, bảy phần đương nhiên.

Hấn nhìn đối phương, một hồi lâu sau mới mở miệng nói:

"Đáng lẽ ta phải sớm biết tên ngu ngốc đó chính là người mới phải."

Hấn nên sớm đoán ra được người này mới phải!

Trừ cái tên Hồng Phi ngu ngốc này ra, làm gì còn có con rồng ngu xuẩn nào khác có thể đánh rơi cả con của mình được chứ?

"Đại vương, ta rất nhớ ngài"

Nhìn thấy Lôi Đằng, Hồng Phi kêu lên kinh ngạc, thậm chí mừng đến phát khóc, nước mắt lập tức tuôn ra dàn dụa như hai dòng suối. Hấn sốt ruột hóa vụng động, hướng Lôi Đằng bay đến. “Đại vương —— “

Àm!

Lôi Đằng phát tay một cái, đánh hấn bay vèo lên cao, đụng vào vách tường rồi nặng nề rơi xuống.

“Này, người làm gì thế?” Mắt thấy trượng phu bị đánh, lại thấy đối phương “bắt” mất con trai bảo bối của mình, nữ nhân xinh xắn tức giận rút trường tiên bên hông ra quát thẳng về hướng Lôi Đằng. “Trả con cho ta!” (trường tiên: chiếc roi dài)

Hồng Phi ngồi phịch ở góc phòng, khỏe mắt vẫn rơi lệ đầm đìa, nhìn thấy thê tử rút binh khí ra, sợ đến nỗi mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vội vàng chống nhẹ tay trên mặt đất, tung mình nhào tới giữa không trung, bắt được ngọn Ngọc Ô Tiên đang xé gió bay tới. (Ngọc Ô Tiên: cây roi đen như ngọc)

“Kiều Kiều, dừng tay!” Hấn vội la lên. “Không được đánh người này.”

“Tại sao không được? Hấn đánh chàng mà! Tên ngọc này, cần cái gì mà cần?” Kiều Kiều dậm chân, giận dữ trừng mắt nhìn trượng phu, chiếc váy đỏ trên người nàng đã đỏ lại càng đỏ hơn. “Buông roi ra, đã làm mất con còn chưa đủ, giờ chàng còn muốn để cho người ta vũ nhục mình nữa hay sao?”

“Người đó là Long Vương !”

Viêm Kiều Kiều sững sốt.

“Long Vương?”

Hồng Phi gật đầu lia lịa, túm lấy thê tử, lập tức quỳ xuống, thái độ vô cùng kính sợ.

“Hồng Phi tham kiến Long Vương .”

“Không phải chàng nói Vương đã bị phong ấn rồi sao?” Kiều Kiều nhỏ giọng hỏi trượng phu. Vừa nghe thấy tên Long Vương, nàng sợ hãi đến nỗi chiếc váy đỏ cũng bị nhạt hết cả màu.

“Ngài chỉ dùng một chiêu đã đánh bay ta mà nàng còn không tin sao?” Hồng Phi khấn trương nói nhỏ.

Kiều Kiều suy nghĩ một chút.

“Người khác nói thiếp liên tin ngay, chàng nói thì thiếp còn phải suy nghĩ đã.”

“Hồng Phi, xem ra lão bà ngươi cưới, thật cũng không đàn.” Lôi Đằng vẫn đứng ở chỗ cũ, từ trên cao ngạo nghễ đưa mắt nhìn xuống hai vợ chồng đang quỳ trên mặt đất, liếc nhìn Kiều Kiều rồi chậm rãi nói: “Nếu ngươi không tin thì có thể đứng dậy tự mình tới thử một lần.” (lão bà: vợ)

Kiều Kiều trong lòng run lên bần bật.

Mắt vừa thấy trượng phu bị đánh, nàng tức thì hòa dục công tâm (giận quá mất khôn), nhất thời không phát hiện ra. Lúc này cẩn thận nhìn lên, mới phát hiện nam nhân trước mắt chẳng những tuấn mỹ ma mị, hơn nữa từ trên người của hắn không hề cảm nhận được bất kỳ chút long khí nào.

Người nam nhân này đem tất cả khí tức trên người giấu đi nhưng lại có thể dưới hình dạng con người dùng một đao chém chết kiều cốt, một cái phát tay đánh ngã Hồng Phi.

Yêu lực cường đại như vậy vốn là dị năng thiên bẩm của Long Vương, cho dù nàng có sống thêm ba trăm năm nữa cũng không thể tu luyện thành. Ngay cả Hồng Phi nàng còn đánh không lại, huống chi Long Vương trong truyền thuyết luôn bách chiến bách thắng, không có kẻ nào địch lại được hắn.

Nhìn ánh mắt lạnh lùng của Lôi Đằng, nàng bỗng nhiên không dám nhìn thẳng nữa, trong lòng run sợ cúi đầu xuống.

“Kiều Kiều không dám.” Nàng sắc mặt tái nhợt, quỳ còn thấp hơn cả trượng phu, xiêm y gần như biến thành màu trắng xám. “Kiều Kiều tham kiến Long Vương”

Lôi Đằng không nói một lời, hai vợ chồng quỳ trên mặt đất mồ hôi lạnh thi nhau rơi xuống thành vũng.

Một hồi lâu sau, hấn mới mở miệng.

“Hồng Phi, đây là thê tử của ngươi?”

“Vâng” Hồng Phi vóc người to con cung kính trả lời.

“Còn đây...” Lôi Đằng giơ rồng cục cưng trong tay lên trước mặt hấn xác nhận lần cuối: “...là con của ngươi?”

“Vâng” Hồng Phi ngẩng đầu, nhìn rồng cục cưng đang ngáy khò khò, vui vẻ gật đầu lia lịa: “Nó là Xích Lãm con trai của thuộc hạ.”

“Ta vẫn biết ngươi rất hồ đồ. Nhưng không nghĩ là ngươi có thể ngốc đến nỗi ngay cả con của mình cũng có thể làm rơi được.” Lôi Đằng đem rồng cục cưng đang ngủ say tiến thẳng tới trước mặt thuộc hạ. “Ngươi đang giờ trò quý gì? Tại sao lại đem con mình ném ở trong núi?”

“Bẩm Đại vương, Hồng Phi cũng không phải là cố ý. Hôm đó thuộc hạ hiện nguyên hình chở Lam nhi về nhà, trên đường đi nó ngủ say quá, cũng không biết bị rớt xuống lúc nào...” Con rồng ngốc nghếch càng nói càng lúng túng, dùng bàn tay gãi gãi sau gáy: “Khi về đến nhà, hạ thần mới phát hiện ra, liền vội quay lại đường cũ để tìm nhưng chẳng thấy hài tử đâu.”

Đậu Khẩu vẫn yên lặng đứng bên cạnh Lôi Đằng, nghe đến đây mới giật mình buột miệng hỏi: “Trước khi về đến nhà, ngươi không hề phát hiện ra sao?” Con rồng này thật là, thật là “hiếm có khó tìm” đó nha!

Nàng từng đọc qua thẻ trúc của Văn đại phu nên biết rằng loài rồng không dễ sinh được long tử (rồng con), nên từ trước đến giờ luôn được cha mẹ nuông chiều, che chở. Không nghĩ tới lại có một con rồng có thể khinh suất đến ngay cả con mình bị rơi lúc nào cũng không biết.

Lôi Đằng nhíu mày, nhìn tên thuộc hạ nổi tiếng hữu dũng vô mưu.

“Không phải ngay cả trời mưa rồng rã mây ngày hôm nay cũng đều là ngươi giờ trò quý đây chứ?”

Hồng Phi nhớ lại thì chỉ muốn tìm được cái động nào đó để chui vào.

“À, cái đó thì...” Vì thể diện, hắn kiên cường nói: “Đó là do Kiều Kiều khóc.”

Bị trọng phụ vu không, Kiều Kiều đang quỳ dưới đất chợt nhảy dựng lên.

“Nói nhảm!” Nàng mới không phải người khóc lóc! “Rõ ràng chính là chàng khóc, thiếp muốn chàng đừng khóc nữa, nhưng chàng vẫn không chịu nghe, khóc mãi không thôi!”

“Kiều Kiều! Quỳ xuống! Quỳ xuống!”

Kiều Kiều lúc này mới hồi phục lại tinh thần, cuống quýt trở lại tư thế cũ. “Xin Long Vương thứ tội.”

Tận mắt chứng kiến cảnh vợ chồng Hồng Phi phân trần, Đậu Khẩu mở lớn hai mắt, đối với Hồng Phi tăng thêm vài phần “ngưỡng mộ”.

Trông mặt mà bắt hình dong quả nhiên là sai lầm. Nếu Kiều Kiều không nói, nàng không sao nhìn ra được nam nhân cường tráng, mạnh mẽ này hóa ra lại rất thích khóc.

“Mức nước sông ngồi tăng quá nhanh rất dễ làm vỡ đê.” Lôi Đằng nhíu mày, nhìn ngoài cửa sổ, khẩu khí bên trong có chút oán giận.

Nếu thật sự mưa lớn làm đê bị vỡ chắc chắn tiểu nha đầu bên cạnh sẽ bắt hắn ra ngoài đắp đê. Sáng nay nàng đã mấy lần đề cập tới chuyện muốn ra ngoài bờ đê xem xét tình hình rồi.

Nghe thấy khẩu khí khác thường của Long Vương, vợ chồng Hồng Phi vội cuống quýt dập đầu.

“Là thuộc hạ có lỗi.” Hồng Phi dập đầu “bang bang bang” xuống sàn nhà đến đỏ cả trán.

“Xin Long Vương thứ tội!” Kiều Kiều vội nói: “Chúng thần sẽ chịu trách nhiệm thu hồi nước mưa lại.”

Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của hai vợ chồng, Đậu Khẩu mềm lòng đưa tay kéo kéo Lôi Đằng, nháy mắt làm ám hiệu với hắn.

Rất tiếc, Long Vương không hiểu ám hiệu.

“Làm cái gì vậy” Hắn bắt mắt hỏi.

Nàng thở dài một tiếng, không thể làm gì khác hơn là nói cho thật rõ ràng. “Ngươi còn chờ gì nữa? Mau trả cục cưng cho họ đi, người ta tìm con cũng đã lâu lắm rồi.”

Vợ chồng Hồng Phi đang dập đầu không dứt, vừa nghe thấy lời nói của Đậu Khẩu liền tỏ thái độ vô cùng cảm kích, ánh mắt nhìn nàng vừa hoang mang, vừa kính sợ.

Cô gái nhân loại này là ai mà lại có thể mở miệng sai khiến Long Vương?!

Khó tin hơn nữa là Long Vương lại nghe theo một cách hết sức biết điều.

Lôi Đằng đưa rồng cục cưng trong tay ra, hai vợ chồng vội vàng muốn đón lấy để được nhanh chóng ôm ấp con trai bảo bối vào lòng.

Hồng Phi vươn tay dài hơn nhưng Lôi Đằng lắc đầu. “Không thể giao cho ngươi được.” Hắn đưa rồng cục cưng cho Kiều Kiều. “Chiều cổ nó cho thật tốt, đừng để mất nó lần nữa.”

Kiều Kiều ôm lấy con, mừng rỡ gật đầu lia lịa. “Khẩu tạ Long Vương, Kiều Kiều đến chết cũng không quên đại ân đại đức của Long Vương!” Nàng

nhìn con yêu bé bỏng đang nằm trong ngực, hai tay run rẩy, thiếu chút nữa rơi lệ.

Đậu Khẩu kéo kéo ống tay áo Lôi Đăng, hào hứng nói: “Này, người ta đã tới nhà thì là khách, người đừng để cho bọn họ quý như vậy nữa!” Hắn lấy ở đâu ra đạo lễ đối đãi với khách như vậy chứ?

Khách?

Lôi Đăng nhú mày nhìn nàng một cái.

Khách nào? Chẳng qua chỉ là một tên thuộc hạ cùng thê tử của hắn chứ khách nào.

Song cặp mắt tỏa sáng cùng vẻ mặt hưng phấn thân thiện của nàng không để cho hắn có cơ hội để giải thích, nàng đắc ý, dứt khoát vung tay lên:

“Các người đứng lên đi!”

Nữ nhân phàm trần này lại một lần nữa sai khiến Long Vương! Hơn nữa, nhìn thái độ của nàng ta giống như là sớm tập mãi thành thói quen rồi!

Hồng Phi cùng Kiều Kiều trao đổi cho nhau ánh mắt kinh ngạc.

Bọn họ tạ ơn xong, vừa mới đứng dậy, Đậu Khẩu đã vội vàng đi tới: “Hoan nghênh các người tới Vân gia phường, các người tìm cục cưng khắp nơi chắc cũng mệt rồi. Mau ngồi xuống đi.”

Nàng ân cần kéo vợ chồng họ tới bên bàn trà, còn Lôi Đăng không cần chào hỏi gì đã sớm phối hợp ngồi xuống.

Khi trước mặt mỗi người đều được rót đầy một chén trà nóng thơm ngào ngạt, bấy giờ Đậu Khẩu mới nghĩ đến: “A, đúng rồi, Vân đại phu đâu? Sao không thấy người ở đây?”

Kiều Kiều liền hỏi: “Có phải cô nương muốn nói đến nam nhân mặc bạch y không?”

“Đúng đúng đúng, chính là người!”

“Vừa rồi có người đến tìm, nói là có bệnh nhân bộc phát bệnh rất nặng, mời đại phu đi theo khám chữa rồi.”

“Ra vậy.”

Đậu Khẩu nhìn ra ngoài cửa sổ một chút. Mấy ngày ẩm ướt liên tiếp, hàn khí xâm nhập vào thân thể gây ra ổ bệnh, cũng là thời điểm mà những người sẵn có bệnh trong người dễ bị tái phát, khó trách Vân đại phu lúc nào cũng bận rộn.

Nàng quay lại, nhìn thấy hai vợ chồng vẫn còn đứng bên cạnh bàn vuốt ve cục cưng, liền nói: “Ngồi xuống, ngồi xuống hàn huyên đi, các người đã bao lâu rồi không gặp nhau?” Nàng nhiệt tình hỏi thăm.

“Năm trăm năm.” Hồng Phi trả lời, không dám ngồi xuống.

Nhìn vẻ mặt khiếp đảm của hai người, Đậu Khẩu bắt đắc dĩ len lén lấy khuỷu tay huých nhẹ Lôi Đăng, nương sát vào tai hắn, nhỏ giọng phân phó.

“Người bảo bọn họ ngồi đi!”

Hắn nhìn nàng một cái, lãnh đạm trả lời: “Bọn họ đứng quen rồi.”

Hồng Phi cùng Kiều Kiều dùng hết sức bình sinh gật đầu, thiếu chút nữa gãy cả cổ.

“Đúng vậy, đúng vậy, cô nương không cần khách sáo, chúng ta quen đứng rồi.” Coi như lấy hết can đảm thì bọn họ cũng không dám cùng Long Vương ngồi ngang hàng.

Đậu Khẩu thật sự rất muốn nói nữa, nhưng nhìn thấy đôi phu phụ đưa mắt cầu cứu, nàng mới hiểu được bây giờ mà bắt bọn họ ngồi xuống quả thực còn thống khổ hơn là đem bọn họ giết chết.

Nàng không nhắc lại yêu cầu nữa, chẳng qua chỉ nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: “Thật đáng thương a, sao nhân duyên lại kém như vậy.”

Tròng mắt đen tóa lửa quay lại trừng trừng nhìn nàng.

“Nàng nói gì?” Lôi Đăng hỏi.

“Hất xì, là ta nói... Ta đang suy nghĩ có nên đi lấy chút bánh ngọt để dùng với trà không.” Vì muốn hắn bớt giận, nàng đành nói dối.

Nghe thấy có bánh ngọt có thể ăn, Lôi Đăng mới không tiếp tục truy cứu nữa.

“Vậy nàng còn chờ cái gì nữa mà không mau đi lấy đi?” Mấy cái bánh nhỏ kia mặc dù không đủ nhét kê răng, nhưng ăn cũng rất ngon miệng.

Đậu Khấu phát phát tay.”Chờ một chút nha, nói không chừng lúc này còn đang hấp, chưa ăn được. Khoan hãy nói, bây giờ đang có khách, ta rời đi bây giờ thì quá thất lễ.”

“Bọn họ sẽ đi nhanh thôi.” Lôi Đằng nói.

Ảnh mất lợi hại lại rơi trên người hai vợ chồng khiến bọn họ sợ đến nỗi thiếu chút nữa lại quỵ xuống, vội dùng thanh âm lớn nhất để cáo từ.

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta —— “

“Cho dù bọn họ đi, bánh ngọt cũng chưa chưng chín a!” Đậu Khấu kiên nhẫn nói.

Lôi Đằng hừ một tiếng, lúc này mới hết hy vọng, tạm thời đem bánh ngọt ra khỏi đầu. Bàn tay to lớn cầm chén trà lên. Cái chén kia kích cỡ cũng giống như chén trà bình thường, nhưng trên tay hắn thì lại lộ ra vẻ quá nhỏ bé.

“Mới có năm trăm năm ngắn ngủi mà ngươi đã cưới vợ sinh con rồi sao?” Hắn hỏi.

“Ngắn ngủn?” Nghe thấy từ này, Đậu Khấu không nhịn được xen vào.”Năm trăm năm thực ra rất dài mà!”

“Bởi vì tuổi thọ của con người quá ngắn.”

“Không phải chúng ta nguyện ý muốn nó ngắn như vậy nha.” Nàng lẩm bẩm.

Hồng Phi nhẫn nại hồi lâu đứng ở một bên, rốt cục không nhịn được hỏi: “Đại vương, ngài đã thoát khỏi phong ấn, tại sao không trở về Long cung?”

Bên trong tròng mắt bị kín một tầng sương lạnh nhìn kỹ Hồng Phi hỏi: “Trở về hay không ta phải báo cáo với các ngươi sao?”

“Không cần, dĩ nhiên là không cần!” Hồng Phi bị hù dọa toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Ngón trỏ Lôi Đằng gõ nhẹ lên mặt bàn, thanh âm trầm thấp mang theo vẻ uy nghiêm vô hạn: “Ta còn có việc phải làm, chờ mọi chuyện xong xuôi, tự nhiên sẽ trở về.”

“Dạ.”

“Còn nữa, ngươi không được để lộ ra chuyện này, ta không muốn nghe người dài dòng.”

“Dạ.” Hồng Phi gật đầu lần nữa, cung kính nói thêm: “Xin ngài cho phép, để cho vợ chồng thuộc hạ ở lại bên ngài hầu hạ.”

“Không cần.” Lôi Đằng vươn tay đem Đậu Khấu ôm vào trong ngực.”Có nha đầu này là được rồi.”

Nàng không ngờ hắn đột nhiên xuất thủ, ở trước mặt người ngoài, trực tiếp ôm nàng vào lòng, Nàng mắc cỡ má phấn đỏ bừng, vốn định đẩy hắn ra, nhưng nhìn thấy vẻ mặt không vui của hắn, lại không nỡ phản kháng nữa, rúc khuôn mặt ửng hồng vào ngực hắn.

Đáng ghét, làm cho người ta phải xấu hổ!

Nàng vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào lồng ngực của hắn, mắc cỡ không dám nhìn ai.

Tất thảy đều lọt vào trong mắt, Kiều Kiều lập tức tính toán hành động của Long Vương và cô nương này. Nàng phản ứng nhanh chóng, chọn lấy thời cơ tốt nhất, mở miệng cáo từ.

“Đã như vậy vợ chồng thuộc hạ xin cáo lui trước. Đa tạ Long Vương đã chiếu cố đến tiểu nhi, nếu ngài cần gì, chỉ cần gọi một tiếng là vợ chồng thuộc hạ sẽ có mặt.”

“Hả?” Khuôn mặt Hồng Phi kinh ngạc.

Trời ạ, ai bảo nàng được gả cho cái tên ngu ngốc này chứ!

Kiều Kiều vừa than thở, vừa kéo trượng phu ra ngoài.

“Cáo lui? Kiều Kiều... Đại vương... Cái gì...”

Hồng Phi quay đầu lại còn muốn nói nữa, lại thấy Lôi Đằng không nhịn được chỉ tay ra ngoài nói hai chữ:

“Đi mau.”

“Nhưng —— “

Kiều Kiều túm chặt trượng phu lôi đi, ra đến cửa mới trừng mắt nói: “Còn không đi mau, Long Vương đang muốn ăn bánh ngọt!”

“A?”

Hồng Phi quay đầu lại nhìn thấy động tĩnh trong nhà. Hắn nghi hoặc muốn thấy rõ hơn chút nữa, nhưng thê tử hất một tay ôm con, một tay kéo lấy hắn bay lên trời.

“Đi mau, còn nhìn cái gì!”

Mưa đã tạnh, mây trắng bồng bênh trôi trên nền trời xanh thẳm.

“Kiều Kiều, Đại vương tại sao lại muốn ăn bánh ngọt từ miệng nữ nhân kia?” Hắn rõ ràng đã nhìn thấy Đại vương đem nàng ta đặt ở trên bàn, đang dùng miệng cắn lấy miệng của nàng!

Chát!

Kiều Kiều đưa tay đánh mạnh xuống cái gáy của trượng phu.

“Ngu ngốc!”

“A? Tại sao nàng lại mắng ta?” Hồng Phi đuổi theo thê tử, lại thấy thê tử càng bay càng xa, hắn không cam lòng ở phía sau nói lớn. “Tại sao lại đánh ta? Tại sao lại mắng ta? Kiều Kiều, nàng đừng chạy nhanh như vậy, quay lại nói rõ ràng cho ta!”

Hai vợ chồng mang theo hài tử bay về phía chân trời, cuối cùng hóa thành một đạo hào quang, biến mất ở tí nơi xa.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8

Mặt trời mọc rồi mặt trời lại lặn.

Sáng nay cũng giống như bao buổi sáng khác.

Đậu Khấu đang ngủ chột nghe thấy âm thanh nho nhỏ truyền vào bên tai nên tỉnh dậy. Nàng vừa mở mắt ra đã nhìn thấy ánh bình minh đang lan tỏa ngoài cửa sổ, tiếng chim riu rít chuyển cảnh từ bên ngoài vọng vào.

Đúng lúc nàng vừa mở mắt, chột một bàn tay to lớn bỗng choàng qua chiếc eo nhỏ nhắn kéo nàng sát lại, ôm thật chặt.

"Dậy rồi à?" Thanh âm trầm thấp vang lên bên tai nàng.

"Ừm"

Câu trả lời của nàng là một tiếng hừ nhẹ mềm mại. Thân thể trắng nõn yêu kiều đã quen với nhiệt độ của ai đó, chủ động áp sát vào hắn, thư giãn thờ dãi một tiếng.

Hai cơ thể kề sát bên nhau không chừa một khe hở.

Bên ngoài, sắc trời dần dần sáng lên, nhưng nàng vẫn còn vùi mặt trong ngực của Lôi Đằng, vừa luyến tiếc bờ ngực rộng rãi, ấm áp, vừa vừa tham lam đếm lấy từng nhịp đập mạnh mẽ của trái tim hắn.

Cứ như thế, nàng ngủ rồi lại thức dậy từ trong ngực hắn, cuộc sống vui vẻ dường như mỗi ngày lại kéo dài thêm một chút.

Ở bên ngoài lên lút, trốn tránh thực sự quá mạo hiểm, mà hắn lại ghét việc phải che che, dấu dấu tai mắt người khác trong lúc thâu hoan khiến hắn không đủ tận hưởng, cho nên mở miệng yêu cầu muốn vào phòng của nàng, để tất cả mọi khác của mỗi đêm xuân đều trở nên đáng giá ngàn vàng.

Ban đầu, đương nhiên là Đậu Khấu không đồng ý!

Nàng sợ bị người khác phát hiện mối quan hệ quá "mật thiết" giữa nàng cùng Lôi Đằng nên làm sao có thể cho phép hắn thoải mái chạy tới phòng ngủ của nàng được?

Nàng vô cùng kiên trì từ chối hắn, vẫn là tuyệt đối không thể để người khác phát hiện.

Nhưng Lôi Đằng bắt được lỗi trong lời nói của nàng.

"Không bị người phát hiện là được sao?" Hấn không nhịn được hỏi.

Đậu Khấu gật đầu.

Cho nên mỗi khi mặt trời lặn, Lôi Đằng bằng yêu lực cường đại của mình, hạ cấm chế nghiêm mật xung quanh gian phòng để che tai mắt mọi người. Bên ngoài sẽ không nhìn thấy, không nghe thấy, lại càng không thể đến gần nơi này được nửa bước.

Sau khi xác nhận hết thấy đều được an bài thỏa đáng, màn đêm vừa buông xuống, hấn liền khẩn cấp ôm lấy Đậu Khấu đã không còn tìm được lý do gì, đi tới trên giường tiến hành công cuộc "tàn sát bùra bãi", lại giống như trước cường đại "thất lung" nàng, làm cho nàng liên tiếp xin khoan dung mỗi khi hấn cuồng dã chạy nước rút.

Từ đó, hấn trở thành bá đạo trong gian phòng của nàng.

Mà trước đó, hấn đã sớm bá đạo chiếm đoạt trái tim của nàng.

Từ lần Kiều Kiều xuất hiện, nàng mới chợt nhớ ra rằng hấn chẳng những là một con rồng hơn nữa còn là Long Vương. Hấn từng tự mình thống lĩnh vô số trận chiến, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi quân đoàn yêu ma, cho dù trải qua năm trăm năm, các yêu ma vẫn sùng kính hấn, kính sợ hấn.

Đậu Khấu nhắm mắt lại, nuốt xuống tiếng thở dài trong lòng.

Nàng coi trọng hấn như vậy, yêu hấn say đắm như vậy. Lúc Hồng Phi nói muốn hấn trở về Long cung hiệu triệu đại quân yêu ma, trong lòng của nàng tràn đầy lo lắng, cùng bất an không thôi.

Nhưng Lôi Đằng lại cự tuyệt.

Khi nàng nghe thấy hấn lựa chọn ở lại, trong lòng của nàng giống như có vô số đóa hoa cùng lúc nở bung ra, thậm chí mừng quá xông lên phía trước, không để ý đến Hồng Phi cùng Kiều Kiều và cả rồng cục cưng đang ngủ đến bất tỉnh nhân sự, hôn hấn.

Nàng không hỏi nguyên nhân khiến hấn lưu lại.

Có lẽ, chú vẫn là một trong số đó. Nhưng trực giác cho nàng biết, trừ chú vẫn ra, có lẽ còn có một lý do nào đó khiến hấn nguyện ý lưu lại.

Đây là lý do gì?

Khi hấn hôn nàng, cùng nàng triền miên hàng đêm, nàng không hỏi.

Khi hấn cùng nàng ra ngoài làm ăn, gặp trời mưa to, hấn ôm nàng vào trong ngực che mưa chắn gió cho nàng, nàng không hỏi.

Khi hấn vì nàng, dù không cam tâm tình nguyện, đứng ở một bên nhìn nàng cùng bọn trẻ bên trong Vân gia phượng chơi đùa, thậm chí lúc hấn cúi xuống ôm lấy hải tử vừa bò đến dưới chân hấn làm nũng, nàng cũng không hỏi.

Hấn đang từng chút, từng chút thay đổi, từ lạnh lùng, tàn khốc, dần trở nên mềm mại hơn, ôn nhu hơn. Những thay đổi này cho dù không hỏi, nàng đều cảm nhận được tất cả.

Thân thể trắng nõn mềm mại, áp ụ bên trong lồng ngực Lôi Đằng.

"Chúng ta phải dậy rồi." Nàng nhỏ giọng nói.

Sắc trời ngoài cửa sổ đã gần sáng rõ, nàng bắt đầu nghe thấy tiếng mọi người đi lại và nói chuyện.

"Một lát nữa." Hấn bá đạo không những không buông tay, còn ôm nàng chặt hơn, bấp đùi ghì lấy nàng, đem nàng nhốt bên trong gông xiềng của một nụ hôn.

"Không được, chậm thêm chút nữa sẽ có người tới tìm ta." Mỗi một buổi sáng đều bắt đầu như vậy.

Lôi Đằng hừ một tiếng, ôm chặt nàng một lát, sau mới không cam lòng buông tay. Mặc dù, hấn muốn vuốt ve bầu ngực nhuần ngọc ôn hương, muốn cẩn thận ôn lại vị ngọt ngào của nàng. Nhưng nếu cưỡng cầu nàng sẽ khiến nàng lo lắng không yên, lúc nào cũng đóng tai nghe ngóng động tĩnh bên ngoài mà sẽ không cách nào "chuyên tâm" vào "việc chính".

Mà hấn lại luôn yêu cầu phải tuyệt đối "chất lượng", nên không thể làm gì khác hơn là tạm thời bỏ qua cho nàng. Vừa chớp chớp cặp mắt đen, vừa nhìn ngắm thân thể mềm mại của nàng, hấn âm thầm quyết định tối nay đối với nàng sẽ...

Thân hình cao lớn ngấm đen rời khỏi giường.

"Lôi Đằng!" Nàng ở phía sau gọi to, nắm lấy chân ngồi dậy.

"Gi?" Hấn quay đầu lại.

"Quần áo của ta!" Mặt nàng đỏ bừng, chỉ những mảnh vải nằm tán loạn trên mặt đất, tất cả đều bị xé vụn đến nỗi khó có thể hình dung được trước đó đã từng là quần áo.

Ai, loài người!

Lôi Đằng nói thầm một câu, vươn tay vung lên một cái, những vụn vải nằm tán loạn kia trong nháy mắt đều bay lên, trôi nổi trong không trung. Một đạo kim quang chọt lóe lên trong lòng bàn tay hắn, xiêm y của nàng bị hắn xé rách đem qua, tất cả lại trở nên hoàn hảo như lúc ban đầu.

"Cầm đi." Hấn đem xiêm y nhét vào trong chăn.

"Cám ơn." Nàng đỏ mặt cảm lấy, nhưng xiêm y rất ấm áp, khiến nàng khi chạm tay vào cảm thấy rất dễ chịu, thờ dài khoan khoái.

Có chút kinh ngạc, nàng cúi đầu nhìn xuống.

"Tại sao lại ấm như vậy?" Nàng tò mò hỏi.

Hấn xoay đầu lại, gương mặt tuấn tú lộ vẻ không kiên nhẫn. "Nàng có ý kiến gì không?"

Đậu Khấu vội vàng lắc đầu.

"Không có, không có!" Nàng cúi đầu dẫu nụ cười trên khóe miệng, trong lòng cảm thấy rất ngọt ngào. Hấn không chỉ khôi phục nguyên trạng xiêm y của nàng, hắn thậm chí còn nghĩ đến không khí buổi sáng se se lạnh nên giúp nàng sưởi ấm quần áo.

Đây chính là hạnh phúc sao?

Nàng mặc xiêm y xong, cắn bờ môi hồng nhuận, ngẩng đầu nhìn Lôi Đằng khoác chiếc áo huyền bào (áo bào màu đen huyền) đang đứng dưới ánh mặt trời.

Hình ảnh này từ ngày này qua ngày khác đã dần trở nên quen thuộc với nàng, nhưng hôm nay, vào thời khắc này, thời gian dường như ngừng lại, tất cả mọi vật như đứng yên, chỉ có giây phút này phảng phất sẽ kéo dài đến vĩnh cửu.

Hạnh phúc dâng trào.

"Lôi Đằng" nàng nhẹ nhàng nói: "Cám ơn người." Cám ơn hắn đã cho nàng cảm nhận được niềm vui, niềm hạnh phúc này.

Hấn quay lại, nhướn mày trừng mắt nhìn nàng.

"Nàng mới vừa cảm ơn ta rồi." Hấn cho là nàng vẫn nói đến chuyện sưởi ấm xiêm y.

Nàng cười ngọt ngào. "Cám ơn một lần nữa thì có quan hệ gì?"

Hấn hừ một tiếng, chẳng muốn mở xẻ, phân tích xem bên trong nụ cười của nàng cuối cùng là có hàm ý gì. Hấn hít sâu một hơi, gờm cao cánh tay, dùng sức bẻ bẻ cổ.

Rắc! Rắc!...

Âm thanh trầm đục cùng ánh nắng ấm áp quanh quẩn trong phòng.

"Hôm nay có việc gì cần làm không?" Hấn thuận miệng hỏi, việc lao động chân tay hằng ngày đã dần trở thành thói quen trong cuộc sống của hắn. Mặc dù không thể so sánh được với sự kích thích khi tung hoành ngang dọc trên chiến trường, nhưng có thể vận động gân cốt một chút cũng không tệ.

"Buổi sáng có vài thứ dược liệu cần phải đem phơi, xế chiều cùng ta chở mấy xe dược liệu đến chợ đổi lấy ít vài vốc cho bọn trẻ may quần áo mới." Nàng cẩn thận nói, tầm mắt không thể rời khỏi bóng lưng của hắn.

Hấn gật đầu, đột nhiên như nhớ ra điều gì, xoay đầu lại thận trọng hỏi: "Trưa nay ăn cái gì?"

"Bánh nướng áp chảo." Nàng nhớ hắn thích nhất món này.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ hiện lên một tia hài lòng. Hấn bước đến gần cửa, đưa tay chạm vào chốt cửa, cảm chế do hắn bố trí lập tức biến mất.

"Ta đi ra ngoài." Hấn nói.

Đậu Khấu nhìn kỹ nam nhân trước cửa, khóe miệng vẫn lưu lấy nụ cười. Mấy ngày nay, hắn và nàng cùng nhau trải qua một cuộc sống rất đời thường. Bọn họ luôn trò chuyện với nhau, bất quá tất cả đều là những chủ đề hết sức tầm thường: ăn gì, làm gì, ở đâu...

Cuộc sống như thế giống như giữa người thân với người thân, giữa tình nhân với tình nhân, giữa vợ chồng cùng thể từ...

Trong lòng nàng chợt rung động.

Ước gì bọn họ có thể cứ mãi sống yên bình như vậy.

Ước gì bọn họ có thể trở thành một đôi vợ chồng bình thường như vậy.

Ước gì bọn họ cứ mãi như thế này, cho đến bách niên giai lão... Ước gì còn có thêm, có thêm...mấy đứa con... Con của hai người..

Trương lai rạng ngời cùng với nỗi xúc động sâu xa khiến cho Đậu Khẩu có được dũng khí rất lớn. Trước khi Lôi Đằng rời đi, nàng vội vàng gọi hắn.

"Lôi Đằng!"

"Có chuyện gì?" Hắn dừng bước xoay người, đứng ở dưới ánh mặt trời, hoài nghi nhìn nàng chòng chọc. "Nàng lại muốn nói cảm ơn nữa à?"

"Không phải, " nàng lắc đầu, cố gắng lấy hết can đảm, muốn nói hết tình ý với hắn: "Ta... Ta..." Nàng quá khẩn trương, không biết nên bắt đầu nói từ đâu.

"Ta..."

"Nàng làm sao vậy?" Hắn đợi, càng lúc càng không nhịn được.

"Ta..."

"Sao?"

"Ta, ta, ta đối với ngươi... Ta..."

"Rốt cuộc là làm sao?" Hắn sốt ruột hỏi.

Bình tĩnh! Bình tĩnh một chút nào!

Đậu Khẩu tự khích lệ mình, bên trong bàn tay nắm chặt đã ướt đầm mồ hôi.

"Lôi Đằng, ta..." Nàng đột nhiên cứng lại.

Một cơn đau đáng sợ, vô thanh vô tức ập đến, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp lập tức trở nên trắng bệch. Nàng không thể nào nói tiếp được, thậm chí cũng không thể thở tiếp được.

Nàng biết cơn đau này nghĩa là gì, chứng bệnh trong tim này đã theo nàng như hình với bóng, luôn đe dọa tính mạng của nàng, mỗi lần phát tác đều làm cho nàng đau đớn đến bất tỉnh.

"Lần phát bệnh tiếp theo sẽ cướp đi tính mạng của con." Lời nói của Vân đại phu quanh quẩn ở trong đầu nàng. Nàng đau đến trào nước mắt, mọi thứ dần trở nên mờ ảo, mơ hồ, không còn nhìn rõ.

Lần sau... Lần sau...

Nàng không thể ngờ cái "lần sau" ấy lại đến nhanh như vậy, khiến nàng không kịp ứng phó.

Lôi Đằng! Lôi Đằng!

Nàng muốn mở miệng gọi, nhưng mỗi lần đều bị cơn đau chặn lại.

Ta yêu ngươi, Lôi Đằng!

Nàng muốn cho hắn biết, nhưng lại không thể nói thành lời.

Trương lai tươi sáng cũng hóa thành hư ảo. Giác mộng đẹp vẫn mãi chỉ là giấc mộng mà thôi, sẽ không thể trở thành sự thật.

Nàng sẽ không có tương lai, không thể trở thành vợ Lôi Đằng, thậm chí cả lời yêu cũng không kịp nói cho hắn biết. Nàng còn muốn hôn hắn, muốn thương hắn, muốn làm bạn hắn thật lâu, nhưng nàng không còn cơ hội nữa rồi, sự sống trong cơ thể nàng chỉ còn là chút ánh sáng cuối đường hầm mà thôi.

Bóng tối ập tới, trong đau đớn, hai mắt Đậu Khẩu từ từ khép lại.

Chương 9

Đau lòng.

Rất đau! Rất đau!

Ngực nàng đau, Lôi Đằng cảm thụ rất rõ.

Khi hắn nhìn thấy Đậu Khẩu ôm ngực, đau đớn té xuống trước mắt của hắn, ngay lập tức, một cơn đau dữ dội ập đến khiến ngực hắn như muốn nổ tung. Nhưng sâu thẳm bên trong hắn còn có một loại cảm xúc, một nỗi đau đớn khác ngoài cơn đau thể xác như muốn xé toạc lồng ngực kia.

Hắn chưa bao giờ trải qua cảm giác sợ hãi đến tê dại như vậy. Kể cả trong những trận huyết chiến cứu tử nhất sanh (chín phần chết một phần sống), hoặc là nỗi khuất nhục khi chiến bại, cũng đều không xuất hiện cảm giác đau đớn như khoan vào tim, như xuyên thấu qua xương cốt này.

Cảm xúc này không liên quan đến sự đau đớn của thể xác do tác động của lời nguyền nhưng lại mạnh hơn rất nhiều.

Cố nén cơn đau trong ngực, hắn cuống cuống chạy lại ôm lấy Đậu Khẩu đang hôn mê.

"Nha đầu!" Hắn loạng choạng đỡ nàng lên.

Không chút phản ứng, nàng mềm nhũn đổ vào ngực hắn giống như con búp bê bằng vải. Từng giọt, từng giọt sự sống đã rời khỏi cơ thể của nàng.

Nàng chết rồi ư?

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, lồng ngực Lôi Đằng như có một bàn tay vô hình bóp nghẹt một cách tàn nhẫn.

"Nha đầu!" Hắn gầm lên, lòng như lửa đốt, nhưng nàng vẫn hôn mê bất tỉnh.

Thân thể xinh xắn không nhúc nhích, da thịt ấm áp từ từ trở nên giá lạnh.

Trải qua kinh nghiệm những tháng năm dài chinh chiến, Lôi Đằng đã chứng kiến qua rất nhiều cái chết. Trong ánh lửa hùng hục, máu chảy thành sông trên chiến trường, hàng vạn người đã chết trước mắt hắn, song hắn vẫn ngạo nghễ đứng nhìn. Hắn đã sớm biết loài người vốn yếu ớt như thế nào. Chiến tranh, hỏa hoạn, thương tật... tất cả đều dễ dàng đoạt đi tính mạng của con người.

Nhưng hắn không thể nào chấp nhận được sự thật là nàng sắp chết.

Hắn không để nàng chết!

Hắn không cho phép nàng chết!

Lôi Đằng đứng dậy, ôm Đậu Khẩu vẫn hôn mê chạy ra khỏi phòng, dùng tốc độ nhanh nhất bay đến nơi Vân đại phu đang khám bệnh.

Nàng bị bệnh, mà Vân đại phu là thần y. Nếu là thần y thì chắc chắn phải có biện pháp cứu nàng, đưa nàng từ trước cửa điện U Minh quay trở lại dương gian. (Điện U Minh: cung điện của Diêm Vương, ý nói từ cõi chết trở về)

"Họ Vân, mau đi ra ngay cho ta!" Lôi Đằng gầm lên, một tay xé toạc màn trúc, ôm Đậu Khẩu xông vào phòng bệnh, trong mắt tràn đầy nỗi lo lắng điên cuồng.

"A?" Vương mã mã đang lau bàn giặt mình, đến khi nhìn thấy người nằm trong ngực hắn, lập tức kêu lên sợ hãi: "Đậu Khẩu cô nương! Sao lại thế này?" Trời ơi, không phải là... không phải là...

Vân đại phu cũng biến sắc, vội vã chạy lại.

Nhìn thấy sắc mặt của Đậu Khẩu, Vân đại phu nhíu chặt chân mày. Đây là triệu chứng quen thuộc mà những năm gần đây, đại phu đã mấy lần gặp ở nàng.

"Nàng phát bệnh" Vân đại phu trầm giọng nói, đưa tay lên mũi dò hơi thở của nàng trước rồi cầm tay nàng bắt mạch, lắng nghe tiếng tim đập yếu ớt. Vừa bắt mạch, đại phu vừa phân phó: "Lấy vu chi ngọc sắc một chén thuốc để ổn tâm. Nhanh lên!" (Ổn tâm: ổn định, hỗ trợ nhịp tim. Minh không Việt hóa vì nghe hiện đại quá)

Vương mã mã đáp lại một tiếng rồi lập tức tọt tú thuốc, lấy ra một loại dược vật trong suốt, tựa như đá lại không phải đá, dùng chày thuốc tán nhỏ, rồi cho lên bếp sắc cách thủy thành một chén thuốc màu nâu.

Sau khi xác định được bệnh tình của Đậu Khấu, Vân đại phu nói: "Đề nàng nằm xuống."

Nhưng Lôi Đằng làm ngơ.

Cảm xúc xa lạ kia vẫn còn đang dày vò tâm can hắn. Hắn không muốn buông nàng ra, không muốn rời tay khỏi tiểu nha đầu xinh xắn, vô lực này. Hắn nhìn nàng chăm chú, tim đập càng lúc càng nhanh.

Thiếu nữ trong ngực hắn sắc mặt đã trắng bệch, nhiệt độ thân thể khiến thân thể của nàng cũng dần trở nên lạnh lẽo. Cho dù hắn ôm nàng chặt đến thế nào, nhưng nhiệt độ cực nóng trên thân thể hắn cũng không thể khôi phục sự ấm áp cho nàng.

Bối rối cùng lo lắng, toàn bộ dòng máu trong cơ thể hắn như sôi lên. Hắn chưa bao giờ biết đến cảm giác phải trở mắt đứng nhìn một phần trọng yếu trong cơ thể của mình sẽ trượt khỏi tầm tay, mất đi vĩnh viễn.

Chẳng lẽ, đây chính là sợ hãi?

Lôi Đằng hôn hên thở đứt quãng.

Không, hắn là Long Vương, Long Vương tôn quý nhất! Long Vương ngạo nghễ nhất thế gian! Sẽ không có gì có thể làm cho hắn sợ, hắn lại càng không biết đến sợ hãi là gì!

Thế thì phải gọi tên cảm xúc này là gì đây?

Nàng đau khiến hắn bàng hoàng. Chứng kiến sự đau đớn của nàng khiến một nỗi đau đớn khác xuyên thấu vào cơ thể hắn. Thà rằng hắn mất đi hai mắt, chặt bỏ hai tay, cũng không muốn phải mất nàng.

Hắn khao khát nàng sẽ sống, nỗi khao khát này thậm chí còn lớn hơn cả dã tâm xưng bá Tam giới trước đây. (Tam giới gồm: Thiên giới, Nhân gian, Địa ngục).

"Long Vương, phải đặt nàng nằm ngửa." Âm thanh của Vân đại phu giống như từ nơi xa xăm nào vọng lại.

Tròng mắt đen thẫm lại thành một đường, dường như phải đem hết sức lực toàn thân, thậm chí nếu đem chính hắn ra xử lăng trì còn dễ hơn, Lôi Đằng mới có thể chậm chạp buông Đậu Khấu xuống, để nàng nằm ngửa, gối đầu lên gối trúc.

Vân đại phu đi tới.

"Người có khỏe không?" Hắn nhìn Long Vương, con rồng tôn quý nhất, ai có thể nghĩ lại có lúc chật vật như vậy.

Lôi Đằng không trả lời, lớn tiếng hỏi ngược lại: "Tại sao nàng lại thành ra như vậy?"

"Đậu Khấu có bệnh." Vân đại phu từ giọng nói đến vẻ mặt đều như đã sớm dự liệu được, ngày này sớm muộn gì cũng sẽ tới.

"Sao có thể như vậy được? Nàng bình thường không phải là rất vui vẻ sao?" Lôi Đằng quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào nam nhân áo trắng vẫn giữ được sự tỉnh táo, âm thanh cùng vẻ mặt trở nên dữ tợn và đáng sợ.

"Đó là vì ta dùng rất nhiều thuốc để tạm thời không chế bệnh tình."

Vương mã mã sắc thuốc xong, vội vã bung tới đến bên cạnh giường bệnh: "Vân đại phu, thuốc sắc xong rồi." Vương mã mã nhìn sắc mặt Đậu Khấu, vẻ mặt tràn đầy lo lắng.

"Vương mã mã, bà đi ra ngoài đi!"

Lão phụ nhân trong mắt đã đầy lệ: "Nhưng mà..."

Vân đại phu nhận lấy chén thuốc, thanh âm ôn nhu nhưng kiên định. "Đậu Khấu cũng không nguyện ý muốn bộ dáng của nàng làm bà phải sợ."

Lão phụ nhân rơi lệ đầy mặt, che mặt khóc nức nở, bước thấp bước cao đi ra ngoài.

Vân đại phu bung chén thuốc, lúc này mới vươn tay nhẹ nhàng nâng Đậu Khấu. Chẳng qua đại phu mới nâng được một chút thì Lôi Đằng đã đưa tay ôm lấy Đậu Khấu đang hôn mê đỡ nàng ngồi dậy.

"Đưa đây!" Ngực khí của hắn hết sức vội vàng.

Vân đại phu trầm mặc, giao chén thuốc cho hắn. Đại phu đứng ở một bên, nhìn Lôi Đằng nâng niu, che chở người thiếu nữ trong ngực.

Theo truyền thuyết, Long Vương lòng tham không đáy, muốn chiếm hết vàng bạc cùng trân bảo trên thế gian nên đã tập hợp binh mã gồm hàng nghìn,

hàng vạn yêu ma, thống lĩnh đại quân chinh chiến, tru diệt khắp nơi, tấn công, tiêu diệt hết thành trì này đến thành trì khác, hết quốc gia này đến quốc gia khác, cướp lấy vô số trân châu dị bảo.

Nhưng vào giờ này, khắc này, tận mắt nhìn thấy cảnh tượng trước mắt khiến Vân đại phu tin rằng cho dù phải đem hết bạc vàng cùng vô số trân châu dị bảo cướp đoạt được năm đó để đổi lấy một con đường sống cho Đậu Khẩu thì Lôi Đằng cũng sẽ không do dự mà đồng ý.

Chỉ tiếc là cho dù có nhiều vàng, bạc hay trân bảo hơn nữa cũng không cứu được Đậu Khẩu.

Lôi Đằng cầm chén thuốc trên tay, từ từ bón cho nàng thật chậm, cẩn thận hết mức không để cho nàng bị sặc khi đang hôn mê.

Bàn tay to lớn ngăm đen khẽ run rẩy, hẳn phải cố gắng tập trung hết sức mới có thể giữ cho thuốc không bị sánh ra ngoài.

Vân đại phu tiếp tục giải thích.

"Từ khi nằm trong bụng mẹ nàng đã bị bệnh này rồi. Nàng luôn biết mình có bệnh, nhưng không muốn ở trong phòng đợi người khác nuôi mình, nàng nói, nếu cứ suốt ngày ở trong phòng sống cuộc đời ốm yếu, chi bằng nhân lúc còn chút sức lực, có thể làm được việc gì có ích còn hơn."

Đậu Khẩu có thể sống đến bây giờ đã là một kỳ tích.

"Người mau cứu nàng đi!" Lôi Đằng giận dữ gầm lên.

Vân đại phu thờ dãi.

"Tất nhiên ta muốn cứu nàng, chẳng qua là lực bất tòng tâm."

Lôi Đằng ôm chặt người con gái xinh xắn trong ngực, nhìn dung nhan mọi ngày vốn trắng hồng, mềm mại, giờ phút này đã trắng nhợt như tuyết, mồ hôi rịn đầy trên trán.

Thân thể lạnh như băng bắt đầu run rẩy kịch liệt, nước mắt không một tiếng động từ khóe mắt của nàng chảy xuống. Nàng vẫn nhắm nghiền hai mắt, không đủ sức để mở ra, nhưng đôi mi thanh tú nhú chặt, hơi thở mỏng manh, yếu ớt.

Con đau đang hành hạ nàng.

Nàng rất đau, hẳn biết.

Mà tim của hắn lại càng đau hơn, giống như có người dùng lửa để thiêu, dùng kéo để cắt, dùng dao để đâm sâu vào ngực hắn.

Vì chú vẫn nên sự đau đớn của nàng sẽ gia tăng thành gấp trăm, gấp nghìn lần trên người hắn. Đau đớn mãnh liệt giống như có người chém đứt chân, đứt tay của hắn. Hắn, một con rồng cao lớn, cường tráng thì có thể chịu được sự đau đớn này. Nhưng còn nàng, chẳng qua là một người con gái nhỏ bé, cho dù chỉ là một chút đau đớn, hắn cũng không muốn để cho nàng phải chịu đựng!

Cảm xúc xa lạ ấy hoàn toàn bao phủ lấy hắn.

Lôi Đằng ngẩng đầu lên, đôi mắt khô khốc đỏ vằn những tia máu, nhìn chăm chăm Vân đại phu vẫn trầm mặc đứng ở một bên.

"Phải làm sao mới có thể chữa khỏi cho nàng?"

Vân đại phu rũ mắt xuống, không nói gì.

"Đáng chết, người nói nhanh lên!" Hắn nổi giận gầm thét, nếu không phải trong ngực còn ôm chặt Đậu Khẩu, hẳn quả thực muốn ra tay động thủ, bỏ đôi đầu người này ra, lục lọi bên trong xem có phương pháp nào có thể cứu được Đậu Khẩu hay không.

Sau khi âm thanh gầm thét tắt đi, Vân đại phu mới ngẩng đầu lên, lẳng lặng nhìn khuôn mặt trắng bệch, lo lắng không dứt của Long Vương, trì hoãn hỏi: "Người thật sự muốn cứu nàng?"

Hắn không chút nghĩ ngợi gầm lên giận dữ: "Nói nhanh!"

Đối diện với Long Vương đang giận dữ điên cuồng, Vân đại phu vẫn không bị dọa cho lùi bước, mà vẫn trấn định, thái độ bình tĩnh nói.

"Bệnh của nàng, thủy chung không cách nào trị tận gốc." Hắn chậm rãi nói: "Ta đã thử qua các loại dược liệu, nhưng cũng chỉ có vu chi ngọc là có thể trì hoãn bệnh chuyển biến xấu mà thôi."

"Chẳng lẽ không còn biện pháp nào khác hay sao?" Lôi Đằng chất vấn, hai tay ôm Đậu Khẩu càng chặt hơn. Nhiệt độ của nàng càng lúc càng thấp.

Vân đại phu gật đầu.

Giữa vực sâu tuyệt vọng chợt lộ ra một chút ánh sáng.

"Có một cách duy nhất nhưng cũng chỉ là một phần vạn hy vọng." Hấn nhìn Lôi Đằng, ý vị trong ánh mắt thật sâu xa.

"Cách gì?"

"Nàng cần tìm rỗng."

Bên trong phòng bệnh chợt yên lặng khác thường, chỉ còn lại chút dư âm cuối cùng trong lời nói của Vân đại phu quanh quẩn giữa không trung.

Tìm rỗng.

Lôi Đằng nghe tiếng được tiếng mất.

Nàng cần tìm rỗng — tim của hấn!

Vân đại phu không nói gì thêm, chỉ lặng lẽ đứng ở một bên chăm chú nhìn Lôi Đằng. Đại phu không thúc giục, cũng không kích động, chỉ chờ đợi.

Lôi Đằng vẫn ở đây nhưng ánh mắt thì như nhìn thấy được khuôn mặt của chính mình phản chiếu qua một đầm lầy u tối. Vẫn là ngũ quan quen thuộc ấy nhưng về mặt thì thật là xa lạ.

Đó là một khuôn mặt tràn đầy sợ hãi.

Cho dù có cố gắng chối bỏ thế nào, hay là chính mắt hấn có thể nhìn được cảm xúc xa lạ kia tốt cùng là cái gì thì hấn cũng thực sự sợ, rất sợ. Sợ mất nàng. Sợ nàng sẽ chết.

Vẫn ngỡ là chỉ kẻ hèn nhát mới sợ hãi... Cho đến khi hấn phải trở mắt nhìn nàng phát bệnh rồi hôn mê, bóng tối của cái chết từng bước bao trùm lên khuôn mặt nhỏ nhắn, xinh đẹp của nàng...

Tại sao hấn lại sợ hãi? Tại sao hấn lại không thể kiềm chế được cảm xúc mãnh liệt này?

Bàn tay to lớn ngăm đen, ôm lấy ngực.

Tim của hấn đau quá.

Người con gái trong ngực đang khẽ run rẩy. Chỉ là sự run rẩy rất nhỏ song cũng khiến lồng ngực hấn cơ hồ như bị xé rách, trái tim chấn động.

Hấn vì nàng mà đau đớn, sự đau đớn ấy hấn chưa từng trải qua, cả thể xác lẫn tinh thần đều như cùng phải chịu khổ hình lăng trì.

Quá đau đớn.

Đau đến nỗi hấn cơ hồ không chịu được!

Những cảm xúc hỗn loạn ở trong lòng, bởi vì người con gái này đã khắc sâu trong tâm hấn, khiến Lôi Đằng không cách nào nhịn được.

"Chỉ cần có tìm rỗng là nàng có thể khỏi hấn sao?" Hấn chất vấn lần nữa.

Vân đại phu gật đầu khẳng định.

"Không sai."

Bỗng dung một bàn tay nhỏ bé, yếu ớt khẽ chạm vào ngực Lôi Đằng. Hấn cúi đầu xuống, nhìn vào cặp mắt ngập nước của nàng.

Chén thuốc giúp nàng khôi phục lại thần trí, nhưng thể xác nàng vẫn suy yếu. Trong hôn mê, nàng mơ hồ nghe được hai nam nhân nói chuyện, nỗi lo lắng khiến nàng gắng gượng dùng nốt chút sức lực cuối cùng mới từ trong vực sâu u ám tỉnh lại.

"Không..."

Nước mắt không ngừng chảy xuống, thấm ướt mặt của nàng. Đôi môi vốn đỏ mọng đầy đặn, bởi vì phát bệnh mà trở nên khô nẻ, tái nhợt.

"Không..."

Nàng dùng hết khí lực, ngăn cản Lôi Đằng lần nữa.

Bàn tay to lớn, thô ráp dịu dàng lau nước mắt cho nàng.

"Quá đau đớn." Hấn khàn giọng nói với nàng.

Hấn có thể chịu được nỗi đau về thể xác, nhưng phải chứng kiến nàng chịu đau đớn lại là cực hình vượt quá sức chịu đựng của hấn, khiến hấn sợ hãi quá mức.

Lôi Đăng cúi xuống hôn lên trán Đậu Khấu, tựa vào tai nàng, khàn giọng nói với nàng: "Đậu Khấu, trái tim ta đau như vậy cho nên ta không cần đến nó nữa." Chỉ cần có tim của hân, là nàng có thể khỏi hân.

Đây là lần đầu tiên hân gọi tên của nàng, nhưng có thể cũng là lần cuối cùng sao?

Không, nàng không muốn như vậy!

Đậu Khấu thống khổ thở hắt hân, vừa sợ vừa vội, lệ tuôn như suối. Nàng muốn nắm lấy tay Lôi Đăng, nhưng không còn chút sức lực nào.

Nàng không thể cầm được tay của hân.

"Không..." Bên trong cặp mắt đẹp tràn đầy nước mắt.

Bàn tay to lớn ngấm đen che mắt của nàng lại, không muốn để cho nàng nhìn thấy. Nàng muốn kêu to, muốn ngăn cản, nhưng hơi thở của nàng đã quá suy yếu, hiệu lực của chén thuốc không đủ để nàng mở miệng nói thêm được một từ nào nữa.

Không!

Đậu Khấu gào thét ở trong lòng.

Không được!

Nàng đã nhìn thấy quyết tâm trong mắt hân.

Một cơn đau nữa lại ập đến, hân có thể cảm nhận được cơn đau lần này trong cơ thể nàng kịch liệt hơn, hung hiểm hơn trước như thế nào.

Quá đau đớn.

Nếu trái tim này đau đớn như vậy thì hân cũng không cần nữa!

Lôi Đăng chậm chạp ngồi thẳng lên, nhìn Vân đại phu chăm chú.

"Hãy chữa lành bệnh cho nàng."

"Ta sẽ làm như vậy."

Tim lại càng đau đớn hơn nữa.

"Ngươi là yêu quái?"

"Tên của ta là Đậu Khấu."

"Con rồng nào cũng giống như ngươi hay để ý như vậy sao?"

Bên trong trái tim này chứa quá nhiều kỷ niệm về nàng, tất cả từng ly, từng tý hiện lên trong đầu hân. Giọng nói mềm mại dễ nghe của nàng như vẫn còn quanh quẩn bên tai hân.

"Ngươi cần phải học cách biết lễ phép"

"Có phải là người hay không thì có quan hệ gì?"

"Ngươi đánh không lại kiêu cốt phải không?"

Người đầu tiên gọi tên hân là nàng. Người đầu tiên cầm tay hân cũng là nàng.

"Cám ơn."

"Lôi Đăng, cám ơn ngươi."

"Không... Không... Không..."

Nụ cười của nàng, sự hồn dỗi của nàng, giọng nói của nàng, nước mắt của nàng...

Bỗng dưng, Lôi Đăng vươn tay trái ra, năm ngón tay hóa thành những móng nhọn sắc như dao. Móng nhọn dễ dàng cắm sâu, xé toạc lồng ngực, móc ra một trái tim đỏ tươi.

Không có trái tim, đau đớn cũng biến mất.

Những giọt máu ấm áp đầu tiên rơi trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Đậu Khấu, hòa cùng với nước mắt nàng lặng lẽ trượt xuống.

Dường như cũng ngay lúc đó, bầu trời quang đãng cách xa đó vạn dặm bỗng vang lên tiếng sấm ầm ầm, mây đen ùn ùn kéo đến, che kín cả bầu trời. Hơi thở của Long Vương tựa như cuồng phong mãnh liệt tản đi bốn phương tám hướng, kinh động tất cả con người, muôn thú cùng yêu ma.

Chỉ có Vân đại phu nhìn một màn đáng sợ này hai mắt vẫn phẳng lặng như gương, bình tĩnh không hề gợn sóng.

Trái tim Lôi Đằng vừa lấy ra vẫn đỏ tươi, đập đều đặn. Nhưng ý thức của hắn đã như chiếc gương vỡ, tan thành muôn ngàn mảnh vụn.

Khi Vân đại phu vẫn đang nhìn chăm chú thì Lôi Đằng đã ngất đi.

Mây đen giăng đầy, tất cả yêu ma đều xôn xao, nhắm phía Đại Thành tụ tập mà đến.

Không còn bị che dấu hay ràng buộc, long khí tỏa ra, tràn ngập khắp trời đất. Tất cả những yêu ma dù thức hay ngủ đều cảm nhận được long khí vương giả quen thuộc, trở nên rối rít xôn xao.

Có yêu ma vô cùng sợ hãi, có yêu ma mừng rỡ không nguôi.

Yêu ma sợ hãi thì dùng tốc độ nhanh nhất hướng về phương ngược lại với long khí mà chạy tán loạn.

Yêu ma mừng như điên thì dùng tốc độ nhanh nhất hướng về phía long khí phát ra vội vàng tụ tập tới Đại Thành.

Hồng Phi cùng Kiều Kiều chạy tới đầu tiên.

Bọn họ cảm nhận được một sự rung chuyển trước nay chưa từng có, trong khoảng khắc đó trái tim bỗng đau đớn mãnh liệt. Ngay cả rồng cục cựa đang ăn trái cây cũng đau đến nổi oa oa khóc lớn.

Trên người Long Vương có phát sinh lớn sẽ khiến mỗi con rồng đều cảm nhận được trên thân thể mình. Hồng Phi cùng Kiều Kiều biết có chuyện rất khẩn cấp đã xảy ra, không dám lãng phí thời gian, vội vã chạy ngay tới Vân gia phùng.

Không giống như những yêu ma khác, bọn họ sớm đã biết Long Vương ở nơi nào bên trong Đại Thành.

Bên trong Vân gia phùng tĩnh lặng khác thường, mọi người bị thôi miên đều chìm vào giấc ngủ say.

Chỉ có một nam nhân thân mang bạch y, tóc mai bạc trắng là vẫn thanh tỉnh.

Đại phu đang chờ bọn họ.

"Này! Đại phu kia!" Hồng Phi vừa rơi xuống đất đã gọi to, gấp đến độ đầu đầy mồ hôi. "Đại vương đang ở đâu? Ngải xảy ra chuyện gì?" Năm đó, ngay cả khi Long Vương chiến bại, hắn cũng không quá sợ hãi như vậy.

Vân đại phu nhìn hai người, giọng nói bình thản.

"Hắn bị mất trái tim."

"Sao có thể?" Hồng Phi không dám tin, còn muốn lên tiếng hỏi nữa, nhưng khóc mắt bất giác thân thể cao lớn nằm trên mặt đất. "Đại vương!" Hắn rống lên, bay vọt tới.

Trong lòng hắn còn nuôi một tia hy vọng, mong đợi khi hắn vọng động tiến lên, Lôi Đằng sẽ giống như mọi khi, hung hăng ban cho hắn một quyền làm phần thưởng.

Nhưng lần này Lôi Đằng không hề nhúc nhích.

Long Vương tôn quý cứ lẳng lặng nằm như vậy, bộ ngực ngăm đen có một vết thương lớn, máu tươi chảy ra vẫn còn ấm nóng.

"Đại vương!" Hồng Phi quỳ gối xuống trước mặt Lôi Đằng, nước mắt chảy dài, ngửa đầu gầm lên đầy thống khổ.

Vương mất đi trái tim!

Không có trái tim, ai cũng không thể sống, cho dù hắn có là Long Vương!

Toàn thân Hồng Phi đỏ ngầu, chột xoay người lại, vẻ mặt dữ tợn, nhìn chăm chăm Vân đại phu. "Là ai cướp đi trái tim của Đại vương?"

"Là chính bản thân hắn." Vân đại phu thông dong trả lời. "Chính hắn tự tay móc trái tim của mình ra."

"Câm mồm! Đại vương không thể nào làm như vậy!"

"Ngoại trừ chính hần ra, còn có ai có thể đã thương được hần?" Vân đại phu hỏi.

Hồng Phi giận dữ. "Nhất định là có kẻ dùng quỷ kế! Đúng, nhất định là quỷ kế, nhất định là người, hoặc là nữ nhân quần lấy Đại vương giờ trò quỷ!" Hần không tin Lôi Đằng sẽ đích thân moi tìm chính mình.

Thân thể to lớn hướng Vân đại phu bước tới, mặt đất chấn động, trên mặt đất in hần dấu chân của hần.

Vào!

Ô tiên quét tới, quần lấy cánh tay hần. (Ô tiên: roi đen)

"Dừng lại, tên ngu ngốc này, cứu Đại vương quan trọng hơn!" Kiều Kiều quát mắng trượng phu, giữ chặt ngọn ô tiên trong tay, không để cho trượng phu đại khai sát giới.

"Làm sao cứu được?" Hồng Phi giận dữ, kích động, ngay cả đầu tóc cũng dựng lên như ngọn lửa hồng. "Đại vương đã mất đi trái tim, làm sao có thể cứu được nữa?!"

Vân đại phu không sợ hãi, không giận, cũng không chạy trốn, chỉ lẳng lặng nhìn Hồng Phi, mở miệng nói.

"Ta có Vãn Thạch vạn năm, thích hợp làm một trái tim thay thế cho Long Vương." Vãn Thạch vạn năm là thứ cứng rắn nhất trong trời đất, không gì có thể phá vỡ.

Vừa nghe có Vãn Thạch vạn năm, sự tức giận của Hồng Phi chợt xẹp xuống, vừa mừng vừa sợ.

"Ở đâu?"

"Trong phòng."

"Còn không mau lấy ra đây?" Hồng Phi trong lòng nóng như lửa đốt.

Vân đại phu khẽ mỉm cười, vung áo bào, xoay người đi vào trong nhà, một hồi lâu sau mới trở ra. Đại phu đi tới trước mặt hai vợ chồng, mở chiếc khăn lụa trong tay ra, bên trong chính là Vãn Thạch vạn năm trân quý.

Hồng Phi đem khối đá cứng rắn, trở lại bên cạnh Lôi Đằng, dùng động tác cung kính nhất, đem Vãn Thạch đặt vào lòng ngực trống rỗng.

Sinh lực tràn đầy đón nhận lấy Vãn Thạch vạn năm, sức mạnh của Vãn Thạch nhanh chóng phát huy, bắt đầu chữa trị vết thương, lòng ngực Lôi Đằng rất nhanh khôi phục lại nguyên dạng, không nhìn ra một chút dấu vết của vết thương.

Kiều Kiều mắt thấy hết thấy, mặc dù cũng lây niềm vui sướng của trượng phu. Nhưng khi nàng nhìn quanh, không thấy Đậu Khẩu ở đây, cảm xúc vui sướng cũng hóa thành tiếc hận.

Không sai, dùng Vãn Thạch vạn năm làm thành trái tim, Đại vương sẽ càng lớn mạnh hơn, yêu lực cũng càng cường đại hơn so với trước. Nhưng cho dù là Vãn Thạch vạn năm trân quý đến đâu đi chăng nữa thì rốt cuộc đá vẫn là đá, dùng đá Vãn Thạch làm trái tim cũng có nghĩa là từ đó, tâm địa Đại vương cũng trở nên cứng rắn như sắt đá.

Vốn trái tim là máu thịt trong cơ thể, cho dù năm trăm năm trước, Long Vương nổi tiếng tàn khốc. Nhưng năm trăm năm sau, Kiều Kiều đã tận mắt chứng kiến Long Vương thay đổi, nhìn thấy hần cùng với Đậu Khẩu bên nhau, nàng mới biết được rằng trong trái tim Long Vương vẫn còn có nơi mềm yếu.

Hôm nay, Long Vương thành người tâm địa sắt đá, có hoàn toàn quên đi tất cả những cảm xúc ôn nhu đó không, bao gồm cả những rung động sâu sắc với người thiếu nữ kia?

Kiều Kiều vô cùng tiếc nuối cho Đậu Khẩu, hơn nữa đối với nhất cử nhất động của bạch y nam tử trước mắt cảm thấy nghi ngờ không dứt.

Vãn Thạch vạn năm là bảo vật vô cùng trân quý.

Vậy thì tại sao thân chỉ là một đại phu của trốn nhân gian, mắt vừa thấy Đại vương móc trái tim ra, thì cũng vừa vụn cát dấu một khối Vãn Thạch vạn năm, trong lúc khẩn cấp, hào phóng để lại cho bọn hần cứu chữa cho Đại vương?

Trong trời đất làm gì có nhiều sự trùng hợp như vậy?

"Người rút cuộc là người nào?" Kiều Kiều mở miệng hỏi.

Vân đại phu cười nhạt một tiếng.

"Ta chỉ là một đại phu chữa bệnh cứu người, người ta cũng cứu mà rỗng ta cũng cứu."

Kiều Kiều vẫn muốn hỏi nữa, lại nghe thấy trên đỉnh đầu liên tục có tiếng sét đánh vang lên. Mây đen ùn ùn kéo đến, tụ lại phía trên Đông Thành, trong

mây ẩn hiện hàng nghìn, hàng vạn yêu ma đang nhòm ngó, thăm dò.

Hồng Phi hướng lên trời, khum tay, hưng phấn rống to.

"Đại vương xin ngài hãy nhìn xem, tất cả mọi người đều đã tới!"

Các yêu ma đang tha thiết mong mỏi được nhìn thấy hấn.

Cuồng phong gào thét, Lôi Đằng hai mắt đang nhắm chặt, đột nhiên xoay mình mở ra, hấn nhìn chăm chú về phía chân trời, thân thể phát ra kim quang chói lòa. Chỉ trong nháy mắt, Lôi Đằng biến mất.

Àm!

Một tiếng nổ kinh thiên động địa, ánh lửa cuộn cuộn bùng lên, đất trời như bị xuyên thủng một lỗ, mây đen cuộn cuộn cũng bị ánh kim quang rực rỡ đánh cho tan tác.

Giữa kim quang xuất hiện một nam nhân. Hấn mặc chiến giáp đen huyền, đứng trên một ngọn lửa đang ngùn ngụt cháy. Nhưng ngọn lửa không hề chạm được vào hấn, dưới ánh kim quang chói lòa, vạn vạn yêu ma cùng quỳ thú đều bò lồm ngồm, run rẩy, bởi vẻ đẹp của hấn, sự tàn ác của hấn, sức mạnh của hấn mà chỉ dám quỳ lạy không dám đứng lên.

"Đại vương!" Các yêu ma lớn tiếng kêu lên, thanh âm vang vọng cả ngàn dặm.

Trông mặt đen bình tĩnh không gợn sóng, khuôn mặt tuấn mỹ không có bất kỳ cảm xúc nào.

"Đã qua bao lâu rồi?"

"Năm trăm năm." Bạch Cừu Vĩ Hồ trả lời. (Hồ ly trắng chín đuôi)

Mới năm trăm năm

"Long cung của ta thế nào?" Lôi Đằng hỏi.

"Vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu."

Trông mặt đen quét một lượt qua lũ yêu ma.

"Thôn Thiên tại sao không có đến?"

"Thôn Thiên hai trăm năm trước đã chết trận." Cừu Vĩ Hồ nói. "Sáu con thường lương bị giết chết, Kim Ô (rùa đen) bị tiên nhân chiếu xuống, Túy Ông say chết, Ma Sư Tử đã lui về ở ẩn trong núi."

"Cũng là mấy kẻ vô dụng!" Lôi Đằng cười lạnh, sau đó hạ lệnh. "Không cần biết dùng cách gì cũng phải đem Ma Sư Tử quay trả lại."

"Tuân lệnh." Các yêu ma trăm miệng một lời rầm rập nghe theo.

Hấn ngấm nhìn bốn phía, khóe miệng cười lạnh như băng.

"Tốt, chúng ta đi!" Dứt lời, hấn ngửa đầu phát ra tiếng gào thét điên cuồng, thống lĩnh bảy yêu ma, bỏ đi không buồn quay đầu nhìn lại.

Lũ yêu ma tụ tập trên Đại Thành dần dần xa khuất.

"Kiều Kiều, nhanh lên, chúng ta phải quay trở về Long cung!" Mắt thấy Lôi Đằng khôi phục lại ý thức, trở thành Đại Vương tỉnh táo, quyết đoán như trong trí nhớ ngày xưa, Hồng Phi vô cùng cao hứng.

Kiều Kiều nhìn Vân đại phu, vẫn muốn hỏi nhiều hơn nữa, nhưng lại nghe thấy tiếng trượng phu thúc giục.

"Kiều Kiều!"

Mắt thấy không cách nào nữa, mà trong lòng nàng cũng bị cảnh tượng xôn xao, náo động của các yêu ma làm cho lay động, vội vàng muốn đuổi theo bảy yêu ma kia. Nàng đánh buống thắc mắc, nghi vấn trong lòng, nhảy lên giữa không trung cùng trượng phu.

Bọn họ hóa thành một đôi hồng ảnh xuyên qua tầng mây, giống như là sợi tơ hồng xuyên qua lụa trắng, dùng tốc độ nhanh nhất, vượt qua đại quân yêu ma, dưới sự dẫn dắt của Lôi Đằng bay liệng ở phía chân trời.

Sự xuất hiện của đại quân yêu ma khiến cho mọi người xôn xao, truyền thuyết cổ xưa trong khoảnh khắc đó lại được nhắc lại.

Yêu ma đuổi theo hấn, loài người bàn tán về hấn, hấn nghe được tất cả, nhưng vẫn thờ ơ, tiếp tục hướng Long cung bay tới.

Cho dù bay xa đến ngàn dặm, Lôi Đăng cũng không quay đầu, liếc mắt nhìn lại.

Hắn đã quên tất cả về Đậu Khấu.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Khi nàng khi tỉnh lại, Lôi Đăng đã đi từ rất lâu rồi.

Đậu Khấu khoác áo ngoài, nghiêng người dựa vào bên cửa sổ. Chấn song cửa sổ màu xanh động những giọt nước mưa trong suốt giống như nước mắt, lặng lẽ lăn xuống không một tiếng động.

Từ ngày đó, hắn thống lĩnh quân ma một đi không trở lại

Nàng biết, Lôi Đăng sẽ không bao giờ trở về nữa.

Sau khi tỉnh lại, Đậu Khấu không hề khóc, bởi vì nước mắt không rửa trôi được nỗi buồn thương, tiếc hận trong lòng mà chỉ làm lãng phí thời gian, còn khiến cho thân thể của nàng suy yếu hơn. Bởi vậy, nàng thật chăm chỉ uống thuốc, chuyên tâm dưỡng bệnh, làm một người bệnh hợp tác nhất, cố gắng điều dưỡng thân thể.

Những khi cảm thấy muốn khóc, nàng sẽ đặt bàn tay nhỏ bé lên ngực.

Trái tim trong ngực như cảm nhận được bàn tay của nàng khẽ nóng lên, đập những nhịp đập thật nhịp nhàng. Âm thanh của trái tim này vô cùng quen thuộc bởi nàng đã từng ở trong lồng ngực người ấy lắng nghe từng nhịp, từng nhịp đều đặn của nó.

Đây là trái tim của Lôi Đăng.

Kể từ khi nhận được trái tim của hắn, nàng không bao giờ đau lòng nữa.

Trong khoảng thời gian này, nàng đã hiểu rõ tất thảy. Nàng biết mình muốn cái gì, biết mình nên làm gì, cho nên luôn nhẫn nại, quyết tâm bồi dưỡng thân thể cho thật tốt.

Mỗi ngày trôi qua, miệng vết thương trên ngực của nàng cũng dần dần khép lại, nàng cũng càng lúc càng vui vẻ hơn.

Những khi màn đêm buông xuống, nàng luôn mơ thấy Lôi Đăng rời tỉnh giấc; đến khi ánh bình minh le lói, nàng vì chán đèm lạnh lẽo mà không tự chủ được đưa tay tìm kiếm hắn.

Nhưng Lôi Đăng đã đi rồi, hắn đã đi thật rồi.

Chỉ còn duy nhất trái tim hắn là ở lại.

Thình thịch! Thình thịch!

Thình thịch! Thình thịch!

Nhịp đập mạnh mẽ kia cứu vớt nàng, an ủi nàng. Trải qua ba mươi ngày đêm, nàng rốt cục khỏi hẳn, chẳng những có thể chạy, có thể nhảy, mà còn khỏe mạnh hơn trước rất nhiều.

Sắc trời dần dần sáng, phía trước truyền đến âm thanh mọi người bận rộn đi lại.

Đến lúc phải lên đường rồi.

Đậu Khấu chải tóc, dùng sợi tơ vàng có gắn mấy quả chuông nhỏ buộc lại, cẩn thận khoác thêm áo ngoài, cột chắc vạt áo, lúc này mới đi ra, đóng cửa lại, hướng tới gian phòng của Vân đại phu.

Như mọi khi, giờ này Vân đại phu đã thức dậy.

Đại phu ngồi bên kia bàn, nhìn hướng ra ngoài đình viện rộng rãi. Trên mặt đại phu vẫn là vẻ ôn hòa như thế, bạch y trên người vẫn trơn bóng như tuyết.

Trong đình viện có hoa, có cỏ, có chiếc cầu nhỏ cong cong, có nước chảy, còn có một con bướm vừa phá vỡ kén chui ra, đang chuẩn bị giương cánh bay đi.

Đậu Khẩu đóng cửa lại, đi tới bên bàn, nhắc bình trà, thay đại phu rót thêm một chút trà vào trong chén.

"Đại phu." Nàng hai tay đem trà dâng lên, khẳng định một cách rõ ràng: "Hôm nay con phải lên đường rồi." Nàng nói chân thành.

Vân đại phu không nói gì, chỉ nhận lấy chén trà nóng, khẽ thổi. Cánh trà mềm mại rũ xuống, hương trà thơm ngát lơ lửng tỏa ra trong không khí thành một làn khói trắng.

Một hồi lâu sau, thanh âm ôn hòa dễ nghe vang lên.

"Long Vương Lôi Đằng là một Hắc Long làm rất nhiều việc ác." Vân đại phu cầm chén trà trong tay, không nhìn về phía Đậu Khẩu, bình tĩnh kể lại: "Năm trăm năm trước, hắn dẫn đầu đại quân yêu ma đi khắp nơi cướp đoạt vàng bạc châu báu. Hắn tàn nhẫn vô lương, bá đạo vô cùng, hi nộ vô thường, mà không bao giờ biết sợ hãi bất kỳ cái gì." Đại phu đem thẻ trúc trên bàn mở ra, trên đó ghi lại những chuyện ác Hắc Long phạm phải trong suốt những tháng năm chinh chiến.

Ánh mắt Đậu Khẩu trong suốt, quyết tâm của nàng vẫn không một chút dao động.

"Những chuyện này con đã sớm biết." Những thứ ghi lại trên thẻ trúc này nàng đã lên xem từ lâu rồi.

Từng chữ, từng câu trên thẻ trúc, tất cả đều ghi lại sự tàn khốc của Long Vương.

Nhưng đó là người khác viết.

Nàng vốn đã từng ở bên cạnh Lôi Đằng.

"Hắn không phải như vậy." Nàng khẳng định, rõ ràng hơn bất cứ ai, khi nàng gặp hắn, hắn đã thay đổi.

Sát khí của hắn đã thu lại rất nhiều.

Hắn không hề lãnh huyết vô tình nữa.

Hắn đã biết thế nào là dịu dàng, thế nào là ôn nhu.

Bàn tay nhỏ bé của Đậu Khẩu đưa lên ngực.

Hắn còn giao cả trái tim cho nàng.

Vân đại phu nhìn chăm chú người thiếu nữ mà mình đã nuôi nấng, dưỡng dục thành một người vô cùng lương thiện.

"Có lẽ con đã từng biết đến nơi mềm mại nhất trong trái tim hắn, nhưng giờ đây, trái tim của hắn làm bằng đá Vĩn Thạch, vô luận là con hay là cuộc sống trước kia con cùng hắn trải qua, hắn cũng đã sớm quên hết rồi."

"Con biết."

"Ngay cả như vậy, con vẫn muốn đi tìm hắn sao?"

Hít sâu một hơi, Đậu Khẩu ngẩng đầu nhìn Vân đại phu, kiên định gật đầu.

"Phải, con vẫn muốn đi."

"Hắn có thể sẽ gây thương tổn cho con."

Đậu Khẩu chỉ khẽ mỉm cười.

"Không đâu, hắn tuyệt đối sẽ không thể làm con bị thương tổn." Không sai, Lôi Đằng không có trái tim làm bằng huyết nhục đã quên mất nàng. Nhưng chú vẫn còn chưa được giải trừ, nàng đối với hắn mà nói vẫn là có sức ảnh hưởng.

Vân đại phu nhướn mày.

Thiếu nữ xinh đẹp này từ nhỏ đã thông minh linh hoạt. Đại phu nuôi dưỡng nàng, biết nàng thông tuệ đến thế nào, thiện lương đến thế nào.

Nhưng trí tuệ cùng sự thiện lương của nàng liệu có đủ để thuần phục Long Vương không?

Vân đại phu nhìn Đậu Khẩu, qua một hồi lâu, chén trà trong tay đã lạnh, đại phu mới nhẹ giọng nói. "Như vậy thì con hãy đi đi!"

"Cám ơn Vân đại phu."

Đại phu gạt đầu, mở tủ gỗ, lấy ra một cuốn thẻ trúc khác bỏ vào trong tay của nàng.

"Trên thẻ trúc này có vẽ lại bản đồ Long cung. Long cung đường xá xa xôi, trên đường đi, con hãy bảo trọng."

Cảm xúc ly biệt nghẹn ngào trong cổ. Nàng cố nén nước mắt, đem thẻ trúc ôm thật chặt trong ngực, khoe miệng găng mỉm cười. "Con nhất định sẽ cẩn thận."

"Đi đi, Vương má má đã giúp con thu thập xong hành lý."

"Vâng!" Đậu Khẩu dùng sức gạt đầu, xoay người chạy thật nhanh, ra đến cửa mới xoay người lại, cất giọng nói: "Vân đại phu, ngài yên tâm, con nhất định sẽ còn sống trở về !" Nói xong, nàng mới xoay người chạy đi.

Trông mặt đen bình tĩnh không chút gợn sóng nhìn chăm chú vào thân ảnh nhỏ nhỏ từ từ đi xa. Trong lòng đại phu dâng lên một cổ nhàn nhạt không rõ là gì.

Trong đình viện, con bướm vừa phá vỡ kén đã giương đôi cánh mỹ lệ bay lên.

Lúc đầu, còn có chút không yên.

Nhưng rất nhanh, con bướm liền thích nghi với làn gió sớm mai, tung cánh bay về phía ánh mặt trời chói lọi. Vân đại phu một lần nữa rót một chén trà, ngồi ở dưới ánh mặt trời nhìn cánh bướm mỹ lệ, nghe tiếng bước chân hưng phấn, vội vàng của Đậu Khẩu dần dần xa khuất.

Con bướm đã bay vượt ra khỏi tường, hướng ra ngoài thế giới bao la rộng lớn.

Chỉ còn lại Vân đại phu vẫn ngồi đó uống trà, tiếp tục mong mỏi.

Nguyễn hết thầy sẽ bình an, thuận lợi.

Đại phu thật sự mong mỏi như vậy.

Dãy núi xanh biếc, hết ngọn núi này lại đến ngọn núi khác.

Đậu Khẩu trôi qua không biết bao nhiêu ngọn núi cao, lội qua không biết bao nhiêu con suối sâu, vượt qua không biết bao nhiêu khó nhọc cùng vất vả, rốt cục đã tới được Long cung vẽ trên thẻ trúc.

Nhưng khi đến nơi, vừa nhìn một cái, nàng chỉ biết tròn hai mắt.

Nơi đó chỉ có một tòa thạch bích (đá xanh) rất lớn, bóng loáng, nhô lên từ mặt đất cao ngất trời. Thạch bích rất cao, rất lớn, cho dù nàng ngẩng đầu lên nhìn mãi, nhìn mãi cũng nhìn không thấy đỉnh.

Đậu Khẩu đứng trước thạch bích, đi tới đi lui tìm kiếm, nhưng vẫn không tìm thấy cửa ra vào ở đâu. Nhưng nàng cũng nhận thấy trên thạch bích không có chút rêu xanh nào, thậm chí đến nửa đóa hoa nhỏ cũng không có.

Trên thực tế, cả tòa thạch bích giống như có người thường xuyên quét dọn.

Nàng bắt luận nghĩ thế nào cũng cảm thấy tòa thạch bích này nhất định có vấn đề.

Nghĩ một lúc lâu, bụng vang lên âm thanh đói bụng ọc ạch. Nàng ôm hòm thuốc lớn, tìm nơi mát mẻ ngồi xuống, vừa ngó nghiêng, trông chừng thạch bích, vừa lấy lương khô ra ăn.

Nàng mới cắn được hai miếng, đột nhiên nhìn thấy có hai hoàng mao yêu quái (yêu quái lông vàng) khiêng hai vạc lớn đi tới, mùi rượu nồng đậm từ trong vạc phảng phất bay ra.

Yêu quái đi tới trước thạch bích, cung kính cúi người chào, lớn tiếng hô: "Ba Sơn Bàng Kỳ Ma biết Long Vương đã trở về, đặc biệt tới dâng lên hầu nhi tử."

Lời nói còn chưa dứt, đã thấy trên thạch bích phát ra một luồng ánh sáng, biến ảo thành một đại môn bằng ngọc Lam Thủy hùng vĩ. (đại môn: cửa lớn)

Cánh cửa màu lam ngọc từ từ mở ra phát thành tiếng ù ù, hai yêu quái khiêng vạc rượu lặc lè đi vào.

Chờ Đậu Khẩu phục hồi lại tinh thần, thủy ngọc đại môn đã sắp đóng kín.

"Này, này ——" nàng hô to, hướng đại môn chạy thật nhanh tới. "Đợi một chút, ta cũng vậy muốn vào —— Này! Chờ một chút ——"

Ầm!

Đại môn đóng lại, lần nữa biến thành tòa thạch bích.

“Chờ một chút! Đây!” Nàng dùng sức đập đập vào nơi đã từng là cánh cửa: “Mở cửa! Có người ở đó hay không?”

Nhưng mặc cho nàng la ó khản cả cổ, đập đến đỏ cả tay, vách đá phía trước vẫn không có một chút động tĩnh nào. La lối, đập gõ một hồi, cuối cùng vẫn chỉ có thể là ngấm Thạch bích mà than thở.

Đáng giận!

Ai tới cũng tốt, chỉ cần thay nàng mở cửa ra là được rồi!

Nàng không cam lòng, tiếp tục đứng chờ trước thạch bích, nhưng rồi lại bị mặt trời thiêu đốt đến choáng váng nên không thể làm gì khác hơn, đành quay trở lại bóng râm lúc trước ngồi nghỉ.

Mãi đến khi nàng ăn bánh, uống nước xong, vừa chớp mắt được chốc lát thì thạch bích rốt cuộc lại chuyển động.

Tám tiểu yêu ma mang bốn cái rương lớn, không biết từ đâu xuất hiện, đứng ở trước thạch bích. Bọn họ đều có chòm râu chuột và bàn tay nhỏ màu đen.

Tên dẫn đầu cung kính hướng thạch bích cúi người chào lớn: “Đồng Sơn Mao tham kiến Long Vương đại nhân.”

(nguyên văn: Đồng bạn rợn núi mao tư. Mình chả hiểu nó là gì nên chém bốt. Edit chap này đến khổ, vì tên riêng của các bạn yêu quái trong bản convert bị diễn nôm hết rồi nên mình cũng không biết chính xác tên các bạn ấy là gì)

Bổng dung, thủy ngọc đại môn lần nữa xuất hiện.

Cơ hội tới rồi!

Đậu Khẩu ăn uống đã no, khiêng một hòm thuốc lớn, xoay người chạy về phía trước.

Lũ tiểu yêu nghe được tiếng bước chân thì sợ hết hồn.

“Oa oa!”

“Nguy rồi, nguy rồi!”

“Có con người!”

“Chạy mau —— “

Bọn họ cuống quýt khiêng rương đồ vật vọt thật nhanh vào trong cửa, bởi vì vội quá, nên kẻ trước người sau vấp vào nhau ngã thành một đống.

Mất thấy đại môn lại chuẩn bị biến mất, Đậu Khẩu vươn tay hô to: “Đợi ta một chút!”

Nhưng cánh cửa lại biến mất.

Nàng dậm chân một cái, vừa tức vừa giận, không cam lòng dùng chân đá đá vào tòa thạch bích, chạy đến núp ở bên cạnh, kiên nhẫn đợi cơ hội lần sau.

Quả nhiên một lát sau, lại có một đoàn cô nương trang điểm xinh đẹp, ngồi kiệu mà đến. Các nàng ai cũng yêu kiều, quần áo lượt là, mái tóc mềm mại như mây.

“Các tỷ muội Hoa gia tham kiến Long Vương.”

Cánh cửa lại xuất hiện.

Lần này, Đậu Khẩu đã thông minh hơn, nàng không vội vã chạy đến, mà trái lại, khép tay khẽ bước lại gần, len lén đi theo, xen lẫn vào bên trong đám cô nương đang nũng nịu cười nói, cùng nhau đi vào đại môn.

Vừa vào đến bên trong, cửa phía sau lưng liền biến mất.

Ánh nắng cũng biến mất, đèn chiếu sáng bên trong thạch bích chính là những viên ngọc Dạ Minh Châu gắn trên tường, đang tỏa ra ánh sáng dịu dịu.

Suốt cả đoạn đường, Đậu Khẩu chỉ cúi đầu, không dám mở miệng nói chuyện. Nhưng vì luôn cúi đầu nên nàng phát hiện ra một sự việc rất quái lạ.

Đó là cô nương đi trước nàng, dường như nhét vật gì rất to dưới lớp quần áo, khiến làn váy phồng lên thật to. Nàng cẩn thận quan sát, lúc này mới phát hiện ra phía dưới lớp quần áo của cô nương kia là một cái đuôi trắng xóa xõa tung rất to.

Các cô nương đang cười duyên bàn về chuyện này.

“Tuyệt Nhì, muội làm sao vậy?”

“Đúng đó nha, chắc là phép thuật của muội chưa tinh thông rồi!”

“Ai da, Không phải vậy đâu!”

“Nếu không phải thì tại sao muội lại để lộ đuôi ra như thế kia?”

“Cái đuôi của ta là vì Đại vương mà đặc biệt lưu lại. Là các nàng không biết đó thôi, chứ Đại vương rất thích như vậy.”

“Thật sao?”

“Đĩ nhiên!”

Cái đuôi? Lôi Đằng yêu cái đuôi?

Đậu Khấu nghe được không hiểu ra làm sao.

Các cô nương vừa đi vừa nói, đột nhiên Long cung rộng lớn, sáng chói hiện ra trước mắt.

Đại điện rộng rãi, có tường làm bằng Ngọc Lam Thủy, san hô hồng vụn năm lam trụ, dùng ngọc trai dát thành sàn nhà nhẵn bóng, đủ loại trần châu chiếu sáng lóng lánh. Trên tường không chỉ gắn ngọc Dạ Minh Châu, mà ngay cả trên trần nhà cao rộng cũng gắn Dạ Minh Châu cùng Hồng Lam Bảo và ngọc Phi Thúy như muôn vụn vì tinh tú lấp lánh.

Về xa hoa lộng lẫy của đại điện làm cho nàng thấy hoa mắt hỗn loạn.

Nàng ngửa đầu nhìn ngắm, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch lên, kết quả đám cô nương trang điểm xinh đẹp kia không biết chạy đi đâu mất.

Đậu Khấu cực kỳ khần trương, vội vàng nhìn ngó xung quanh, tìm kiếm giữa đám yêu ma chật ních trong đại điện.

Sau đó, cả người nàng bỗng cứng đờ như hóa đá, hai mắt nhìn thẳng về phía trước.

Chỉ thấy phía trên đại điện có một ngai vàng không lồ hết sức xa hoa, nạm vàng khảm ngọc lóng lánh, giữa ngai vàng đó là một nam tử tuấn mỹ vô song đang ngồi.

Nàng chỉ nhìn một cái đã nhận ra hắn.

Đó chính là nam nhân mà nàng yêu nhất trong đời này, kiếp này.

Vì tình cảm quyến luyến sâu đậm trong lòng, mà nàng không quản ngại khó khăn rời nhà đi tìm hắn, trải qua thiên tân vạn khổ, bốn ba ngàn dặm, chỉ cầu có thể một lần nữa nhìn thấy hắn — tên đại sắc ma này!

Thế mà tên khốn kiếp kia lại có thể cao cao tại thượng ở đây mà thong dong hưởng thụ.

Bởi ngồi trên ngai vàng không chỉ có một mình hắn!

Quanh Lôi Đằng đã vây đầy nữ nhân. Những nữ nhân xinh đẹp kia, có nàng đầm lưng, có nàng quạt mát, có nàng bưng trà, thậm chí còn có nàng trực tiếp ngồi trên đùi hắn, cầm ly nước trái cây không ngừng cười duyên với hắn.

Xung quanh ngai vàng của hắn căn bản là đã không còn chỗ trống. Nhưng các tỷ muội Hoa gia dù tới muộn vẫn chen chúc đi tới, vội vàng muốn hầu hạ hắn.

Đậu Khấu thấy vậy, hai mắt mở trừng trừng, những lời Hoa gia tỷ muội nói chuyện khi nãy một lần nữa lại hiện lên trong đầu nàng.

“Cái đuôi của ta là vì Đại vương mà đặc biệt lưu lại. Là các nàng không biết đó thôi, chứ Đại vương rất thích như vậy.”

“Là các nàng không biết đó thôi, chứ Đại vương rất thích như vậy.”

“Đại vương rất thích như vậy, thích như vậy, thích như vậy, thích như vậy...”

Nàng rốt cục đã hiểu.

Thì ra, Lôi Đằng thật sự rất yêu cái đuôi.

Xoảng! Tâm tình của Đậu Khấu đối với Lôi Đằng cùng với hàng nghìn hàng vạn nhu tình của nàng, trong nháy mắt vỡ tan tành.

Sau nhiều ngày xa cách, câu đầu tiên khi nàng nhìn thấy nam nhân yêu mến là —

“Diễm ma la A Cỗ Hạ Lôi Đằng!”

"A!"

Tiếng gầm đáng sợ vang đến tận mây xanh.

Lôi Đằng thống khổ ôm đầu gào thét, khiến cả tòa Long cung không lồ rung mình chấn động. Tất cả các cô nương đều sợ hãi đến hoa dung thất sắc, rồi rít kinh hô, từ bên cạnh hần bay ra, núp mỗi người mỗi góc mà rét run cầm cập. (hoa dung: dung mạo đẹp như hoa)

Bên trong Long cung, các yêu quái hỗn loạn thành một đoàn.

Cửu Vĩ Hồ anh tuấn tiêu sái, vội vã chạy lên, lo lắng hỏi: "Đại vương! Xảy ra chuyện gì? Ngài có khỏe không?"

Lôi Đằng ôm đầu, thống khổ kêu:

"Đầu của ta, đầu của ta..."

"Đầu của ngài làm sao?"

Vừa mới nói xong, khước mắt Cửu Vĩ Hồ chợt nhìn thấy một cô nương nhân loại không biết mọc ở đâu ra, xô đẩy các yêu quái đang sợ hãi không thể nhúc nhích sang một bên, bình bịch chạy tới.

"Tránh đường! Tránh đường!" Nàng la hét. "Thật xin lỗi, xin cho ta qua..."

Gạt tấm màn che ở bảo điện sang một bên, trước sự sửng sốt của Cửu Vĩ Hồ, nàng vươn bàn tay nhỏ bé, nắm lấy cổ tay Lôi Đằng, tạo ra vẻ mặt thận trọng, trầm giọng tuyên bố.

"Hồng rôi, bệnh đau đầu của hần lại tái phát, phải dùng loại thuốc sắc từ bảy loại thảo dược khác nhau mới có thể tạm thời trị hoãn cơn đau."

Cửu Vĩ Hồ nhất thời còn chưa kịp phản ứng.

Thì Lôi Đằng, kẻ đang bị nắm chặt tay đã mạnh mẽ ngẩng đầu, dùng sức hất nàng ra, hai mắt đỏ vằn tia máu nhìn nàng chăm chăm, hung ác quát: "Ngươi là ai?"

Đậu Khẩu trở tay không kịp, bị hất ra, đầu đụng phải một góc của bảo điện.

"A!"

Nàng mặc dù đau đến nổ đom đóm mắt, nhưng bởi mối liên hệ với chú vắn, Lôi Đằng so với nàng còn đau hơn đến mấy trăm lần, nên kẻ phải kêu gào đau đớn lại chính là hần chứ không phải là nàng.

Cổ nện đau, nàng quay đầu lại, vẻ mặt vô tội nhìn Lôi Đằng.

"Ta? Ta là đại phu." Nàng rất thông dong nói dối: "Ngươi xem, đầu ngươi lại đau rồi?" Hừ hừ, sờ loạn nữ nhân! Cho ngươi đau chết đi!

Lôi Đằng tức giận gầm thét.

"Đau đầu cái gì? Tại sao ta phải đau đầu?" Hần vốn muốn dùng một chương đánh chết nữ nhân loài người không rõ lai lịch này, nhưng bởi vì đau đầu như kịch liệt nên không cách nào ra tay nổi.

"Sao?" Nàng nghe vậy, giả bộ giật mình, cố ý nhìn Cửu Vĩ Hồ. "Ai da, chẳng lẽ ngươi không nói rõ với hần sao?"

"Nói gì?"

Lôi Đằng chợt quát lên.

Nàng trừng mắt nhìn hần, nói ra lý do nàng đã chuẩn bị sẵn trên đường vào đây.

"Nói là ngươi vì bị phong ấn năm trăm năm, phải chịu trọng áp của cự thạch, khiến cho khí huyết không thể thuận lợi lưu thông, cho nên mới sinh ra chứng bệnh nhưc đầu!" (cự thạch: đá lớn)

Lôi Đằng bỗng nhiên quay đầu lại, hai mắt xanh lét vì giận dữ:

"Cửu Vĩ!"

"Khỏi bầm Đại vương, thuộc hạ cũng không biết chuyện này, nếu thuộc hạ biết, nhất định sẽ bầm báo với Đại vương — "

Lời chưa nói hết, một đạo hồng ảnh ở đầu đã bay vèo vào đại điện. Người còn chưa rơi xuống đất, âm thanh ồn ào chấn động đã truyền đến.

"Đại vương, Đại vương? Ngài có khỏe không? Thuộc hạ nghe được ngài đang gọi... gọi...gọi..." Hồng Phi sắc mặt chợt trắng nhợt, nhất thời nói lắp: "Đậu, Đậu... Đậu... Đậu... Đậu... Đậu Khấu cô nương? ! Sao cô nương lại ở chỗ này?"

Chẳng lẽ hần bị hoa mắt sao?

Hồng Phi dụi dụi mắt, định thần nhìn lại lần nữa.

Hần không nhìn lầm, thật sự là Đậu Khấu cô nương!

"Hồng Phi, ngươi biết nàng?" Giọng Lôi Đằng trầm thấp, nặng nề dội vào ngực mọi người.

"Vâng!" Mắt thấy tình huống không đúng lắm, Hồng Phi mới quỳ được một nửa đã vội vàng giải thích. "Nơi Đại vương gọi bọn thuộc hạ đến lần trước chính là nhà của cô nương này."

Đậu Khấu đứng một bên cũng "hát đệm" theo:

"Chính là Vân gia phùng. Đó là nơi chữa bệnh. Sau khi ngươi được giải khai phong ấn, nhức đầu không chịu được, mới chạy đến chỗ chúng ta xem bệnh." Nàng rất thông minh tránh xa trọng điểm, chỉ nhắc đến những thứ râu ria bên ngoài: "Nhưng chưa chữa khỏi thì bệnh nhức đầu tái phát khiến ngươi quên hết sạch những chuyện ở Vân gia phùng. Vân đại phu nhân từ lo lắng ngươi sẽ lại bị tái phát nữa nên mới sai ta tới đây giúp ngươi trị tận gốc căn bệnh này."

"Chữa bệnh? Chỉ bằng một nữ nhân loài người nho nhỏ như ngươi?" Lôi Đằng nhíu đôi mày rậm, hóa ra một thanh Kim Dao, hướng thẳng nàng chém tới.

Chém nàng?

Lôi Đằng muốn chém nàng? !

Đậu Khấu có nằm mơ cũng không nghĩ tới hần lại vung đao chém khiến nàng trong khoảng thời gian ngắn hóa thành bất động.

"Đại vương, hạ thủ lưu tình!" Hồng Phi hô to.

Nàng sửng sờ không cách nào nhúc nhích, nước mắt chợt rơi xuống.

Đúng lúc nàng tưởng bản thân sẽ giống như kiều cốt phải rơi đầu thì Kim Dao sắc bén trong nháy mắt đột nhiên ngừng lại.

Trên đại điện yên lặng như tờ, các yêu quái giữ chặt quả tim của mình, nhìn chăm chú động tĩnh trên bảo điện, không hiểu tại sao Kim Dao của Đại Vương tại sao đột nhiên lại ngừng lại.

Tìm được đường sống trong chỗ chết, Đậu Khấu không ngừng thở dốc, mở to đôi mắt ngập sương mù nhìn hần mà không sao giải thích được.

Không ai nhìn thấy Kim Dao trong tay Lôi Đằng có dính một giọt nước mắt. Sau đó, Kim Dao của hần chém không nổi nữa.

Nước mắt của một nữ nhân loài người lại có thể khiến hần dừng tay sao!

Lôi Đằng mặt lạnh như băng, trong con ngươi màu đen hiện lên một tia bối rối. Hần nheo nheo mắt, trong lòng vô cùng bất mãn, liền vung đao lên chém lần nữa.

"Đại vương!"

Hồng Phi té xuống muốn ngất.

Lần này, Đậu Khấu cũng không tránh.

Nàng ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn thẳng vào mắt hần.

Lôi Đằng giận dữ, chém Kim Dao xuống nhanh hơn. Nhưng khi đến gần khuôn mặt nhỏ nhắn quật cường của nàng, thanh đao lại không thể nào chém xuống được.

Bỗng dung, Kim Dao đổi phương hướng, chệch sang bên cạnh phát tới.

Đại trụ san hô gần đây bị chém đứt, ầm ầm đổ xuống. Cũng may vẫn còn những cột chống khác nên mái vòm Long cung mới không bị sụp xuống.

Sợ Đại vương lại vung đao nữa, Hồng Phi nắm lấy cơ hội, vội vàng nhảy ra.

"Đại vương, không thể giết Đậu Khấu cô nương được." Hân kiên trì can gián.

"Tại sao?"

"Bởi vì kể từ đó, bệnh tình của Đại vương đã đỡ hơn rất nhiều." Hồng Phi hai chân cũng phát run.

"Không sai, nếu nguoi giết ta, cũng không có ai chữa bệnh cho người nữa." Nàng vừa phô trương thanh thế, vừa nói, khuôn mặt nhỏ nhắn ngẩng cao.

Lôi Đằng nhíu mày rậm, lạnh lùng hừ một tiếng.

"Ta giết nguoi rồi sẽ đi bắt tên họ Vân tới trị bệnh cho ta."

"Không được." Đậu Khấu không đổi sắc mặt.

"Tại sao không được?"

"Bởi vì những ngày đó đều là ta trị bệnh cho nguoi."

"Nguoi?" Thần sắc của hân thể hiện sự khinh bỉ rất rõ.

"Chính là ta." Sắc mặt của hân không dọa được nàng. "Vân đại phu cũng không biết bệnh trạng của nguoi."

"Nhưng hân cũng có thể trị được cho ta."

"Có lẽ vậy, nhưng đại phu sẽ mất thời gian để tìm căn nguyên bệnh của nguoi, từ đó mới có thể kê đúng đơn thuốc. Trong thời gian này, nguoi sẽ phải chịu những cơn đau càng lúc càng nghiêm trọng." Nàng cố ý hỏi lại: "Thế nào? Nguoi còn muốn chém ta để đòi đại phu nữa không?"

Mắt Lôi Đằng toát ra vẻ giận dữ.

"Nguoi đang uy hiếp ta?"

"Dĩ nhiên không phải, ngài là Long Vương cao cao tại thượng, trời không sợ đất không sợ, ta làm sao dám uy hiếp ngài?" Đậu Khấu cười thật ngọt ngào.

Lá gan của tiểu nữ nhân này cũng rất lớn.

Cho dù đối mặt với Kim Dao trong tay hân nàng cũng không hề úy kỵ!

Lôi Đằng tự hỏi.

Trán của hân vẫn còn cảm giác được uy lực đau đớn cường đại trước đó.

Đúng lúc tiểu nữ nhân loài người này lại xuất hiện, tự xưng có thể chữa khỏi bệnh của hân. Vậy thì sao không để cho nàng ta thử một chút? Nếu nàng chỉ nói dóc mà không thể trị cho hân, thì đến lúc đó hân vẫn còn rất nhiều, rất rất nhiều phương pháp “giải quyết” nàng.

Lôi Đằng thu hồi Kim Dao, cúi người tiến tới trước mặt nàng, nâng người nàng lên, nhìn chăm chú vào khuôn mặt nhỏ nhắn, một hồi lâu sau mới mở miệng.

"Tạm thời tha cho nguoi một mạng." Hân lạnh lùng nói.

Trái tim Đậu Khấu vì cử động này của hân mà đập tán loạn. Không giống với khẩu khí của hân, ngón tay thô ráp và nhiệt độ cơ thể của hân thật quen thuộc với nàng.

Khi dung nhan tuấn mỹ nhích tới gần, nàng cơ hồ nghĩ rằng hân sẽ hôn nàng.

Lôi Đằng không hôn nàng.

Nhưng hân tựa hồ cũng cảm nhận được khi đầu ngón tay chạm vào cơ thể của nàng, trong lòng hân chợt hiện lên một xúc cảm kỳ lạ. Bên trong trông mắt đen sâu thẳm lần nữa hiện lên sự bối rối.

Cảm xúc này giống như rất quen thuộc, nhưng hết lần này tới lần khác, dù cố gắng thế nào hân cũng không sao nhớ ra nổi.

Hân phiền não buông tay ra, cất giọng quát gọi: "Cửu Vĩ!"

"Có thuộc hạ!"

"Tìm một gian phòng cho nàng." Hân cho phép nàng lưu lại.

"Tuân lệnh!"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Sau mấy ngày yến hội cuồng hoan, không khí trong Long cung dần dần trở nên ngưng trọng.

Đồ ăn ngon cũng đã ăn xong. Rượu ngon cũng đã uống xong. Lúc này, ngồi trên ngai vàng, nụ cười của Long Vương lần nữa lại mất đi khiến thần kinh của các yêu ma trở nên căng thẳng, thu lại hết mọi sự hăng hái cuồng hoan mua vui, tất cả đều cúi đầu im lặng, không ai dám nói gì, cũng không ai dám càn rỡ.

Rất rõ ràng là tâm tình Long Vương vừa trở nên rất xấu, vô cùng xấu.

Trong lòng yêu ma nào cũng hiểu rõ nguyên nhân nào khiến cho tâm tình Long Vương chuyển biến nhanh như vậy.

"Hoàn hảo như lúc ban đầu?" Lôi Đằng nheo nheo mắt, chọt quăng chén rượu.

Choang!

Cái chén lưu ly vỡ tan thành muôn mảnh nhỏ, văng ra khắp nơi.

Âm thanh bén nhọn nặng nề vang lên khiến mọi người không ngừng run rẩy. Ngay cả Đậu Khẩu ngồi ở một bên, bận rộn cự tuyệt Nê Thu Mãng Xà cùng món súp máu tươi đông lạnh cũng cảm giác được không khí khác thường, tò mò ngẩng đầu lên.

"Hoàn hảo như lúc ban đầu?" Lôi Đằng lại lặp lại một lần nữa, trên gương mặt tuấn tú lộ ra một tia cười lạnh. "Hoàng kim, bạc trắng cùng châu báu của ta đã sớm bị đoạt hết, các ngươi lại còn to gan nói với ta là Long cung vẫn hoàn hảo như lúc ban đầu?"

Cửu Vĩ Hồ là kẻ có địa vị sắp thứ mười trong đại quân yêu ma, cuồng quít quý xuông, mồ hôi lạnh đã thấm ướt bộ lông mềm mại. Trông hấn ướt như thế vừa từ trong nước vớt lên.

"Là thuộc hạ lơ lòi!" Chín cái đuôi của hấn cũng vì sợ hãi quá độ mà run lẩy bẩy.

Tiếng cười lạnh lần nữa lại vang lên.

"Chỉ có lơ lòi thôi sao?"

Cửu Vĩ Hồ quý càng thấp hơn. "Là thuộc hạ thất trách!"

Lôi Đằng nhìn thuộc hạ, trông mắt đen lạnh như băng, không có lấy một chút nhiệt độ, phảng phất như cả máu của hấn cũng hóa thành băng tuyết lãnh lẽo rồi, chứ không còn là dòng máu ấm áp nữa.

"Đúng thế, rất thất trách! Ta muốn ngươi bảo vệ Long cung, ngươi lại để cho cái tên Liệt Phong kia thừa lúc ta không có ở đây, đoạt hết tất cả kim ngân tài bảo!"

Khi hấn vừa về tới Long cung, liền lập tức vội vã chạy đến nơi cất giấu đồ của cải trước đây. Mấy ngàn năm trước, hấn đã ra lệnh cho thuộc hạ đào rỗng một ngọn núi tạo thành một bảo tàng cất giữ chiến lợi phẩm của hấn, nơi đó chính là "bảo vật" trân quý nhất của hấn.

Cả bảo tàng chất đầy hoàng kim, bạc trắng, còn có hằng hà vô số châu báu, bảo thạch rơi là tả khắp nơi. Những vương miện của bậc đế vương làm bằng vàng có đính kim cương xung quanh. Những lệnh bài làm bằng bạc trắng có gắn đá quý. Các loại đồ trang sức vàng, bạc và đồ trân bảo chất đầy trong bảo tàng.

Mặc dù đại môn nặng nề dày cộm, nhưng bên trong bảo tàng vẫn được vô số viên ngọc Dạ Minh Châu tỏa ánh sáng chói mắt soi rọi.

Trong suốt năm trăm năm bị phong ấn, Lôi Đằng chẳng bao giờ quên bảo tàng cùng những đồ trân bảo mỹ lệ kia.

Ngày ấy, vì muốn trông chừng bảo vật, hấn thậm chí còn khôi phục nguyên hình là một Cự Long, nằm ngủ giữa đồng vàng bạc châu báu, ngay cả trong mộng cũng muốn trông chừng nghiêm ngặt những thứ trân bảo này. (Cự Long: con rồng khổng lồ)

Nhưng năm trăm năm sau, khi hấn mở cửa bảo tàng ra một lần nữa, thì bên trong phòng lại trống rỗng không còn gì!

Hắn không thấy hoàng kim.

Hắn không thấy bạc trắng.

Toàn bộ châu báu hắn cũng đều không trông thấy .

Chỉ cần nghĩ tới đây, Lôi Đằng đã thấy hơi nóng bốc lên tận đỉnh đầu!

Biết Long Vương lại nghĩ tới mối hận bị đoạt mất trân bảo, mỗi yêu ma đều im thin thít không dám để lọt bất cứ thanh âm nào ra ngoài, cũng chỉ có Hồng Phi là có dũng khí, lớn tiếng nói.

"Đại vương, Cửu Vĩ công tử thật sự là đã tận lực, mấy trăm năm qua, công tử đã dẫn dắt mọi người đánh lui Lão Quỷ, thủ hòa với Bắc quân." Hắn bênh vực lẽ phải, cái gì đúng thì nói là đúng. "Là Liệt Phong dụng kế, trước phân tán người của chúng ta, rồi sau đó chiếm đoạt châu báu."

"Các ngươi cũng không đi đoạt lại sao?"

Hồng Phi ưỡn ngực. "Tất nhiên là bọn thuộc hạ có đi!"

Mất thấy Long Vương lửa giận bùng bùng, Cửu Vĩ Hồ vội vàng nói: "Liệt Phong quá xảo hoạt, bọn thuộc hạ tấn công mấy lần nhưng cũng không thể thủ thắng."

"Phế vật!"

Đậu Khấu ngồi ở một bên, ăn theo uống theo đã mấy ngày nay, thật sự rất muốn tiến lên, dùng ngón trỏ sắc nhọn xia vào đầu Lôi Đằng, cảnh cáo hắn phải biết lễ phép một chút, không được tùy tiện hễ mở miệng là mắng chửi người khác như vậy.

Chẳng qua là nay đã khác xưa rồi, trải qua mấy ngày quan sát, nàng cũng biết được, bây giờ Lôi Đằng chắc chắn sẽ không để yên cho loại mạo phạm như thế. Nếu nàng làm như vậy thật, có đến tám phần mười là hắn sẽ giận đến há mồm phóng hỏa nướng chín nàng đồng thời cũng sẽ nướng chín cả chính hắn.

Vì muốn khôi phục trí nhớ cho Lôi Đằng, lại không muốn liên lụy đến Hồng Phi cùng Kiều Kiều, Đậu Khấu âm thầm quyết định, vẫn chưa thể lựa chọn hành động. Bây giờ, nàng chỉ có thể miễn cưỡng nghe, nhìn hắn giận dữ và khi dễ các yêu quái đáng thương.

Cửu Vĩ công tử co rúm lại, một hồi lâu sau mới tìm được giọng nói của chính mình. "Đại vương, bây giờ ngài đã trở lại! Có ngài dẫn dắt, Liệt Phong căn bản sẽ không chịu nổi một kích."

"Ta muốn tụ họp đại quân, đoạt lại những thứ thuộc về ta, ta sẽ đem hắn băm vằm thành tro bụi!"

Lôi Đằng hùng hồn tuyên bố, trông mắt đen lóe ra tia lửa hiếu chiến, khoe miệng nở nụ cười tàn khốc. Hắn chậm chạp đứng dậy, đưa mắt nhìn xuống lũ yêu ma, rồi sau đó ngửa cổ ha ha cười dài.

Tiếng cười vang vọng khắp Long cung khiến nhiệt huyết của tất cả các yêu ma cũng bị kích động đến sôi trào, bùng bùng ý chí chiến đấu. Bọn họ sẽ luôn thân phục dưới trướng Long Vương, ai cũng khao khát được liều chết xông lên phía trước, quyết một phen sống chết với Liệt Phong.

"Đoạt lại châu báu!"

"Giết chết Liệt Phong!"

"Đem hắn băm vằm thành mảnh vụn!"

"San bằng cung điện của hắn!"

"Tiêu diệt sạch quân đội của hắn, một móng cũng không chừa!"

Chiến ý sôi trào khiến tất cả các yêu ma đều trở nên điên cuồng.

"Liệt Phong là ai?" Đậu Khấu thấp giọng hỏi Kiều Kiều. So với những người khác, Kiều Kiều không bị kích động như vậy.

"Hắn là Bắc Hải Bạch Hồ đại yêu, thường hay đối đầu với Đại vương. Trước khi Đại vương bị phong ấn, bọn họ từng giao thủ vài lần, nhưng lần nào Liệt Phong cũng bị thua."

"Hắn vì ghi hận trong lòng nên mới thừa dịp Lôi Đằng không ở Long cung liền chạy tới đây trộm châu báu sao?" Yêu quái này thật không biết xấu hổ.

Kiều Kiều gật đầu.

Đậu Khấu bừng tỉnh đại ngộ.

Thì ra là như vậy, nàng đã trách lầm Lôi Đằng ! Cũng không phải là chỉ có loài rồng tâm địa nhỏ nhen, mà xem ra, tâm địa của các yêu ma cũng rất nhỏ

nhén nha!

"Nếu Lôi Đằng trở lại, có phải Liệt Phong nhất định sẽ thua không?"

"Rất khó nói." Giọng Kiều Kiều nhỏ đến nỗi chỉ có Đậu Khẩu là nghe được. Khi Kiều Kiều xác định chắc chắn rằng không có yêu ma nào khác nghe được các nàng đang nói chuyện, mới dám nói tiếp. "Năm trăm năm trở lại đây, Liệt Phong đã trở nên mạnh hơn rất nhiều."

"Thật sao? Chẳng lẽ hần đã ăn được kỳ trân dị thảo gì khiến cho yêu lực tăng cường sao?" Đậu Khẩu cũng nhỏ giọng hỏi lại.

"Không phải vậy." Kiều Kiều nhét một cái đùi gà vào miệng rồng cục cựa, ngăn con lại khóc rống lên, rồi mới nói: "Nghe nói, là bởi vì hần có nhược điểm. Hần vì bảo vệ cái nhược điểm kia, cho nên mới trở nên cường đại hơn."

Mặt Đậu Khẩu tràn đầy vẻ khó hiểu.

Nhược điểm thường là chỗ trí mạng, bất luận là người hay yêu, chỉ cần có nhược điểm là sẽ bị kẻ địch lợi dụng mà công kích mãnh liệt cho đến bại vong. Tại sao Liệt Phong lại nhờ có nhược điểm mà trở nên mạnh mẽ hơn?

Hai nàng thảo luận hồi lâu, song nhiệt tình hăng hái của các yêu ma cũng không giảm, thỉnh thoảng lại giờ cao vũ khí rít lên, dậm chân xuống nền đá, chấn động cả tòa Long cung.

Các yêu ma nhiệt huyết dâng trào, chỉ muốn nhanh chóng ra chiến trường giết địch.

"Tụ họp đại quân cần bao nhiêu thời gian?" Lôi Đằng hỏi.

"Chỉ cần Đại vương phát ra hiệu lệnh, trong vòng mười ngày là đại quân có thể tụ họp xong." Cửu Vĩ công tử chấp tay trả lời. "Nhưng luyện chiến bảo cùng binh khí, phải mất đến sáu mươi ngày."

Lôi Đằng nhíu mày, đối với câu trả lời của Cửu Vĩ công tử lộ rõ vẻ rất không hài lòng.

"Ta không đợi lâu như vậy được!" Hần phát tay: "Cho ngươi một nửa thời gian, nếu đến lúc đó mà không chuẩn bị xong việc xuất chinh, ta liền lột da của ngươi làm cờ tế!"

Cửu Vĩ công tử run rẩy, biết Long Vương đã nói là làm. Hần đi theo Long Vương mấy ngàn năm, đã tận mắt thấy Long Vương tàn khốc thế nào. Cho dù nhiệm vụ khó khăn đến đâu, hần cũng chỉ có thể cúi đầu tiếp nhận.

Đang lúc toàn trường yên lặng, chờ Cửu Vĩ công tử trả lời, thậm chí đến thờ cũng không dám, thì một âm thanh mềm mại đột nhiên vang lên.

"Như thế này quả thật khiến cho người khác thật khó chịu." Âm thanh như tiếng chuông bạc truyền thật rõ ràng vào trong tai mỗi yêu ma.

Tất cả mọi cái đầu đều đồng loạt quay về phía phát ra âm thanh.

Trong chốc lát, vô số ánh mắt lớn nhỏ, màu xanh biếc, màu đỏ, màu lam, màu vàng hoặc không biết là màu mắt gì, tất cả đều nhìn thẳng vào Đậu Khẩu. Mỗi một con mắt đều trừng trừng mở thật to, tất cả đều ánh lên vẻ kinh ngạc cùng bội phục.

Đậu Khẩu cứng người lại.

Ôi, là ảo giác sao? Sao đột nhiên nàng lại cảm thấy mọi ánh mắt đều tập trung trên người nàng?

Đề chứng thực, thân thể của nàng từ từ nghiêng sang bên trái.

Đầu của các yêu ma cũng nghiêng sang bên trái một cách từ từ.

Chẳng lẽ, thực sự không phải là ảo giác?

Nàng muốn chứng thực lần nữa, thân thể lại từ từ nghiêng sang bên phải.

Đầu của các yêu ma cũng nghiêng sang bên phải một cách từ từ.

Oa, không phải là ảo giác thật, bọn họ đúng là đang nhìn nàng!

"Ai da! Các ngươi nghe được hết rồi sao?" Nàng nặn ra mấy tiếng cười, có chút ngượng ngùng. "Ta còn tưởng rằng ta nói rất nhỏ chứ!" A, thật là mắt thể diện quá!

Trước vô số ánh mắt, Lôi Đằng đứng trên bảo điện, lần đầu tiên nghe thấy có người dám can đảm chỉ trích thẳng vào mặt hần, khiến hần khó có thể tin được, liền chất vấn.

"Ngươi mới vừa mới nói cái gì?"

Nguy rồi!

Đậu Khấu cúi đầu, rụt cổ. "À, có gì đâu!" Thanh âm của nàng nhỏ nhưng rất rõ ràng "Là ta nói, chiến tranh không phải chuyện tốt đẹp gì, người có thể hay không suy nghĩ —— "

Nàng còn chưa nói hết, các yêu ma đã xông vào. Kiều Kiều ngồi ở bên cạnh cũng bị làm cho sợ đến muốn té xỉu.

Nguyên nhân thứ nhất dẫn đến tình trạng xông vào này là do nàng cả gan làm loạn, ở thời điểm trước lúc xuất chinh dám nói lên ý kiến phản đối. Nguyên nhân thứ hai, cũng là nguyên nhân nghiêm trọng nhất, là nàng lại gọi thẳng Đại vương là "Người!"

"Đúng là một nhân loại ngu xuẩn!"

"Đại vương bách chiến bách thắng!"

"Phải bỏ đầu nữ nhân này ra nhét chút ít tôn kính vào!"

"Đúng vậy a, thuận tiện đào chút ít giáo hoạt ra ngoài!" Con người vốn là loài giáo hoạt nhất.

Đậu Khấu tứ cố vô thân, giữa đám yêu ma đang cao giọng đòi trừ khử nàng, chỉ có thể lui đến sát vách tường, ôm hòm thuốc tùy thân, chớp mắt lia lịa, không biết phải làm sao.

Mặc dù nàng không lo lắng đến sự sống chết của mình, nhưng những yêu ma này thật sự hung dữ đến nỗi khiến cho nàng có chút sợ hãi.

Theo bản năng, Đậu Khấu nhìn về phía Lôi Đằng tìm kiếm sự che chở.

Nhưng hần vẫn thờ ơ lạnh nhạt, hai tay ôm ngực, bên trong ánh mắt đang nhìn nàng chăm chú chỉ có sự cao ngạo cùng khinh bỉ mà không lấy một chút dè dặt cùng quan tâm nào...

Nổi thất vọng bao phủ lấy Đậu Khấu.

Đúng rồi, Lôi Đằng đã mất đi trí nhớ .

Hắn ở trước mắt nàng đã không còn là hần của trước kia, kẻ đã từng ăn bánh nướng áp chảo trong tay của nàng, phụng bồi nàng đi Hải thị, sưởi ấm xiêm y cho nàng vào mỗi buổi sớm mai.

Hắn đã quên nàng.

Hết thấy đều đã quên... Đã quên...

"Đại vương! Đại vương!"

Trước cửa đại sảnh đột nhiên truyền đến tiếng la thất thanh. Bất luận là Lôi Đằng hay các yêu ma cũng đều chuyển hướng chú ý về phía cửa.

Năm, sáu yêu ma bị thương đang kêu thảm thiết, bò vào đại sảnh, máu tươi nhuộm đỏ cả mặt đất.

"Đại vương!"

"Xảy ra chuyện gì?" Cửu Vĩ công tử hỏi trước, khẩu khí nghiêm nghị.

"Cửu Vĩ công tử, chúng ta... Chúng ta... Chúng ta bị Liệt Phong chém!"

Các yêu ma bàn tán rối rít, lộ ra vẻ mặt dữ tợn. Bọn họ còn chưa xuất chinh, nhưng mắt đã phải nhìn thấy đồng bọn bị chém.

"Tại sao Liệt Phong lại chém các người?" Lôi Đằng nheo nheo cặp mắt ma mị, nhàn nhạt hỏi.

Tiếng kêu rên lập tức thấp xuống. Mấy yêu ma bị thương ngay cả đau cũng không dám kêu, mồ hôi lạnh toát ra tốc độ ngang bằng với dòng máu tươi đang phun ra.

"À, ờ, không, không phải. Chém thuộc hạ, thật ra, thật ra thì không phải là Liệt Phong..." Bọn họ càng nói càng nhỏ giọng.

"Vậy kẻ chém các người là người nào?"

"Dạ, dạ, dạ, là thủ hạ của Liệt Phong, Bát Nhân"

"Bát Nhân tại sao muốn chém các người?"

"Bối vì... Bối vì..."

"Bối vì sao?"

Thanh âm thấp trầm, không mang theo chút thúc giục nào, nhưng những yêu ma té trên mặt đất lại kinh sợ không ngừng run rẩy, càng nói càng nhanh.

"Bối vì bọn thuộc hạ nói với Bát Nhân rằng Đại vương đã trở về, Liệt Phong nếu trả lại châu báu ngay lập tức, có lẽ còn có thể được chết toàn thây." Còn chưa khai chiến, bọn họ đã khẩn cấp chạy đi khiêu khích Đại Tướng của địch quân.

Đột nhiên, có một thân ảnh xinh xắn từ trong góc đại điện xông tới, chen qua những người phía trên, đến trước mặt các yêu ma bị thương.

"Tránh ra, tránh ra!" Đẩu Khấu đẩy mấy người cản trở ra, tạo được một khoảng trống, không để ý đến ánh mắt của người bên cạnh, đặt thẳng hòm thuốc xuống đất.

Vừa nhìn thấy có người — không, yêu quái bị thương! Nàng, trong nháy mắt đã quên mất sầu não, lập tức chạy lên.

"Ai da, vết thương thế kia thật quá nghiêm trọng!" Nàng tròn tròn mắt.

Một yêu quái hai đầu đã bị chặt mất một; một yêu quái bốn chân bị chặt mất ba chân, chỉ có thể dùng một chân còn sót lại nhảy lò cò chạy về; còn có ba yêu quái giống nhau như đúc cũng bị chém đứt hai tay, sáu ngón tay nhỏ cũng không biết là của ai. Ngoài ra, trên người mấy yêu quái này đều có vài vết thương đang chảy máu.

Đẩu Khấu mở hòm thuốc lấy thuốc mỡ cầm máu ra.

"Ta cầm vài trắng sạch!" Nàng không quay đầu lại, hạ lệnh.

Tất cả yêu ma trong đại điện đều ngẩng ngẩng cả người, không ai nhúc nhích.

Nàng không nhìn được quay đầu lại, tròn mắt nhìn bảy yêu một cái. "Đi nhanh lên! Còn chần chừ nữa thì bọn họ cũng đã mất mạng rồi!"

Mấy yêu ma bị nàng trừng mắt nhìn thì chân tay luống cuống, đến khi nhìn thấy Cửu Vĩ công tử gạt đầu, mới vội vã chạy đi tìm vài sạch.

Thân hình cao lớn, như đám mây đen không lồ, vô thanh vô tức đi tới. Tất cả yêu ma đều sợ hãi tránh ra một bên.

"Người đang làm cái gì vậy?" Âm thanh của Lôi Đằng đột nhiên vang lên ở trên đầu Đẩu Khấu.

Nàng sợ hết hồn.

"Người đi tới lúc nào vậy?"

Hắn không trả lời, ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn nàng một cái, tròn mắt đen liếc kim châm cứu trong tay nàng.

Đẩu Khấu nói: "Ta đang châm cứu trừ độc, rồi sau đó mới có thể băng bó vết thương lại."

Trên dung nhan tuấn mỹ không có bất kỳ biểu cảm nào. "Người muốn cứu bọn họ?"

"Đúng vậy!" Nàng trả lời như một lẽ đương nhiên.

"Tại sao?"

"Bối vì bọn họ bị thương." Nàng nhìn tuấn dung lãnh khốc, không nhìn được nhắc nhở. "Bọn họ là thuộc hạ của người đấy!" Hắn cũng không thèm quan tâm đến sự an nguy của thuộc hạ hay sao?

Lôi Đằng quay đầu, nhàn nhạt nhìn nàng một cái.

"Loại thuộc hạ ngu ngốc này chết thì có gì đáng tiếc."

Nói xong, hắn nhảy qua, rồi đi thẳng, thậm chí còn không để cho máu tươi trên mặt đất nhuộm bẩn chiến bào của hắn.

Thái độ vô tình ấy khiến Đẩu Khấu quả thực đau đớn đến tê dại. Nàng vài lần muốn mở miệng ngăn hắn lại chỉ trích một phen, nhưng cuối cùng vẫn là nhìn xuống.

Các yêu ma đưa vài trắng tới, lúc này nàng bắt buộc mình phải tỉnh tâm lại để chuyên tâm trị thương.

Nàng dùng vài sạch lau khô máu tươi ở vết thương, lại dùng thuốc mỡ cầm máu bôi lên. Nàng chỉ có một người, cho dù tốc độ nhanh hơn nữa, cũng chỉ có một đôi tay, cho nên nàng vừa làm mẫu, vừa dạy các yêu quái làm theo.

Những vết thương này rất nặng, nếu là con người chắc chắn đã chết rồi. Nhưng những yêu quái này vẫn có thể bò về Long cung, chứng tỏ sức chịu đựng

của bọn họ lớn hơn con người rất nhiều.

Đợi đến khi vết thương cầm máu, nàng dùng lửa khử độc ở kim châm, rồi thật cẩn thận đem những bộ phận cơ thể bị chém đứt lia vá trở về chỗ cũ.

Sau đó, nàng dùng một loại thuốc mỡ khác bôi lên vết thương lần nữa, cuối cùng, đem vải sạch xé thành những đoạn nhỏ băng bó bên ngoài vết thương.

"Như vậy là được rồi." Nàng mệt đến nỗi mồ hôi đầu đầy, thở hồng hộc. "Không được để dính nước, không được để nhiễm bẩn, tới khi trời sáng, tới tìm ta thay thuốc, một thời gian nữa sẽ khỏi hẳn."

Các yêu ma vây xem xung quanh, nhìn thấy con người đều muốn rút xuống. Bọn họ ngạc nhiên không dứt, vây lấy những yêu mà được băng bó, còn cầm lấy thuốc mỡ cùng vải trắng cùng kim châm mà Đậu Khẩu vừa dùng qua, tò mò thưởng thức.

Sau khi bận rộn xong, Đậu Khẩu đột nhiên phát hiện Lôi Đằng không có ở đây!

Nàng vừa định ngồi xuống, dường như có bóng lửa dí vào cổ, vội vàng nhảy dựng lên.

"A, người đâu?" Nàng la hét, vội vàng hết nhìn đông lại ngó tây.

Tên kia đã chạy đi nơi nào rồi? Sẽ không phải thừa dịp nàng không chú ý, liền chạy đi cùng hồ ly tinh thân mật đấy chứ?

Còn phải hỏi!

"Người nào?" Cửu Vĩ công tử hỏi, thái độ đối với Đậu Khẩu trở nên tương đối thân thiết hữu lễ. Khi nàng trị thương cho yêu quái, hẳn thủy chung đứng ở phía trước nhất nhất quan sát, tầm mắt không rời khỏi động tác của nàng.

Nhìn thấy có người lên tiếng, nàng không chút nghĩ ngợi nói: "Chính là Đại vương của các người, Lôi —— Oa a!" Đau quá đau quá! Người nào dẫm phải chân của nàng a?

Kiều Kiêu đang ôm con, thu hồi "phương tiện hành hung" lại, dùng ánh mắt cảnh cáo Đậu Khẩu.

"A, ý ta nói Long Vương tôn quý." Nàng vội vàng đổi lời nói. "Xin hỏi, Đại vương người đang ở nơi nào?"

Cửu Vĩ công tử nhướn mày. "Đại vương trở về tẩm điện của ngài."

"Tẩm điện của hắn ở đâu?"

Cửu Vĩ công tử vươn tay, chỉ về phía con đường bên trái. Thủy Ngọc hai bên đường tản ra ánh sáng dịu dịu, mờ tỏ không đồng nhất, khiến cho con đường kia phảng phất như có một tầng sương mù nhàn nhạt che phủ.

"Cám ơn." Đậu Khẩu nói xong, liền dùng tốc độ nhanh nhất thu thập hòm thuốc.

Sau đó, trước ánh mắt soi mói của Cửu Vĩ công tử cùng Kiêu Kiêu, nàng cống hòm thuốc trên lưng, không quay đầu lại chạy vèo vào con đường mờ sương.

Thân thể xinh xắn sau màn sương mù dày đặc rốt cục biến mất không thấy gì nữa.

Không biết nàng đã đi được bao lâu, chỉ thấy sương mù dần tan đi hết.

Trước mắt hiện ra một tòa cung điện rực rỡ, mái ngói lợp bằng vàng, gạch xây tường bằng bạc trắng, song cửa sổ làm từ san hô. Đầu đình viện có loại cây bằng ngọc rất quý hiếm, thân cây trong suốt như thủy tinh có thể nhìn xuyên thấu thấy những vòng tròn màu vàng nhàn nhạt bên trong, lá bằng ngọc bích xanh biếc, hoa bằng mã não đỏ như lửa. Cánh hoa rơi xuống tạo nên âm thanh trong trẻo, giòn tan.

Trên cây lúc này có chim phượng lông xanh biếc bay liệng, đang cất tiếng hót, âm thanh réo rắt còn hay hơn cả nguyệt cầm.

Bên trong song cửa sổ truyền ra một giọng nữ mềm mại, vừa ngọt ngào, vừa nũng nịu, khiến người ta nghe thấy xương cốt cũng hóa thành mềm nhũn.

"Đại vương, lại đây..."

Đậu Khẩu nghe xong, hai mắt lập tức muốn bốc lửa.

Nàng quả nhiên đoán không sai!

Hừ, mới rời khỏi tầm mắt của nàng một lát, hắn đã vội chạy tới đây để tìm lạc thú!

Xem ra, nàng cần phải trông nom Lôi Đằng thật cẩn thận mới được.

Đậu Khẩu vừa nghĩ, vừa đưa tay lên ngực, nhẹ nhàng thì thầm đọc: "Diễm ma la A Cổ Hạ Lôĩ Đằng."

"A!"

Tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Đậu Khẩu chờ sẵn ở ngoài, lập tức đá văng cánh cửa đang khép hờ, không chút do dự chạy vào.

"Ta tới đây, ta tới đây! Đại vương, người lại như thế đâu phải không? Đừng sợ, ta sẽ giúp người... giúp người..." Nàng mở to hai mắt, nhìn chăm chăm đôi nam nữ trên giường, hai tròng mắt đều phun ra lửa!

Thế này, là, là, là, là đã tiến hành đến giai đoạn nào rồi?

Trên giường, Lôĩ Đằng đã sớm cởi bỏ chiến bào, thân thể to lớn vẫn còn một lớp áo đen làm bằng chất liệu tinh xảo. Vấn đề là hồ ly tinh trong ngực hắn đã trần truồng không còn mảnh vải, thậm chí cái đuôi lông xù màu vàng còn đang quấn vòng quanh hông của hắn.

Lôĩ Đằng vì bị niệm chú vẫn nên đang đau nhức dữ dội, nhắm mắt ngira đầu, trên trán vẫn còn hồng quang lấp lóa. Hồ ly quần trên người hắn đã sớm bị dọa cho sợ hãi đến run rẩy.

"Bệnh Đại vương lại tái phát, người còn không đi mau!" Đậu Khẩu nghiêm túc phân phó.

"Nhưng mà... Nhưng mà..." Hồ ly tinh chần chờ không dứt.

"Còn nhưng mà cái gì, đi mau lên!" Nàng thúc giục.

Đúng lúc đó, Lôĩ Đằng vượt qua cơn đau, dần dần khôi phục lại như cũ. Hắn còn chưa mở miệng, bàn tay to lớn đã tóm được hồ ly tinh kéo trở về lồng ngực rộng lớn.

"Đại vương!" Hồ ly tinh vừa duyên dáng gọi to một tiếng, vừa mềm mại nằm trở lại, cái đuôi màu vàng mừng rỡ không ngừng phe phẩy.

Đậu Khẩu hít sâu một hơi.

Trời ạ, nàng bị máu ghen dồn đến chết nghẹn mất!

Chuyện đã đến nước này thì nàng chỉ có thể ra độc chiêu mà thôi.

"Long Vương tôn quý ——"

"Cút."

Hắn không có tâm tình nghe nàng nói, bàn tay to nắm đen đang chu du trên thân thể trắng nõn, mềm mại, liên tiếp dẫn dụ ra những tiếng cười kiều mỹ hưng phấn ngọt ngào.

Muốn đuổi nàng? Hừ, không có cửa đâu!

"Long Vương, chứng bệnh nhức đầu của ngài vô cùng nghiêm trọng." Đậu Khẩu bày ra vẻ mặt nghiêm túc nhất, thận trọng nói: "Muốn chữa khỏi chứng bệnh này, trước hết, ngài phải bỏ hẳn nữ sắc."

Một nam một nữ trên giường cùng lúc dừng động tác lại, không khí hoan ái trong nháy mắt biến mất tăm mất tích.

Lôĩ Đằng ngẩng đầu lên, tròng mắt đen nhìn chăm chăm tiểu nữ nhân đang đứng ở trước cửa, xem ra trên dung nhan tuấn mỹ chất đầy nổi tức giận cùng hoài nghi.

"Người nói giỡn gì vậy? !" Hắn gầm lên.

"Dĩ nhiên không phải là nói giỡn." Nàng cũng không nhúc nhích, vô cùng kiên nhẫn giải thích.

"Cũng bởi lo lắng bệnh của ngài nên ta mới lớn mật xông vào. Đại vương phải bỏ hẳn nữ sắc, kể cả nghĩ tới cũng không được." Hừ, chỉ cần hắn còn cùng con hồ ly tinh kia làm loạn lần nữa, nàng sẽ niệm chú để cho hắn biết thế nào là đau đớn không dứt.

Lôĩ Đằng neho mắt suy nghĩ, nhìn Đậu Khẩu chăm chăm.

Nàng ngoài mặt thì bình thản nhưng trong lòng thì đã tức giận tới mức muốn dậm chân. Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét! Cái tên đại sắc ma này, đến lúc mấu chốt như vậy mà vẫn còn ôm hồ ly tinh không chịu buông!

Con hồ ly tinh kia lại còn làm nũng, thân thể mềm mại làm loạn dải áo của hắn.

"Đại vương, người ta không tin đâu nha, bất luận ngài đau nơi nào ta cũng có thể thay người..."

Thật là quá đáng!

Mắt thấy một nam một nữ kia lại muốn tiếp tục, Đậu Khấu tức giận, không chút do dự, nghiêng răng nghiêng lợi, thấp giọng niệm một lần nữa.

"Diêm ma la A Cô Hạ Lôi Đằng."

Tình hình quen thuộc lại lần nữa tái diễn.

"A!"

Lôi Đằng thống khổ không dứt, phát ra tiếng gầm kinh thiên động địa. Có khác chăng là lần này hắn đem mỹ nữ lửa lò trong ngực trực tiếp ném ra ngoài cửa sổ.

"Oa oa, Đại vương... vương... vương... vương... vương..." Âm cuối trong giọng điệu kinh hoàng của hồ ly tinh vì bị ném bay ra xa nên từ từ biến mất, rồi sau đó cũng không nghe thấy gì nữa.

Thân hình cao lớn đau đớn quần quai trên giường thờ hồng học. Một hồi lâu sau, cơn đau dần dịu bớt, hắn mới từ từ thờ bình thường trở lại.

"Đáng chết!" Lôi Đằng mắng, tung mình ngồi dậy, trông mắt đen sặc bèn nhìn xuyên thấu qua màn tóc ướt đầm mồ hôi, trừng mắt nhìn Đậu Khấu. "Không tiếp xúc với nữ sắc thì sẽ không có chuyện gì sao?"

"Cả nam sắc dĩ nhiên cũng không được!" Nàng vội vàng bổ sung.

Bỗng dung, tay của Lôi Đằng hóa thành rất dài, dài đến độ có thể nắm cổ nàng xách đến trước mặt.

Trông mắt đen trắng tập nhìn chăm chăm vào nữ nhân con người nhỏ nhắn.

"Ngươi thật sự có thể trị lành căn bệnh này?" Hắn hoài nghi hỏi, đối với căn bệnh đầu đau, đối với nàng, đối với tất cả những thứ phải kiêng khem kia, hắn đều cảm thấy vô cùng không kiên nhẫn.

Đậu Khấu vội vàng gật đầu.

"Đúng thế!"

"Cần thời gian bao lâu."

"Ta sẽ sớm chữa khỏi — "

"Sớm là bao lâu?"

"À..."

"Nói!"

Nàng cũng không bị uy hiếp: "Đại vương, ngài nên biết rằng chữa bệnh không thể gấp được." Nàng chớp chớp cặp mắt to đen láy, đáng vẻ rất chân tình. "Đại vương, ngài cần phải kiên nhẫn một chút!"

Hắn nhíu mày, hung ác nhìn nàng chăm chăm, trong miệng vừa tuôn ra một chuỗi dài lủi la, lủi lô. Nàng mặc dù nghe không hiểu được, nhưng đoán chừng cũng không phải là cái gì hay ho cho lắm.

Máng xong xuôi, Lôi Đằng đem tiểu nữ nhân trong tay kéo đến trước mặt. Bên trong trông mắt đen của hắn tỏa ra sát khí hàng thật giá thật.

"Ngươi tốt nhất là nên nói được, làm được." Hắn cảnh cáo, hoài nghi cái thân thể nhỏ nhỏ này có thể bị hắn xé thành mấy mảnh.

Lại một lần nữa, Đậu Khấu cười ngọt ngào như mật, không chút do dự nói dóc.

"Ta nhất định sẽ trị lành cho ngươi."

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Mệnh lệnh Long Vương đã ban ra thì toàn bộ yêu ma trong vòng ngàn dặm đều không dám chậm trễ, ríu rít đến trình diện, tham gia vào đại quân của Long Vương, thề quyết sống mái một trận với Liệt Phong.

Bên ngoài Long cung, Cửu Vĩ công tử bận bịu tính toán, theo dõi sổ sách, ghi chép quân số yêu ma đến ghi danh mỗi ngày.

Bọn họ khoét sâu những ngọn núi lửa đã tắt từ lâu, dùng dung nham nóng hổi để chế tạo binh khí. Ánh lửa đỏ rực nhuộm đỏ cả sắc trời. Tiếng rền binh khí bất luận ngày đêm vang tận mây xanh. Cây cối không chịu nổi sức nóng hùng hực cùng âm thanh đinh tai nhức óc, đều tự nhỏ rề trốn vào rừng sâu.

Đại chiến sắp bắt đầu, thiên địa vẫn khoanh tay đứng nhìn, yên lặng chờ đợi.

Các yêu ma ai nấy đều toàn tâm toàn ý vào công việc.

Trước khi trận chiến bắt đầu, Đậu Khấu cũng không có giây phút nào được nhàn rỗi. Nàng kéo cái hòm thuốc lớn đi đi lại lại, chữa trị thương tích cho các yêu ma. Con thì bị bỏng, con thì té ngã bị thương, và tất cả các loại thương tổn ngoài ý muốn khác. Đồng thời chỉ bảo, hướng dẫn chúng cách trị thương.

Tất cả các yêu ma cũng đã tận mắt thấy cô gái nhân loại nhỏ bé, xinh đẹp dùng những thứ bình bình, lọ lọ trong hòm thuốc cứu sống rất nhiều đồng bọn bị thương, thậm chí là sắp chết.

Sinh mệnh yêu ma vốn rất mạnh mẽ, nếu có bị thương sẽ nhanh chóng tự khỏi. Nhưng nếu bị thương nặng thì cũng chẳng được ai bỏ công cứu chữa, so với chờ chết cũng không có gì khác biệt. Nhưng cô gái loài người này không những bỏ công cứu sống những yêu ma hấp hối ấy mà còn hào phóng đem y thuật truyền thụ lại cho bọn họ.

Thái độ của lũ yêu quái đối với Đậu Khấu từ hiểu lầm ban đầu giờ trở thành yêu mến và kính trọng.

Nghĩ loài người sức lực vốn yếu ớt, Cửu Vĩ công tử liền sai thuộc hạ bố trí một gian phòng cho Đậu Khấu sử dụng để chữa bệnh, các thương binh cũng được đưa đến đó. Nơi này vừa sạch sẽ, được liệu lại đầy đủ, y thuật tinh xảo của nàng đã cứu sống không biết bao nhiêu yêu ma.

Truyền thuyết về nàng thậm chí đã truyền xa tới ngàn sông vạn thủy.

Nhưng nàng không cần những thứ danh tiếng ấy.

Cái nàng quan tâm hơn tất cả là “bệnh nhân” của nàng, Lôi Đằng.

Giữa trưa, Đậu Khấu bung chén thuốc vẫn còn nóng hổi hổi xuyên qua màn sương mù nhân nhật đi tới tấm điện của Lôi Đằng. Khác với lần trước, lần này nàng không đến một mình.

Đẩy cửa bước vào, nàng đem chén thuốc màu nâu đặt trên chiếc bàn không lồ.

Ngồi ở một góc bàn, Lôi Đằng chống bàn tay to lớn ngấm đen lên trán, lẳng lặng nhìn kỹ bản thiết kế binh khí mà Cửu Vĩ công tử vừa đưa tới. Hắn cầm chén thuốc uống một hơi cạn sạch, cũng không quay đầu lại chỉ hỏi nàng: “Ai vậy?”

Một cái đầu nhỏ từ sau váy Đậu Khấu nhô ra, bên trong làn tóc đen mềm mại là một cặp sừng nhỏ đen bóng. Đôi mắt to tròn lúng liếng trên khuôn mặt xinh xắn mẫm mĩm.

Rồng cục cưng Xích Lam mập mạp đã biết bò. Ngoài cha mẹ ra, nó thích nhất là dính lấy Đậu Khấu, chỉ cần nhìn thấy nàng là nó liền vui vẻ cười khanh khách, bò đuôi theo nàng.

“Là rồng cục cưng — à, ý ta nói, là Xích Lam.” Đậu Khấu nhìn Lôi Đằng, trong mắt bùng lên một tia hy vọng: “Nó là con của Hồng Phi và Kiêu Kiêu, người có nhận ra nó không?”

Hắn thậm chí không buồn ngẩng đầu.

Ngọn lửa hy vọng, tắt ngấm.

Nàng phải rất kiềm chế mới không buông tiếng thở dài.

Nàng quá ngây thơ rồi! Nàng cứ nghĩ rằng nếu nhìn thấy Xích Lam, nói không chừng Lôi Đằng sẽ nhớ lại cái gì đó. Dù sao, trong suốt thời gian bọn họ chung sống với nhau, Lôi Đằng vốn rất chiều chuộng Xích Lam.

Đáng tiếc là cũng chẳng có kết quả gì. Đậu Khấu nắm chặt hai tay, âm thầm quyết định sẽ cho Lôi Đằng một chút kích thích trực tiếp hơn, xem hắn có thể hồi phục lại chút trí nhớ nào không.

Nàng cúi đầu, lấy “Đạo cụ” trong túi đã chuẩn bị từ trước, đúng lúc đang định ngồi xuống thì Lôi Đằng chợt mở miệng.

“Thuốc của ngươi rất hữu hiệu.” Hắn thân nhiên nói, giọng hời hợt. “Ta vốn nghĩ nếu như thuốc của ngươi không công hiệu thì sẽ mang ngươi ra ăn.”

Đậu Khấu có chút chột dạ, miễn cưỡng nặn ra nụ cười.

Thật ra thì không phải là thuốc hữu hiệu. Mà bởi vì nàng không niệm chú nữa nên đầu hắn đương nhiên không bị đau.

“Ăn ta?” Nàng cẩn thận hỏi. “Ngươi... Đại vương ăn chưa no sao?” Nàng rõ ràng thấy mỗi ngày hắn đều không ngừng tiệc lớn, tiệc bé, với đủ những thứ cao lương mỹ vị, ngàn đầy thứ ngon vào bụng cũng đủ khiến hắn bội thực.

Lôi Đằng rốt cục ngẩng đầu lên.

“Rất no.” Hắn nói, tròng mắt đen tràn ngập cảm giác thèm ăn hay là một loại dục vọng thiêu đốt hùng hực nào đó. “Chẳng qua là thoát nhìn, thấy ngươi thật ngon miệng.”

Ánh mắt cùng khẩu khí ấy khiến cho mặt nàng bỗng dưng đỏ bừng.

A a a, đáng ghét, chẳng lẽ nàng phải cảm thấy cao hứng khi được khen là thoát nhìn trông rất ngon sao?

Bi hài hơn nữa chính là nàng không cách nào phân biệt nổi Lôi Đằng khen nàng ngon miệng với tư cách là một loại thức ăn, là một thiếu nữ hay là cả hai?

“Ngươi cho ta uống thuốc gì vậy?” Thanh âm thấp trầm, giống như từ rất xa vọng lại.

“Gì cơ?”

Đậu Khấu mờ mịt ngẩng đầu.

Chén thuốc bằng sứng tẽ giác hướng thẳng mặt nàng bay vèo tới.

Nàng tránh vội, chén thuốc đáp không trúng mục tiêu, rơi “cách” một tiếng xuống đất.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa thì bị ném trúng!

Nàng vỗ vỗ ngực kinh sợ. Xích Lam nhìn thấy dáng vẻ thất kinh của nàng, cười phá lên một cách vô lương tâm, thân thể mập mạp gục trên mặt đất khua khoắng loạn xạ.

“Ta hỏi ngươi dùng thuốc gì.” Đầu xỏ gậy họa vẫn ngồi ở chỗ cũ nhũn mảy, liếc mắt nhìn Đậu Khấu, trên gương mặt tuấn tú viết rõ mấy chữ “không thích kiên nhẫn”. Hắn không muốn một câu hỏi lại phải nhắc đến lần thứ hai.

“Tất cả đều là những loại thuốc quý hiếm!” Nàng nghiêng răng, nghiêng lợi trả lời, quyết định tạm thời ghi món nợ này vào sổ.

Thực ra những dược liệu nàng sử dụng đều rất bình thường, chủ yếu dùng những vị thuốc có công hiệu giúp cho tâm bình khí hòa làm chủ. Dù sao Lôi Đằng cũng có thân thể cường tráng, căn bản là không có bệnh gì. Cái chính là hắn quá xấu tính, lúc nào cũng gầm thét, mắng chửi thuộc hạ, nóng tính như lửa, vậy nên nàng mới điều chế ra phương thuốc này.

Đáng tiếc là chẳng có phương thuốc nào chữa được bệnh không biết lễ phép của hắn!

Sau khi nghe được đáp án, Lôi Đằng cúi đầu, chẳng những không buồn mở miệng nói “Cám ơn”, mà thậm chí còn chẳng buồn đưa mắt nhìn lại nàng cùng rống cục cụng một cái.

Không biết lễ phép! Thật là không biết lễ phép một chút nào!

Bệnh này khó chữa hơn bất kỳ một loại bệnh nào khác. Đợi sau này khi Lôi Đằng đã hồi phục trí nhớ, nàng nhất định phải triển khai đợt “Huấn luyện” nghiêm khắc nhất để chữa cái bệnh vô lễ này của hắn.

Đương nhiên, bây giờ quan trọng nhất chính là khôi phục lại trí nhớ cho hắn.

Nuốt con tức giận vào lòng, Đậu Khấu ngồi xuống trước mặt Xích Lam, chụp hai con rối tinh xảo, khá ái lên tay, trông rất sống động. Tay trái là con rối nữ, bộ dáng xinh đẹp, tóc buộc một dải lụa vàng có gắn những chiếc chuông nhỏ; tay phải là con rối nam tuấn mỹ tuyệt luân, vẻ mặt kiêu căng, ngạo mạn, trên đầu còn có một cặp sừng.

Nhìn thấy đồ vật mới lạ, Xích Lam mở to hai mắt, nước miếng chảy ròng ròng.

“Lại đây, lại đây, ta kể chuyện xưa cho ngươi nghe.” Nàng đứng đưa con rối trước mặt Xích Lam, nhưng cũng là nói cho Lôi Đằng đang ngồi bên cái bàn lớn phía sau nghe.

“Xưa thật là xưa, có một cô gái nhân loại, xông vào kết giới trong núi sâu.” Nàng quay đầu lại, liếc trộm Lôi Đằng một cái.

Không có phản ứng.

Được rồi! Không nên nổi giận, phải tiếp tục cố gắng!

Nàng háng giọng, quơ con rối lên, bắt đầu diễn tiếp.

“Ngươi là dê sao?”

“Không, ta là rồng!”

“Mau cứu ta.”

“Ngươi phải xé phù chú xuống.”

Nàng lúc thì giả giọng nữ, lúc thì giả giọng nam, biểu diễn cực kỳ sinh động. Xích Lam thấy vậy, mở to hai mắt mê mẩn, con ngươi di chuyển theo con rối.

“Oa, phòng bếp bị cháy rồi!”

“Không cho phép ngươi động đến các cô nương.”

“Đấy, hiện lên, hiện lên! Nhặt được rồng cục cưng!” Nàng dùng thanh âm khoa trương vừa nói vừa cử động đôi tay điều khiển đôi con rối nam nữ cùng nhau rơi xuống trước mặt Xích Lam, khiến nó thích thú cười không ngớt, nghe lại càng chuyển tâm hơn.

“Hải thị có rất nhiều, rất nhiều bảo vật, và rất nhiều người. A a a, bị đắm lên, bị chìm ngập trong biển người nữa!” Con rối nữ té trên mặt đất, con rối nam xông lên cứu.

“Bắt đầu từ bây giờ, không cho phép ngươi được rời khỏi ta.” Con rối nam hung dữ nói.

“Oa, chết rồi, kiều cốt tới!” Nàng hô to như báo hỏa hoạn: “Mọi người trốn nhanh, trốn nhanh, cứu mạng a, kiều cốt thật là đáng sợ, người nào tới cứu chúng ta?”

Con rối nam bị giơ cao lên, Xích Lam hưng phấn vươn cổ, bàn tay nhỏ bé vung loạn, miệng bi ba bi bô không ngớt.

“Thật là lợi hại, chỉ một đao đã giết chết kiều cốt! Anh hùng! Anh hùng!” Con rối nữ tiến lên tặng cho con rối nam một cái hôn nóng bỏng.

“Sau đó ... Sau đó ... Bọn họ mang theo rồng cục cưng về nhà, lên lên ở chỗ này hưởng thụ mật ngọt, nơi nào cũng là mật ngọt.” Mặt nàng đỏ hồng, con rối nam trên tay đè ép con rối nữ, lăn qua, lăn lại.

“Nhưng cha mẹ rồng cục cưng đã tìm tới, đón rồng cục cưng mang về nhà.” Nàng vừa nói, vừa thu lại con rối nữ trên khuôn mặt mập mạp của Xích Lam khiến nó lưu luyến không rời. “Tiếp theo đã phát sinh ra một chuyện lớn! Cô gái ngã bệnh, đại phu nói, nếu muốn cứu sống cô gái cần phải có tim rồng, cho nên — Oa!” Nàng sợ hết hồn.

Chẳng biết từ lúc nào Lôi Đằng đã chạy tới trước mặt bọn họ, hai tay ôm ngực, lẳng lặng nhìn.

Tầm mắt của hắn rơi vào trên hai con rối, hết nhìn con rối nam lại nhìn con rối nữ.

Đậu Khẩu bỗng cảm thấy thật khản trương.

Câu chuyện kể của nàng đã có hiệu quả sao? Lôi Đằng có phải hay không đã nhớ ra? Hắn nhớ được bao nhiêu? Nhớ ra cái gì?

Đúng lúc nàng đang hồi hộp, tim đập không ngừng, cơ hồ muốn mở miệng hỏi thì hắn đột nhiên chậm chạp đưa tay ra chỉ vào hai con rối.

Một đạo lửa rất nhỏ từ đầu ngón tay hắn bắn ra. Hai con rối trong nháy mắt bốc cháy.

“A, bỏng quá, bỏng quá, bỏng quá!” Đậu Khẩu nhảy lên, vội vàng phui tay, hai con rối rơi trên mặt đất, đảo mắt một cái đã cháy hết sạch.

Ô ô ô ô, con rối của nàng! Nàng đã phải làm chúng rất lâu, rất lâu nha!

Mất thấy tâm huyết bị hủy, nàng không cam lòng, giận đến nỗi nước mắt cũng muốn trào ra. Nàng nhìn Lôi Đằng chăm chăm, cho dù ánh mắt của hắn vừa lạnh như băng, vừa sắc bén, nàng vẫn nhìn hắn chăm chăm.

Hắn lạnh lùng nhìn nàng, hai tròng mắt sâu không thấy đáy. Một hồi lâu sau, hắn mới mở miệng nói: “Nha đầu, ngươi quá ồn ào.” Nói xong, thân hình cao lớn cất bước rời đi.

Đậu Khẩu cắn môi, hướng bóng lưng kia đang từ từ xa khuất, hung hăng thóa mạ mấy câu. Hừ, đồ chết tiệt! Đáng ghét! Hắn hoàn toàn không biết nàng vì hắn mà mất bao nhiêu tâm huyết.

Trước khi bỏ đi, thậm chí hắn còn dám chê nàng là âm ỉ!

Nàng đứng nguyên tại chỗ dậm chân, nổi tức giận nhanh chóng bốc lửa ngùn ngụt lên tận đỉnh đầu.

“Chê ta àm? Hừ? Lại dám chê ta àm?” Đâu Khẩu nổi trận lôi đình, lăm bằm, lăm bằm. Khi nàng nhặt chén thuốc làm bằng sừng tê giác lên, định bụng phải đi chuẩn bị ít thuốc tâm bình khí hòa để bản thân uống ba chén lớn, đỡ phải bị Lôi Đằng chọc giận đến hỏa khí quá vượng. Bỗng, nàng đột nhiên dừng lại.

Mắt lúng liếng quay về phía cửa.

Thân hình cao lớn đã đi xa, nhưng nàng vẫn còn nhớ rõ lời của hắn vừa nói.

Lôi Đằng mới vừa gọi nàng là gì?

Là nha đầu.

Đình viện trong Long cung chỗ nào cũng có kỳ hoa dị thảo.

Để điều chế thuốc trị thương, Đâu Khẩu vừa chỉ huy các yêu ma tìm kiếm thảo dược ở bên ngoài, vừa bận rộn tìm kiếm những loại thảo dược quý hiếm trong đình viện.

Những thứ kỳ hoa dị thảo này có loại nàng đã biết, có loại đã từng nghe Vân đại phu nhắc tới, còn phần lớn nàng hoàn toàn không phân biệt được, thậm chí có loại ngay cả tên gọi là gì nàng cũng không biết.

Nàng hỏi Cửu Vĩ công tử, hắn chỉ nói, từng nhánh hoa ngọn cỏ trong Long cung đều do Thập Thủ Đào Tinh chịu trách nhiệm quản lý. Nhưng mấy trăm năm trước, Đào Tinh di cư về phía nam để hưởng khí xuân phương Nam ấm áp, từ đó không có ai quản lý hoa cỏ trong Long cung nên cũng chẳng còn ai biết chúng là những loại cây gì, có tác dụng gì.

May mà Đâu Khẩu tìm thấy một trong hòm thuốc một vương lụa trắng.

Trên đó là ghi chú của Vân đại phu về đủ các loại thảo dược, từ hình dáng cho đến công dụng, được tính. Các loại kỳ hoa dị thảo ở Long cung cũng có quá nửa được ghi lại trong này.

A, Vân đại phu quả nhiên là liệu việc như thần!

Đâu Khẩu y như trên tấm lụa bạch ghi lại, đem rất nhiều những thứ kỳ hoa dị thảo chế thành các loại thuốc, phân loại rõ ràng.

Nàng mặc dù không thể ngăn cản chiến tranh. Nhưng nàng có thể đem hết sức mình để giúp giảm bớt thương vong.

Ngày hôm đó, khi Đâu Khẩu ôm mấy giỏ thảo dược, xuyên qua hành lang Long cung trở về, lúc tới đại điện, một nam nhân — à không phải, một yêu quái — tướng mạo tuấn mỹ, nhưng thái độ vô cùng khinh bạc cố ý đi tới trước mặt nàng chặn đường.

Hắn cúi trần, trước ngực còn có một đám lông màu đen, nửa thân dưới mặc một chiếc quần da lông đen. Khi hắn mỉm cười, trong miệng mơ hồ có thể thấy được hai chiếc răng nanh.

"A, bên trong Long cung thế mà lại có con người!" Hắc Lang ngạc nhiên nói, không hảo ý, lướt mắt từ trên xuống dưới đánh giá Đâu Khẩu. "Nàng làm sao vào được đây?"

Các yêu quái bên trong Long cung đều biết nàng là đại phu của Long Vương, lại thấy nàng trị thương cho đồng bọn nên thái độ của bọn họ đối với nàng đều vô cùng kính trọng. Chưa từng có yêu quái nào dám làm cản với nàng như vậy.

"Ta chưa từng gặp người?" Nàng không đáp mà hỏi ngược lại.

"Nếu như nàng đã từng gặp ta, bảo đảm nàng tuyệt đối sẽ không thể quên được ta." Hắc Lang trầm giọng, chẳng những trong giọng nói mà cả ánh mắt cũng hiện rõ tà ý. "Như thế nào? Chơi cùng ta chứ!" Không nghĩ hắn vừa mới đến Long cung đã gặp được một đóa hoa.

"Ta còn rất nhiều việc phải làm."

"Hắc, ta có thể khiến nàng rất nhanh quên đi hết thấy."

"Thật xin lỗi, ta không có hứng thú." Đâu Khẩu cương điệu, muốn đi vòng qua tên đại sắc lang này.

Ai ngờ tên Hắc Lang da mặt rất dày, chỉ bước một bước đã đứng chắn trước mặt nàng. Hắn cười tà ác, hết lần này tới lần khác không chịu nhường đường.

"Tiểu cô nương, nàng muốn đi đâu?"

"Tránh ra!" Nàng dần dần mất đi tính nhẫn nại.

"Ai da, nhìn nàng nhỏ nhắn như vậy, không ngờ khẩu khí cũng rất lớn. Ngoan, đừng đi vội, nàng còn chưa chơi với ta, sao ta có thể để nàng đi được?" Hắc Lang càng nói càng quá trớn, lại vươn tay lên vuốt má nàng: "Rất mịn màng, da thịt nàng non mềm thế này, ta nhất định sẽ dịu dàng với nàng!"

Đồ bại hoại!

Đậu Khẩu tức giận thối lui, đang muốn cầm giỏ trúc, hung hăng đánh cho tên đại sắc lang này mấy cái...

Bỗng dưng, cánh tay của nàng bị kéo mạnh một cái, cả người bị kéo đến một thân thể cao lớn. Tiếp theo là một đạo kim quang hướng Hắc Lang vọt tới.

"A!"

Hắc Lang tru lên một tiếng kinh hoàng, bị đạo kim quang đánh bay ra thật xa, nặng nề đụng vào bức tường đá phía sau, từ từ trượt xuống, hiện nguyên hình là một con soi đen nằm co quắp trong vũng máu.

Đậu Khẩu kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy Lôi Đằng đứng đó, thần sắc vừa tức giận, vừa dữ tợn, giống hệt thần giữ cửa vừa bắt gặp kẻ trộm đang định ăn cắp bảo vật ngay trước mắt mình, hần lập tức tung ra đạo kim quang, đánh bay Hắc Lang ra khỏi nàng.

"Bấm vằm con sói ngu xuẩn kia ném cho cá ăn cho ta!" Hần tức giận gầm thét, ngay chính mình cũng không rõ tại sao lúc nhìn thấy Hắc Lang đưa tay vuốt ve Đậu Khẩu, trong lòng liền dấy lên ngọn lửa tức giận hừng hực.

Nghe thấy mệnh lệnh của Long Vương, các yêu quái vội vã chạy tới, dùng tốc độ nhanh nhất đem tên Hắc Lang xui xẻo lỏi đi, trên sàn nhà còn lưu lại một vệt máu.

Tên Hắc Lang này háo sắc đã thành tính, chỉ cần là đàn bà, con gái hần đều không buông tha. Nhưng đi đêm lắm có ngày gặp ma, hần đâu biết rằng lần hái hoa này lại chọc phải Long Vương.

Vết máu nhuộm trên tường và sàn nhà rất nhanh chóng được lau dọn sạch sẽ.

Mặc dù tên sắc lang kia hành vi thật bại hoại, nhưng vẫn chưa đến nỗi phán tội chết. Đậu Khẩu định mở miệng nói hộ Hắc Lang vài lời, tránh cho tên kia bị băm vằm, nhưng Lôi Đằng đã cướp lời nói trước.

Khẩu khí của hần tràn đầy sự mất kiên nhẫn.

"Nha đầu, tránh ra, chớ cản đường ta!" Tròng mắt đen của hần nhìn nàng chằm chằm, con ngươi hần sâu sự tức giận vẫn không tiêu tan.

Đậu Khẩu thở dài một hơi.

Đây là khẩu khí mà nàng đã rất quen, hần vẫn thô bạo, không kiên nhẫn như vậy. Xem ra thuốc tâm bình khí hòa nàng phải tăng liều lượng lên một chút mới được.

Thấy nàng không tránh, Lôi Đằng lại càng tức giận.

"Ngươi điếc sao?" Hần khó chịu nhíu mày, gầm thét. "Tránh ra!"

Nàng lẩn nữa thờ dài, chậm rãi nhắc nhở: "Ta cũng muốn tránh, nhưng ngươi giữ chặt tay ta như vậy thì ta làm sao mà tránh được?" Cánh tay bị hần cầm có chút đau!

Cho đến lúc này, Lôi Đằng mới phát hiện ra mình chẳng biết từ lúc nào đã nắm chặt cánh tay mềm mại, nhỏ nhắn của nàng chưa chịu buông.

Hần nắm lấy tay nàng từ lúc nào vậy?

Trí nhớ tự động quay ngược lại, dừng ở thời điểm Hắc Lang lên đưa tay vuốt má nàng. Trong khoảnh khắc đó, hần liền vung ra một đạo kim quang, đem Hắc Lang đánh ra xa. Trước đó, tay hần đã nắm lấy tay nàng, không chút do dự kéo nàng vào trong lòng ngực hần để che chở, bảo vệ...

Bảo vệ?

Tại sao hần lại muốn bảo vệ một cô gái loài người?

Có phải chỉ vì nàng là người duy nhất có thể chữa bệnh đau đầu cho hần không? Hay là còn nguyên nhân nào khác nữa? Hần nhất thời cũng không rõ.

Sự nghi hoặc khiến Lôi Đằng lại càng không nhìn được, hần buông lỏng tay ra, vô thức xoa nhẹ lên lớp áo bào. Nhưng mới xoa được nửa vòng, hần liền dừng động tác lại, cúi đầu nhìn chằm chằm vào bàn tay to lớn, cảm thấy dường như ở đâu đó mình đã từng có một động tác tương tự.

Đậu Khẩu vẫn nhìn về phía cửa. Nàng không sao quên được hình ảnh thâm trầm của Hắc Lang, trong lòng thậm chí bắt đầu cảm thấy đồng cảm với hần.

"Ngươi đánh Hắc Lang bị thương quá nặng." Nàng đã quên phải thận trọng, không tự chủ được nói ra thành lời.

Lôi Đằng quay đầu lại, lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm.

"Ta việc làm gì chưa từng có người nào dám chất vấn." Nhưng cảm giác bị chất vấn này sao hần lại cảm thấy hết sức quen thuộc?

Nàng lộ ra vẻ mặt phức tạp.

"Nhưng như vậy ta lại phải chữa trị cho hần!" Nàng nói.

"Không cần."

"Tại sao?"

"Bởi vì hần sẽ chết." Bị bấm vào ra làm mồi cho cá thì còn cần chữa trị để làm gì?

"Chiến tranh còn chưa bắt đầu mà ngươi đã giết người, hơn nữa lại là người của mình. Cứ cái đà này, không cần chờ đến khi khai chiến thì người bên cạnh đã bị ngươi giết hết sạch rồi!"

Nha đầu này lại còn la lối om sòm!

Lôi Đằng cảm thấy rất phiền, sắc mặt càng lúc càng xanh mét, mà nàng thì vẫn nói không ngừng.

"Tại sao ngươi lại đã thương hần?" Chỉ cần hần mở miệng mắng một câu cũng đã hù dọa Hắc Lang chạy bán sống bán chết rồi, cần gì phải động thủ?

Đáng chết!

Lôi Đằng mãnh liệt xoay người, vẻ mặt dữ tợn.

"Ngươi có ý kiến gì không?" Hần hung ác nhìn nàng chăm chăm, chỉ muốn dùng kim khâu miệng nàng lại.

Nhưng Đậu Khấu vì câu nói của hần mà mở to hai mắt.

Ngươi có ý kiến gì không?

Nàng vẫn nhớ được câu nói này.

Ngươi có ý kiến gì không?

Buổi sáng hôm đó, sau khi sưởi ấm quần áo cho nàng, hần đã từng nói qua câu này.

Ngươi có ý kiến gì không?

Đó là một ngày ngọt ngào nhất nhưng cũng là ngày thống khổ nhất của nàng.

Những câu chữ quen thuộc khiến Đậu Khấu cảm thấy ấm áp trong lòng. Nàng luôn tin rằng sự tồn tại của nàng sẽ khiến hần dần dần khôi phục lại trí nhớ.

Mỗi ngày một chút, dần dần nàng sẽ khiến cho hần nhớ lại hết thảy.

Đậu Khấu nhìn Lôi Đằng chăm chú, cười thật ngọt ngào.

"Ngươi cười cái gì?" Hần nhìn nàng chăm chăm hỏi, vô cùng không thích cảm giác như vậy. Nha đầu này dường như biết chuyện gì đó mà hần không biết.

"Không có gì." Nàng cười càng ngọt ngào hơn, ôn nhu nói: "Cảm ơn ngươi."

Lôi Đằng hừ một tiếng.

Thái độ cao ngạo kia cũng không phá hư tâm trạng cao hứng của nàng. Nàng ngồi xuống, nhặt lại đám thảo dược bị rơi xuống đất trong lúc hỗn loạn cho vào giỏ trúc.

Cái bóng khổng lồ bao trùm lấy nàng, đầu tiên nàng nghe thấy tiếng bước chân, tiếp theo đã nhìn thấy Lôi Đằng đang cất bước muốn giẫm lên đám thảo dược vương vãi trên mặt đất.

"Đợi một chút, không được giẫm!" Nàng nhảy dựng lên, ngăn không cho hần đi qua.

Thanh âm thanh thúy vang lên.

"Ta cứ đi qua thì thế nào?" Lôi Đằng gầm thét.

Nàng không chịu thối lui, vẫn tiếp tục cản trở hắn. "Những cây thuốc này chuẩn bị để cho ngươi uống. Chẳng lẽ ngươi muốn giẫm trước khi uống sao?" (Buồn cười quá)

Mày kiếm nhủ chặt trên tuấn nhan ương ngạnh. Hắn nhìn nàng chăm chăm.

Đậu Khấu đã xoay người ngồi xuống, tiếp tục nhặt thảo dược cho vào giỏ trúc, còn thuận miệng sai bảo: "Còn nhìn cái gì, mau nhặt giúp ta đi! Nếu như bị gió thổi bay mất, ta lại phải mất một buổi sáng."

Khấu khí, vẻ mặt cùng cách sử dụng ngôn từ kia như khởi động quán tính nào đó trong cơ thể Lôi Đằng. Ngay cả hắn vẫn tức giận không ngừng, nhưng vẫn không tự chủ được ngồi xuống, cùng nàng nhặt thảo dược rơi vãi trên mặt đất.

"Đây, cái này cho ngươi!" Đậu Khấu đem giỏ trúc nhét vào trong tay của hắn. "Bên kia vẫn còn, đừng giẫm, thuốc này ta phơi đã lâu rồi. Bên kia, bên kia, a, còn ở bên chân ngươi nữa!"

La lối om sòm! La lối om sòm!

Nữ nhân này âm ỉ đến mức khiến cho hắn phát phiền.

Lôi Đằng trong lòng oán giận, thế nhưng thân thể lại vô thức đáp ứng theo những chỉ thị của Đậu Khấu tìm kiếm những loại cây thuốc kia.

Lũ yêu quái kinh ngạc đứng ở một bên, ngay cả con ngươi cũng muốn rớt ra ngoài.

Long Vương tự mình nhặt thảo dược? !

Nếu không phải chính mắt nhìn thấy, bọn họ có nằm mơ cũng không tưởng tượng nổi Long Vương vô cùng tôn quý thế nhưng lại bị một cô gái loài người la lối, sai bảo.

Thảo dược rơi là tả khắp nơi từ từ được thu lại sạch sẽ. Giỏ trúc trong tay Lôi Đằng đã đầy, hắn ngẩng đầu lên, phảng phất như vừa từ trong mộng tỉnh lại, trước nhìn giỏ trúc trong tay một chút, sau mới vừa nhìn về phía tiểu nữ nhân cách đó không xa đang lục tìm dược thảo.

Ánh sáng của ngọc Dạ Minh Châu chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn, đầy đặn động lòng người.

Bởi vì bận rộn tìm kiếm, một vài giọt mồ hôi từ trán của nàng chảy xuống, ướt át, chậm chậm uốn lượn trượt xuống cổ nàng.

Dục vọng mãnh liệt tập kích Lôi Đằng.

Hắn chợt có ý nghĩ sảng bậy là muốn liếm giọt mồ hôi nơi cổ nàng, hắn cơ hồ có thể cảm nhận được tư vị của giọt mồ hôi kia như thể hắn đã thật sự chạm lưỡi vào.

Tròng mắt đen phát sáng chiếu vào Đậu Khấu khiến nàng có chút không tự nhiên. Nàng ngẩng đầu lên, trừng mắt nghi hoặc nhìn Lôi Đằng không nhúc nhích.

"Sao vậy?"

Tròng mắt đen mà hiện lên quang mang mê đắm. Một lát sau, hắn đột nhiên mở miệng.

"Con rồng kia cuối cùng thế nào?"

"Con rồng nào?" Nàng ngờ ngác.

"Ngươi đã kể về chuyện cô gái và con rồng." Lôi Đằng nhắc nhở. "Con rồng trong câu chuyện đó về sau thế nào?"

Hắn đã nghe câu chuyện nàng kể? !

Đậu Khấu hít sâu một hơi, đè nén cảm xúc hưng phấn, nhìn cặp mắt u ám kia, nhẹ giọng nói cho hắn biết: "Cô gái kia bị bệnh, phải có tim rồng mới có thể chữa khỏi —— "

"Những thứ này ta đã biết." Hắn nhìn nàng chăm chăm, không chút khách khí nói. "Nha đầu, ta muốn biết kết thúc."

"Cuối cùng, con rồng kia móc ra trái tim của mình để cứu cô gái." Nàng nói cho hắn biết.

Chuyện cũ hiện lên rõ mồn một trước mắt.

Quá đau đớn.

Hắn nói.

Đậu Khấu, trái tim này đau như vậy, cho nên ta không cần nữa.

Máu của hắn rót trên mặt nàng ảm áp như là nước mắt.

Đậu Khấu chăm chú nhìn Lôi Đằng tìm kiếm. Trong thoáng chốc, nàng tựa hồ nhìn thấy ánh mắt quen thuộc của hắn.

Nhưng ánh mắt ấy biến mất quá nhanh, trong nháy mắt, trông mắt đen lại lạnh như băng.

Lôi Đằng đứng dậy, mặt không chút thay đổi nhìn nàng.

"Câu chuyện này quá hoang đường. Không thể có con rồng nào lại ngu xuẩn như vậy."

Nói xong, hắn bỏ mặc nàng, xoay người đi thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

"Người đang làm cái gì vậy?"

Những lời này Đậu Khấu đã nghe đến thủng cả lỗ tai.

Mấy ngày nay, Lôi Đằng hạ lệnh, nói là đầu của hắn có thể đau bất cứ lúc nào, nên từng phút, từng giây nàng phải ở trong phạm vi tầm mắt của hắn. Cho nên, nàng được ban một vinh dự cao quý nhất mà yêu ma nào cũng phải mơ ước, đó là lưu lại bên cạnh hắn, ngồi cách bảo điện không xa, trên một chiếc ghế rất đẹp, rất tiện nghi.

Lưu lại bên cạnh hắn, dĩ nhiên là nàng có cầu cũng không được.

Chẳng qua lúc trước khai chiến, Lôi Đằng có quá nhiều chuyện phải giải quyết, mà hiện tại nàng cũng chẳng phải là ngồi không, những lúc hắn xử lý chiến sự, thì nàng cũng đem một vài món đồ đến đại điện, bận rộn làm việc của mình.

Nhưng Lôi Đằng dù bận đến đâu thì trông mắt đen thỉnh thoảng vẫn rơi trên người nàng, thăm soi không chút e dè. Nàng có thể cảm nhận được rất rõ ràng tầm mắt sắc bén kia đang lướt theo những đường cong trên cơ thể nàng, cơ hồ có thể nhìn xuyên qua cả lớp quần áo...

"Nha đầu, người không nghe thấy câu hỏi của ta sao?" Hắn vừa nói chuyện, vừa lướt cặp mắt nóng bỏng qua đôi môi của nàng, vai nàng, hông nàng ...

Đậu Khấu bị nhìn đến nổi khuôn mặt ửng đỏ, không thể làm gì khác hơn là vờ như không biết, khẽ nghiêng người tránh ánh mắt của hắn. Trong tay nàng cầm một chiếc thìa lớn, làm bộ không phát hiện ra, tiếp tục khuấy bát nước sôi.

"Ta đang khuấy trà băng gạc."

"Tại sao lại phải dùng nước để nấu?" Những chuyện phiền toái như vậy sao không khiến nàng phát phiền lên nhỉ, trái lại, còn lấy làm cao hứng?

"Để trừ độc."

"Trừ độc?" Lôi Đằng nhảy dựng lên, tức giận gầm lớn, cất bước đi xuống khỏi bảo điện. "Băng gạc có độc? ! Người đâu, cái này là ai đưa tới? ! Dem tên hạ độc khôn kiếp đó ra đây cho ta!"

A a, hông bết, hắn hiểu lầm rồi!

"Không phải, băng gạc này không có độc." Sợ Lôi Đằng động tới người vô tội, Đậu Khấu cũng nhảy dựng theo, không ngừng tức giận hắn, còn hướng các yêu quái đang bị làm cho sợ đến nổi gục mặt xuống đất, phát tay. "Đừng sợ, đừng sợ, không có chuyện gì, các người nhanh đi xuống đi!"

Lôi Đằng cúi đầu xuống nhìn chăm chăm tiểu nữ nhân đang ôm chặt bắp đùi của hắn không buông.

"Người không phải vừa nói băng gạc này có độc sao?" Hắn chất vấn.

"Ta nói sai rồi." Nàng bắt đầu dĩ nhiên, ôn tồn nói: "Ý của ta là sợ vài không được sạch sẽ..."

"Nơi này của ta vốn là nơi sạch sẽ nhất." Hắn nheo nheo mắt.

Kẻ nào dám đem vải vóc không sạch sẽ đến đây, hẳn nhất định sẽ bẽ gãy cổ kẻ đó.

"Phải, phải, phải, ta biết." Nhìn Lôi Đằng không vui, Đâu Khẩu càng giải thích cẩn thận hơn: "Nhưng người thử nghĩ xem, cống phẩm vận chuyển trên đường, cho dù cẩn thận thế nào cũng có thể dính chút bụi bặm."

"Vậy thì thế nào?"

Tĩnh táo! Tĩnh táo!

Nàng hít sâu vài hơi, nhẫn nại hướng Lôi Đằng xấu tính tiếp tục nói: "Nếu đem vải bị dính bẩn đi băng bó vết thương, rất dễ gây ra nhiễm trùng."

Nghe xong lời giải thích tường tận, hắn hừ một tiếng, rốt cục không hỏi nhiều, xoay người trở về bảo điện, tiếp tục ngồi tựa vào ghế, mặt không chút thay đổi, nghe tin tức bài binh bố trận mới nhất cùng những chỗ sơ hở mới thăm dò được trong đại quân của Liệt Phong, nhưng ánh mắt vẫn không ngừng đuổi theo thân ảnh xinh xắn.

Không bị quấy nhiễu nữa, Đâu Khẩu liền đem băng gạc cẩn thận nấu thêm một lần nữa rồi mới lấy ra đem phơi khô.

Nàng hai tay ôm giò trúc ra ngoài đại sảnh, đến một khoảng sân lộ thiên rộng rãi, có ánh sáng mặt trời rực rỡ, ấm áp.

Nhìn thấy nàng rời khỏi đại sảnh, Xích Lam cũng khởi động thân thể mập mập không khách khí bò theo. Chỉ cần Hồng Phi và Kiều Kiều không có ở đây, Xích Lam sẽ đi theo nàng không rời một bước.

"Cực cung ngoan, không nên ầm ĩ, ngồi đó phơi phơi nắng đi!" Đâu Khẩu vừa nói, vừa đem băng gạc ra phơi. Ai ngờ vừa mới quay người lại thì thiếu chút nữa đã đụng phải Lôi Đằng đứng ở phía sau.

"Oa, sao người lại ở đây?" Nàng giật mình hỏi.

Hắn còn chưa mở miệng vội, mà trước hết trợn mắt nhìn nàng một cái.

Nàng đã dần dần lấy lại thói quen cũ.

Trải qua mấy ngày nay, Lôi Đằng mặc dù đối với nàng không hề nữa lạnh như băng nữa nhưng thái độ cũng không cải thiện lắm. Tính tình của hắn càng lúc càng ác liệt, chẳng những la hét với nàng, thậm chí thỉnh thoảng còn gây phiền toái cho nàng, giống như nàng làm bất cứ chuyện gì hắn nhìn cũng đều không vừa mắt.

"Ta không thể ở nơi này sao?" Hắn hung ác hỏi, dùng ưu thế thân hình cao lớn, từ trên cao liếc xuống nhìn nàng. "Chỗ này là của ta, ta thích ở đâu, có cần phải thông báo trước với người không?"

Tim của Lôi Đằng càng lúc càng ác liệt. Hắn cũng không hiểu tại sao lúc nào cũng muốn nhìn thấy tiểu nữ nhân nhân loại này, bất luận nàng tới chỗ nào, hắn cũng sẽ không tự chủ được đi theo, chỉ cần một lát không nhìn thấy nàng, hắn sẽ bứt dứt không yên.

Đâu Khẩu bất đắc dĩ nhún vai, xoay người đi qua chỗ khác.

"Dĩ nhiên không cần, người cao hứng đứng đây, cũng —— Oa!" Nàng vội vàng quay trở lại.

Quả nhiên không sai, mắt của nàng vừa mới thấy Xích Lam không biết cầm cái gì đầy tay, đang muốn bỏ vào miệng ăn.

Nàng biết rất rõ đó là thứ gì. Đó là quả của cây thanh từ đặc.

"A, không được, không được! Thứ đó không thể ăn!" Đâu Khẩu quá sợ hãi, vội vã chạy lên trước, bắt Xích Lam mở miệng thật lớn: "Nếu ă loại quả này, cả người người cũng sẽ đổi thành màu tím. Ngoan, cực cung, nghe lời ta, đưa trái cây đó cho ta..."

Nàng đoạt trái cây màu tím trong bàn tay mập.

Mất thấy "Đồ ăn vặt" bị đoạt, cực cung nước mắt lưng tròng, đôi mắt to bắt đầu đỏ lên, nó hít một hơi dài, tiếp theo ngoác cái miệng ra thật to ——

"Oa! Oa oa oa oa oa oa!" Xích Lam khóc lớn.

Rỗng không hồ là rỗng, tuổi tuy nhỏ, nhưng tiếng khóc đã đỉnh tai nhức óc, chẳng những làm cho người ta nghe phải choáng váng, lao đảo muốn ngã, ngay cả vách tường cũng nhanh chóng bị nứt ra rồi.

Đâu Khẩu chịu đựng đến đầu óc cháng váng, bàn tay nhỏ bé bịt chặt lỗ tai, cố gắng trấn an Xích Lam: "Trời ạ, cực cung ngoan, ngoan nào, đừng khóc nữa!"

"Oa! Oa oa oa oa Oa..."

Nàng chỉ muốn té xỉu.

"Cực cực!"

Bất luận nàng đổ dành thế nào, Xích Lam vẫn tiếp tục khóc, khóc đến nỗi khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên đỏ rùng rục, nước mắt, nước mũi thì nhau chảy xuống.

Cuối cùng, Đậu Khẩu đánh bất lực bịt chặt hai tai, hướng Lôi Đằng đang đứng bất động như núi cầu cứu. "Nhanh lên, ngươi nghĩ biện pháp gì đi!"

Hắn lộ ra vẻ mặt không dám tin.

"Ngươi bảo ta nghĩ biện pháp?"

"Không phải ngươi thì còn ai?" Nàng cất cao giọng nói, cổ găng át tiếng khóc văng trời kia. "Ngươi không phải là Long Vương sao?"

Không sai, hắn đúng là Long Vương.

Hơn nữa tiếng khóc của rồng cực cực cũng khiến hắn phát điên.

Lôi Đằng tròn mắt, trừng mắt, hướng Xích Lam đang khóc oa oa, quát một tiếng.

"Câm mồm!"

Thanh âm thấp trầm, vừa uy nghiêm, vừa cảnh cáo.

Trong nháy mắt, bản năng động vật khiến cho Xích Lam im thin thít, không dám khóc nữa, chỉ dám mờ to cặp mắt đen lúng liếng, rung rung nước mắt, mút lấy ngón tay cái, về mặt ủy khuất nhìn hắn, trong miệng thỉnh thoảng lại nấc lên mấy tiếng thút thít.

Lôi Đằng lộ vẻ hài lòng ra mặt.

"Rất tốt, rất yên tĩnh."

Nhưng Đậu Khẩu lại không dám tin mở to hai mắt nhìn hắn.

Long Vương cao cao tại thượng này lại đe dọa một đứa trẻ còn chưa đứng đến đầu gối của hắn, thế mà mặt mũi lại còn lộ rõ vẻ hài lòng.

"Nó mới chỉ là một đứa bé, chẳng lẽ ngoài đe dọa ra, ngươi không còn biện pháp nào khác hay sao?"

"Nhưng nó đã thôi khóc còn gì!" Lôi Đằng giận dữ nhìn nàng chăm chăm. Hắn đã làm cho đứa trẻ này im miệng, nha đầu này rốt cuộc có cái gì không hài lòng?

Trong nháy mắt, Đậu Khẩu suy nghĩ nửa thì niệm chú văn, thương cho cái kẻ không biết tu tình kia khiến hắn phải đau đớn kịch liệt một phen.

A, không được, nàng không thể lấy cương trị cương!

Đậu Khẩu miễn cưỡng tỉnh táo lại, không để ý tới Lôi Đằng nữa, móc khăn tay ra, lau nước mũi, nước mắt trên mặt rồng cực cực vẫn còn đang thút thít khóc trộm.

"Tốt lắm, tốt lắm, đừng khóc, chờ chút nữa ta làm kẹo đường cho ngươi ăn, có thích không?"

Nghe thấy có kẹo đường ăn, Xích Lam rốt cuộc nín khóc, sụt sịt gạt đầu.

Nàng đưa khăn lụa tới chớp mũi của nó:

"Xì" một cái nào!" Đậu Khẩu dụ dỗ.

Xích Lam biết điều một chút làm theo, dùng sức "xì" một cái, đem nước mũi cũng xì ra ngoài, "xì" mạnh đến nỗi muốn bay cả khăn lụa. Bộ dáng khả ái khiến Đậu Khẩu không nhịn được cười.

"Ngoan lắm, ngoan lắm." Nàng xoa xoa đầu Xích Lam, lau sạch mặt mũi cho nó rồi đem chiếc khăn lụa chạy đến giếng nước giặt.

"Nha đầu!"

"Chờ một chút." Nàng khoát khoát tay, ra hiệu cho có lệ, giặt xong khăn tay lụa lại chạy về lau mặt cho rồng cực cực.

Cảm xúc khó chịu từ từ dâng lên trong ngực.

"Nha đầu!" Lôi Đằng gằn giọng.

"Chờ một chút!" Nàng lần nữa bắt rỗng cục cung há miệng: "Ngoan, cục cung, cái này không ăn được, không phải là kẹo đường."

"Đường!" Xích Lam mở to mắt, lớn tiếng nói.

"Oa, thật là lợi hại nha! Ngươi cũng nói "đường" được rồi!" Nàng vỗ vỗ tay, hướng rỗng cục cung cười đến ngọt ngào. Tiểu oa nhi cũng cười theo khanh khách.

Bọn họ cười đến vui vẻ, Lôi Đằng đứng ở một bên thì thái dương đã nổi gân xanh.

Nhìn tiểu nha đầu kia chạy tới chạy lui, chỉ lo cho rỗng cục cung, căn bản không thèm để ý đến hắn gọi. Lôi Đằng cảm thấy khó có thể chịu được thêm nữa, không cách nào kiềm chế.

Hắn vội động mãnh liệt, cất bước tới trước mặt tiểu oa nhi, túm cổ rỗng con mập mập nhấc lên.

"A?" Đậu Khẩu hơi sững sờ, bàn tay nhỏ bé nắm chặt khăn tay, ngửa đầu nhìn Lôi Đằng. "Ngươi đang làm cái gì vậy?" Mặt tiểu oa nhi mặt còn chưa lau sạch mồ!

Rốt cục, hắn đã nhận được sự chú ý của nàng.

Lôi Đằng khó chịu nhìn nàng chăm chăm.

"Ngươi không nghe thấy ta gọi ngươi sao?"

"Có." Nàng nhìn hắn, hỏi ngược lại: "Không phải là ta bảo ngươi chờ một chút sao?"

Trong tích tắc, thái dương Lôi Đằng nổi gân xanh, hắn trầm giọng.

"Chưa từng có người nào dám không đến nếu ta kêu bọn họ!" Vậy mà tr nha đầu này lại dám bảo hắn phải chờ!

"Thật xin lỗi."

Nàng thò ơ nói xin lỗi, tất cả chú ý thật ra đều đặt trên người Xích Lam.

Tiểu oa nhi gặp vị trí quen thuộc, rất nhanh nhẹn, trước găm găm bàn tay to lớn ngăm đen, sau đó theo cánh tay, thuần thục bò lên vai Lôi Đằng, một lần nữa được trở lại chỗ ngồi quen thuộc.

Đậu Khẩu nín cười, rất hoài nghi không hiểu Lôi Đằng có biết Xích Lam đang làm gì hay không? Thần sắc của hắn không thay đổi, đối với trọng lượng trên vai rất nhanh thích ứng, đồng thời có thừa sự giận dữ với nàng.

"Như vậy, Long Vương đại nhân, xin hỏi ngươi tìm ta rốt cuộc có chuyện gì không?" Nàng nhìn thấy tiểu oa nhi đã vô cùng táo bạo tìm đến cặp sừng dài trên đầu Lôi Đằng, cười thật ngọt ngào.

Vấn đề này lại làm cho hắn á khẩu không trả lời được.

Rốt cuộc có chuyện gì không?

Hắn nhú mày.

Thật ra, căn bản cũng không có chuyện gì. Hắn chẳng qua là không thích nàng hướng sự chú ý lên bất cứ vật gì khác ngoài hắn, chi tiết nhỏ bé không đáng kể này, liên tiếp mấy ngày nay, không biết tại sao, càng lúc càng trở nên trọng yếu.

"Ta nhất định phải có việc gì thì mới có thể gọi nàng sao?" Hắn cắn răng hỏi.

Đậu Khẩu trừng mắt nhìn, nụ cười ngọt thêm chút nữa, trong lòng tràn đầy vui sướng: "Không cần, không cần, ngươi là Long Vương nha, ngươi muốn làm cái gì đều được."

Cách hành xử thay đổi thật thường, bá đạo căn rõ, nàng đã sớm quen rồi. Lời nói của Lôi Đằng đã càng lúc càng giống như trước lúc hắn mọc ra trái tim và mất đi trí nhớ, ngang ngạnh không nói đạo lý yêu cầu nàng làm bạn.

Không chỉ như thế, hắn thậm chí còn để cho Xích Lam ngồi trở lại trên vai hắn!

Khoẻ miệng nàng mỉm cười, khoái trá ngồi xuống, thu lại giỏ trúc trống rỗng định quay trở về đại điện, tiếp tục làm những công việc còn dang dở khác.

Lôi Đằng nhìn chăm chú vào nàng.

Đôi môi đỏ mọng đầy đặn trông thật ngọt ngào làm sao.

Bất tri bất giác, hắn vươn tay nắm lấy thân hình xinh xắn của nàng.

"Nha đầu."

Đậu Khấu sững sốt, quay đầu nhìn hắn.

"Sao?" Dưới ánh mặt trời, nhìn nàng ngọt ngào đến mê người.

Lôi Đằng không cách nào dời tầm mắt đi được.

Trên người của nàng mang theo hương thơm của một loài hoa gọi lên một cảm giác rất quen thuộc. Đôi môi đầy đặn hé mở, khiến hắn không nhịn được cúi đầu, thưởng thức hương vị ngọt ngào, mềm mại của nàng.

Dục vọng bỗng nhiên dâng trào, lan tràn như lửa.

Trong nháy mắt, hắn hoàn toàn quên mất điều cấm kỵ mà nàng đã từng đề cập tới, dục vọng bùng lên như lửa khiến cho hắn không cách nào nhịn được, chọt kéo thân thể mềm mại, xinh xắn của nàng vào trong ngực, cúi đầu hôn lên đôi môi đầy đặn.

Đậu Khấu không ngờ tới hắn lại hôn nàng.

Nàng cũng không cách nào chống cự nụ hôn nóng bỏng của hắn. Bởi vì, đó cũng là điều nàng chờ đợi.

Lôi Đằng tham lam thưởng thức tiểu nữ nhân run rẩy trong ngực, hai cánh tay cường tráng càng ghì chặt lấy nàng.

Mũi chân của nàng thậm chí không chạm đất, chỉ có thể dựa vào ngực hắn, đón nhận nụ hôn càng lúc càng thâm nhập sâu, nóng bỏng như lửa.

Hương vị ngọt ngào quen thuộc khiến thần trí Lôi Đằng như say như mê. Hắn ôm chặt nàng, bù đắp những thiếu hụt trước đây vẫn thủy chung quấy nhiễu hắn. Hắn hôn nàng, nghe thanh âm êm ái của nàng. Tư vị và âm thanh này khơi dậy bản năng và phản ứng xúc động từ nơi sâu thẳm trong lòng hắn.

Nàng cứ thế mềm mại tựa như hoa, như mật.

Bàn tay Lôi Đằng ôm lấy cặp mông mượt mà của Đậu Khấu, ghì chặt hơn vào trong ngực, những ngón tay nóng bỏng kiên quyết luồn qua tầng tầng lớp lớp xiêm y, càn rỡ ma sát bộ phận mềm mại nhất giữa hai chân nàng.

Trời ạ, thật...

Lôi Đằng thở hổn hển, nhẹ nhàng mon trón giữa chân của nàng, cho đến khi nàng run rẩy yêu kiều.

Quá lâu! Hắn đã rất lâu, rất lâu rồi không đem nàng ôm vào trong ngực, hưởng dụng nàng —

Rắc!

Cảm giác đau đớn trên trán làm gián đoạn mọi dục vọng mơ mộng.

Có người công kích hắn!

Lôi Đằng trong nháy mắt tỉnh táo lại, thân thể tráng kiện nhanh chóng chuyển sang tư thế chuẩn bị chiến đấu. Hắn dùng tốc độ nhanh nhất đem Đậu Khấu che vào trong lòng, trông mặt đen sặc bèn nhìn về bốn phía.

Chẳng lẽ, Liệt Phong phái thuộc hạ vào Long cung ám toán hắn? !

Trong tay của hắn hóa ra thanh Kim Dao, tùy thời chuẩn bị muốn đem thích khách chém chết tại chỗ.

Chỉ có điều là — trong đình viện chẳng có người nào khác — cho dù hắn dùng dị năng nhạy cảm tìm kiếm, nhưng vẫn không phát hiện được có hơi thở ngoại lai nào.

Nhưng cảm giác đau trên đầu là hàng thật giá thật. Hắn nhíu đôi mày rậm, có chút nghi hoặc, đứng vào lúc này, trên đầu hắn truyền đến tiếng cười khanh khách, hi hi.

Con rồng con cả gan làm loạn kia đang ngồi ở trên đầu của hắn! Hơn nữa, còn dám cắn hắn!

Ngay cả cảm giác tức giận hắn cũng không khỏi cảm thấy quen thuộc.

Lôi Đằng bắt Xích Lam xuống, nhìn chăm chăm vào khuôn mặt mập mạp cười toe toét, đang muốn chửi ầm lên, lại nghe thấy âm thanh khàn khàn, mềm mại của tiểu nữ nhân trong ngực hỏi: "Xây ra chuyện gì?"

Lôi Đằng nghe tiếng cúi đầu, lửa giận hừng hực lập tức vừa chuyển thành dục hỏa hừng hực.

Lại thấy nàng sống mắt long lanh, khuôn mặt ửng hồng, phảng phất như ở trong mộng mới tỉnh, đôi môi đỏ mọng đầy đặn vừa bị hấn dây dưa bừa bãi trở nên sưng đỏ.

Trong nháy mắt, Lôi Đằng cơ hồ muốn tiện tay đem oa nhi ném xuống, không để nó tiếp tục làm hỏng "Chuyện tốt", rồi mới có thể hảo hảo hôn nàng, yêu nàng..

Nhưng sự thật giống như cây kim trong bọc, chợt khiến hấn tỉnh lại.

"Nha đầu!" Dục vọng vẫn còn, nhưng hấn muốn biết sự thật hơn.

"Gi?" Nàng vẫn còn có chút mờ mịt.

"Người không phải đã nói, chứng bệnh đau đầu của ta không thể đến gần nữ sắc sao?"

"Hả?" Nàng trừng mắt nhìn. Không thể đến gần nữ sắc? Sao, nàng có nói như vậy sao?

Phút chốc, mắt Đậu Khấu thành tròn xoe.

Hồngбет, thật sự nàng đã nói như vậy!

Thực tế giống như nước lạnh gội vào khiến thân thể rét run, mà ngay lập tức tỉnh táo lại.

Lôi Đằng còn đang lớn tiếng truy cứu.

"Nếu không thể đến gần nữ sắc, vậy tại sao ta hôn người lại không có chuyện?" Hấn nhìn thẳng tiểu nữ nhân thần thái bất an trong ngực.

Đậu Khấu chợt dạ muốn chạy trốn, tròn mắt đen nhánh xoay tới, xoay lui, chính là không dám tiếp xúc với ánh mắt của Lôi Đằng, sợ hấn nhìn một cái là có thể nhận ra câu chuyện của nàng căn bản là nói dối.

Ô ô, hấn thật đáng ghét!

Vừa mới đây, hấn nóng bỏng hôn nàng, khiến nàng hoàn toàn quên mất đi hết thấy, thậm chí cho là mình cùng hấn còn đang ở Vân gia phùng, ngọt ngào như keo như sơn...

Về đẹp của hấn quả nhiên không thể khinh thường a!

"Nha đầu!" Âm thanh bất mãn lần nữa vang lên, ép nàng phải nói ra đáp án mà nàng không thể nói.

Hết lần này tới lần khác, Đậu Khấu lúc này cũng bởi vì uy lực của nộ hôn kia mà đầu óc thông minh không cách nào vận hành, nghĩ không ra bất kỳ có gì.

"Ách, bởi vì... Bởi vì..."

Lôi Đằng nhìn nàng chằm chằm, chờ đợi.

Ánh mắt của hấn càng làm cho nàng khẩn trương hơn.

"Cái đó..." Nàng kéo dài âm cuối.

Hấn nhướn mày, mở to mắt chờ đợi.

"Ta nghĩ... Hấn là..."

Thảm rồi, nếu nàng không tìm ra lý do, chỉ sợ rằng không còn cơ hội nhìn thấy mặt trời ngày mai!

Đang lúc Đậu Khấu vắt óc tìm lý do hợp lý, nơi xa đột nhiên truyền đến tiếng bước chân dồn dập, ngay sau đó, tiếng kêu truyền đến.

"Đậu Khấu cô nương, không xong rồi, Hồng Phi bị thương!"

Hồng Phi trên đường dò la tin tức, bị thuộc hạ của Liệt Phong đánh lén nên mới bị thương như vậy.

Lúc Đậu Khấu chạy tới, Hồng Phi đã được Cửu Vĩ công tử đưa vào nằm an vị trong phòng chữa bệnh.

Thấy Đậu Khấu đi vào, Cửu Vĩ công tử lập tức đứng thẳng dậy, cung kính hữu lễ nói.

"Đậu Khấu cô nương, lại phiền cô nương rồi."

"Việc nhỏ ấy mà."

"Cám ơn Đậu Khấu cô nương — A..." nhìn thấy nam nhân phía sau Đậu Khấu, Cửu Vĩ công tử sợ hãi, cuống quýt quỳ xuống: "Đại vương!"

"Đại vương!" Ngay cả Hồng Phi đang bị thương cũng muốn quỳ xuống.

"Miễn." Lôi Đằng phát phát tay.

"Tạ ơn Đại vương."

Hai người bọn họ không ngờ rằng Lôi Đằng lại đích thân đến đây, đều đưa ánh mắt nghi hoặc nhìn Đậu Khấu, nhưng cũng không dám trực tiếp đặt câu hỏi, chỉ sợ chọc giận tới Đại vương.

Đậu Khấu thì trưng ra dáng vẻ gục đầu ủ rũ.

Những tưởng có thể mượn cơ trí thương cho Hồng Phi để nhanh nhanh chóng chóng thoát khỏi hấn, không ngờ Lôi Đằng lại không buông tha nàng, còn nhắm mắt theo đuôi chạy tới đây.

Trước khi bước vào phòng chữa bệnh, hấn còn kéo nàng lại gần, ghé sát vào tai nàng cảnh cáo.

"Người cứu trị thương cho Hồng Phi trước đi." Hấn ngó chừng ánh mắt của nàng, giống như là ngó chừng một con mồi: "Bất quá, đừng tưởng rằng sự việc kia như thế là xong."

Nghĩa là nàng chẳng qua mới nhận được tuyên bố hoãn thi hành án chứ không phải là nhận được cứu trợ. Hấn đối với bất kỳ nghi vấn gì cũng sẽ gạn đục khơi trong mà tìm hiểu tới cùng, tuyệt không dễ dàng buông tay, mà nàng chẳng lẽ vì không thể thoát thân mà lại lặng lẽ niệm chú vẫn khiến cho hấn đau đến chết đi sống lại?

Biện pháp đó quá tàn nhẫn, nàng không làm được!

Song phiên nào là chuyện của phiên nào, trong đầu nàng nghĩ vẫn phải xem xét người bị thương trước đã, vì vậy nên nàng bước thật nhanh đến bên cạnh Hồng Phi, kiểm tra vết thương trên người hấn.

Trên người và trên đùi Hồng Phi đều bị thương. Vết thương vừa sâu, vừa dài, nhưng máu ra cũng không nhiều lắm. Đậu Khấu bằng kinh nghiệm của mình biết rằng chỉ cần dùng thuốc trị thương là rất nhanh có thể chữa khỏi.

"Người thấy trong người thế nào?" Nàng hỏi.

"Rất tốt." Hồng Phi trả lời, "Vết thương của ta có nghiêm trọng không? Ta còn có thể ra trận được nữa không?" Hấn không muốn vắng mặt trong trận đại chiến này.

Chiến tranh, chiến tranh, lại là chiến tranh!

Trong đầu những nam nhân này ngoài chiến tranh ra thì hình như chưa không nổi những thứ khác thì phải!

"Vậy người phải nghỉ ngơi thật tốt mới được." Đậu Khấu nói. Thật ra trong lòng nàng thật sự rất muốn lấy thân phận đại phu ra để cấm những yêu ma này ra trận.

Hừ, nàng vất vả, nhọc nhằn chữa trị cho bọn họ, thế nhưng bọn họ lúc nào cũng khẩn cấp muốn ra chiến trường để lại khiến bản thân mình bị tổn thương!

Nàng vừa oán giận ở trong lòng, vừa đưa tay cời đai lưng của Hồng Phi.

Hồng Phi bị làm cho sợ hãi đến trợn trừng hai mắt: "Đậu, Đậu, Đậu, Đậu, Đậu Khấu cô..."

Một âm thanh gầm thét không lồ bao phủ lấy âm thanh run rẩy của hấn.

"Nha đầu! Người đang làm cái gì vậy?"

"Trị thương cho hấn a!" Nàng hồi đáp, lại tiếp tục động tác vừa bị trở ngại của mình: "Hồng Phi, bỏ tay ra."

Hồng Phi níu chặt đai lưng, liều chết lắc đầu.

"Nếu là chữa thương, tại sao người lại muốn cởi y phục của hấn?" Lôi Đằng giận dữ hỏi.

"Y phục của hấn cũng dính cát bụi, một khi giầy vào vết thương, sẽ rất dễ bị nhiễm trùng gây hoại tử." Nàng nhẫn nại giải thích, rốt cục đẩy được tay Hồng Phi ra, luồn rút sạch đai lưng: "Cho nên ta mới cởi y phục của hấn để rửa vết thương."

Hồng Phi òa khóc.

Chuyện này nếu truyền đến tai Kiều Kiều, hẳn chỉ sợ vết thương lúc đó so với bây giờ còn nặng hơn.

"Đậu Khẩu cô nương, nàng đừng làm như vậy..."

"Cái gì đừng như vậy, người mới đừng loạn, ngoan một chút, để cho ta côi y phục của người ra, ta phải cầm máu a!" Nàng nhăn mày liễu, kéo kéo y phục của hắn.

Mất thấy nàng rút đai lưng chưa đủ, còn ý mạnh hiếp yếu thò tay côi y phục của Hồng Phi, Lôi Đằng đứng ở một bên, bất luận thế nào cũng cảm thấy không vừa mắt. Cảm xúc tức giận giống như bị một con linh thú không thức thời đá mạnh vào lồng ngực của hắn.

Nhìn Đậu Khẩu bằng động tác nhanh gọn đã lột sạch nửa người trên của Hồng Phi thì chớ, lại còn muốn hướng tới nửa dưới của Hồng Phi tiếp tục tấn công, Lôi Đằng rốt cục không nhịn được nữa.

"Dừng tay!"

Khụ, Đại vương! Đại vương muốn tới cứu hắn!

Hồng Phi cảm động đến nước mắt lưng tròng.

"Không cho phép côi y phục của hắn nữa!"

"Ta phải trị thương cho hắn a!" Đậu Khẩu giải thích, đối với nam nhân nhúng tay can thiệp này vừa tức, vừa giận.

"Ta nói không cho phép là không cho phép!" Lôi Đằng mặt lạnh quát lên.

Hồng Phi giữ chặt lấy mảnh khố (nguyên văn là quần xi-líp), thiếu chút nữa cảm động đến khóc rống lên.

"Đại vương anh minh!"

"Vậy thương thế của hắn phải làm sao bây giờ?" Đậu Khẩu chống nạnh, nhìn chằm chằm nam nhân khổng lồ trước mặt: "Không côi quần của hắn, sẽ không cách nào vệ sinh được vết thương, không thể bôi thuốc, chẳng lẽ người muốn vết thương của Hồng Phi nhiễm trùng sao?"

Ô ô, hắn không muốn côi quần nữa!

Hồng Phi to con nước mắt lưng tròng nép sát vào góc phòng. Vốn tưởng rằng tránh được một kiếp nạn, hắn lại nghe thấy Đại Vương mà hắn kính yêu nhất, sùng bái nhất mở miệng nói.

"Ai nói hắn không thể chữa thương, bôi thuốc được?" Lôi Đằng vênh cằm, hừ lạnh một tiếng: "Bất quá là côi quần, bôi thuốc cứ nhất định phải dùng đến người sao? Để ta!"

Cái gì? !

Hồng Phi ngây dại.

Chỉ thấy Đại vương vừa hướng về phía Đậu Khẩu, vừa nói.

"Người chỉ cần chuẩn bị thuốc, xong rồi nói cho ta biết phải làm thế nào là được rồi."

Lớn chuyện, lớn chuyện thật rồi... Đại vương lại muốn đích thân bôi thuốc cho hắn?

Hồng Phi bị hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, vội vàng lắc đầu. "Không, ngàn vạn lần không nên! Đại vương, thương thế của thuộc hạ thật ra không sao, bày đặt bôi thuốc làm gì, bất kể thế nào, chỉ cần hai ngày nữa tự nó sẽ khỏi thôi."

Lôi Đằng căn bản không để ý đến Hồng Phi.

"Còn không quay mặt đi!" Hắn hướng về phía Đậu Khẩu đang há mồm, cứng lưỡi, lớn tiếng hô.

"Tùy người." Không muốn tiếp tục cãi cọ, nàng dứt khoát xoay người, mặc hắn động thủ, tránh tiếp tục giằng co làm lỡ thời cơ trị liệu.

Hồng Phi lần nữa kêu thảm thiết.

"Đại vương, không, không cần!"

Roạt!

"A a a, để cho Kiều Kiều tới giúp thuộc hạ là được rồi!" Hắn la hét om sòm, nước mắt rung rung, hy vọng ái thiếp mau mau chạy tới. "Kiều Kiều, Kiều

Kiều!"

Roạt!

Kiều Kiêu không chạy tới.

Tiếng quần áo bị xé liên tiếp vang lên, cuối cùng bên trong doanh trại chỉ còn lại tiếng khóc lóc của Hồng Phi.

"Ta coi xong rồi, sau đó thì sao?" Lôi Đằng lạnh lùng hỏi.

Cởi? Nên nói xé vụn thì đúng hơn!

Trong nháy mắt, nàng cơ hồ muốn bật cười thành tiếng. Nhưng vì bảo toàn cái mạng nhỏ của Hồng Phi, nàng cố gắng nuốt xuống tiếng cười đang muốn vọt ra khỏi cổ họng.

Tất cả các yêu quái quanh đó đều ngoảnh mặt đi, không dám nhìn về hướng này.

Thật vất vả mới nhìn được cười, Đậu Khấu phải ho nhẹ hai tiếng mới có thể mở miệng nói chuyện. "Sau đó, ngươi phải bôi thuốc cho Hồng Phi."

"Thuốc đâu?"

Thanh âm của hắn, rất lạnh, vô cùng lạnh.

Đậu Khấu vội vã lấy thuốc trị thương ra đưa cho Lôi Đằng. Dĩ nhiên, vì chấp hành mệnh lệnh nghiêm nghị của hắn, nàng từ đầu chí đuôi cũng chỉ đưa lưng về phía Hồng Phi.

Hồng Phi đáng thương đã không thể kêu gọi lão bà được nữa. Để Lôi Đằng bôi thuốc cho hắn, hắn ngay cả khóc nức nở cũng không dám, cho dù động tác thô lỗ của Lôi Đằng khiến cho vết thương của hắn đau thấu xương, hắn cũng cắn răng chịu đựng. (lão bà: vợ)

Đậu Khấu ngồi ở một bên, len lén liếc trộm Lôi Đằng một cái. Xem ra khuôn mặt tuần mỹ kia giống như được làm từ băng đá, lãnh lẽo không lộ chút cảm xúc nào.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của nàng, hắn liếc lại nàng một cái.

Chỉ một ánh mắt cũng đủ để cho nàng tim đập rộn lên. Nàng rõ ràng nhìn thấy trong mắt của hắn có sự tức giận cùng hóa dục không tắt.

Một ý niệm trong đầu lặng lẽ xuất hiện.

Hắn táo bạo, vô lễ, chẳng lẽ là bởi vì... bởi vì... bởi vì... hắn ghen?

Có thể sao? Lôi Đằng ăn dặm chưa chỉ vì nàng chú ý tới Hồng Phi mà không phải là hắn.

Đậu Khấu há to miệng, muốn nói ra, rồi lại không có nổi dũng khí.

Nhìn thấy trong mắt Lôi Đằng không chút vui vẻ, nàng vội vàng đem cái miệng nhỏ nhắn khóa lại, nhưng cũng không giấu nổi nụ cười nơi khóe miệng, hương vị ngọt ngào lan tỏa toàn thân.

Lôi Đằng cũng biết ghen!

Nàng cắn đôi môi đỏ mọng, ngồi ngay ngắn ở bên cạnh Lôi Đằng, lòng tràn đầy hạnh phúc, đến nỗi muốn nhảy múa hoặc là ôm lấy gương mặt tuần tú của hắn hôn thật say đắm...

Đang chìm đắm trong hạnh phúc, Đậu Khấu đột nhiên nghe thấy âm thanh của Lôi Đằng.

"Nha đầu!"

"Hả?" Nàng say đắm nhìn hắn.

"Ngươi còn chưa giải thích."

"Giải thích cái gì?" Trời ạ, hắn mới tuần mỹ làm sao!

"Tại sao ta không thể đến gần nữ sắc, nhưng khi hôn nàng lại không bị nhức đầu?"

A!

Đậu Khấu giật mình tỉnh lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đỏ bừng. Nàng không nghĩ rằng hẳn lại có thể hỏi vấn đề này trước mặt Hồng Phi cùng đông đảo yêu ma.

Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật, cũng may trong lúc hỗn loạn nàng đã kịp nghĩ ra một cái cớ. Nàng mắc cỡ đỏ mặt, cố gắng trấn định, mặt cũng không chớp trả lời.

"Bởi vì, ta là đại phu a!"

"Đại phu?"

Đậu Khấu gật đầu, mặt không đổi sắc, nói như đinh chém sắt: "Thầy thuốc như mẹ hiền (lương y như từ mẫu), cho nên không có tư tình nam nữ, vì vậy không tính là nữ sắc." A, nàng càng nói dối càng lưu loát.

Hắc hắc, nàng là đại phu nha, nơi này vừa hay lại không có người hiểu y thuật. Tóm lại, tất cả đều do nàng định đoạt!

Tròng mắt đen của Lôi Đằng lập tức vụt sáng.

"Thật sao?"

"Đương nhiên rồi!" Nàng cười mỉa mỉ.

"Rất tốt." Hắc chậm rãi nói.

"Hả?" Đậu Khấu chớp chớp mắt mấy cái. "Tốt ở chỗ nào?"

Lôi Đằng không nói mà trả lời nàng hành động bằng hành động.

Hắn dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, chợt ôm ghì nàng vào lòng. Trước sự kinh ngạc của nàng cùng bao ánh mắt soi mói của các yêu ma, hắn không chút khách khí, lần nữa hôn nàng.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Rất may!

Thật sự là rất may mắn!

Mỗi lần nhớ lại khoảnh khắc Lôi Đằng ở trước mặt “công chúng”, kéo nàng vào trong ngực hôn say đắm, Đậu Khấu đều âm thầm toát mồ hôi lạnh.

Càng nói dối nhiều sẽ càng xuất hiện nhiều sơ hở. Nàng liên tục nói dối, rốt cục đã nảy sinh ra mâu thuẫn, còn bị Lôi Đằng lừa vào tròng.

Một khi không còn điều gì phải cố kỵ, dục hỏa bên trong tròng mắt đen kia chẳng còn phải kiêng sợ điều gì lại càng trở nên phóng túng. Hắn không thêm đề ý tí ti nào tới các yêu ma bốn phía đang kinh ngạc nhìn chăm chú, cúi đầu hôn Đậu Khấu đến choáng váng đầu óc, toàn thân mềm nhũn. Đợi đến khi nàng phục hồi lại tinh thần thì đã bị hắn ôm vào trong phòng, đặt lên giường, không có hảo ý chuẩn bị "thúc đẩy" tiếp tiến trình mới bắt đầu.

Đậu Khấu đã tỉnh táo lại, liên tiếp lui về phía sau, hai tay vung loạn lên ngăn hẳn lại.

"Chờ... chờ một chút!"

Lôi Đằng cũng mặc kệ, tròng mắt đen phát sáng nhìn nàng: "Chờ cái gì?"

"Người không thể gần nữ sắc nữa!"

"Nàng không phải đã nói nàng là đại phu nên là ngoại lệ sao?"

"Cho dù ta là ngoại lệ, người cũng không được... không được..." Nàng gấp đến độ đỏ bừng cả khuôn mặt.

"Tại sao lại không được?" Hắn hỏi ngược lại, tròng mắt đen bập bùng lửa dục. Hắn chậm chạp nhích tới gần tai của nàng, khàn giọng nói: "Nha đầu, ta muốn nàng."

Khó có thể kháng cự lại sức hấp dẫn ma mị đang phát tán ra cùng hơi thở mê người của Lôi Đằng, tất cả đã khơi nguồn cho Đậu Khẩu nhớ lại những hình ảnh ân ái nồng ấm trước đây, chỉ nhớ lại thôi cũng đã khiến tay chân nàng như nhũn ra.

Hắn gọi cảm như vậy, nguy hiểm như vậy... Khi hắn dùng loại ánh mắt này nhìn nàng chăm chú, thân thể của nàng không tự chủ được khẽ run lên.

Trải qua mấy ngày vừa rồi, trong giấc mộng mỗi đêm, nàng đều mơ thấy thân thể cường tráng ướt đầm mồ hôi của hắn đang nằm đè lên cơ thể mềm mại của nàng, dục vọng cứng rắn chôn sâu trong cơ thể nàng, hung mãnh tiến công, khiến cho nàng ở mỗi lần hắn chạy nước rút đều không ngừng thốt ra những âm thanh rên rỉ yêu kiều.

Ông trời ơi, nàng cũng muốn hắn!

Đúng vào lúc Đậu Khẩu chuẩn bị quy hàng, khi Lôi Đằng với khát khao tích tụ từ lâu xé vụn xiêm y thì bỗng dưng thần sắc hắn biến đổi.

Khứu giác nhạy cảm của hắn ngửi thấy một mùi gì đó.

Mùi máu.

Đậu Khẩu nằm ở trên giường cũng cảm giác được từ nơi sâu kín của mình có một dòng chất lỏng ấm nóng từ trong cơ thể chảy ra, nhuộm ướt chân của nàng.

Nàng quỳ nửa người ngồi dậy!

Là nguyệt sự (kinh nguyệt). Mặc dù hắn đã chuẩn bị sẵn sàng và thỏa đáng, chẳng qua là trăm triệu lần không nghĩ tới nguyệt sự của nàng sẽ chọn đúng thời điểm "chỉ mảnh treo chuông" mà trình diện.

Lôi Đằng đứng lên, lông mày chật vật vắt ngang, sắc mặt cực kỳ khó coi, hiển nhiên đối với tình trạng "thức ăn ngon" dâng tận miệng mà không được "dùng bữa" ngay lập tức là vô cùng bất mãn.

Hắn hừ lạnh một tiếng, nhìn chằm chằm nàng một hồi lâu, rồi mới xoay người, cầm giận phẩy tay áo bỏ đi.

Đậu Khẩu miễn cưỡng tránh thoát được "một lần", tay chân mềm nhũn ra nằm trong chốc lát, đợi đến khi lực phục hồi như cũ, mới xuống giường chạy trốn.

Từ hôm đó, nàng đều ần núp, trốn tránh Lôi Đằng khắp nơi.

Đậu Khẩu thậm chí không dám bước vào đại sảnh nửa bước, mặc kệ mệnh lệnh của Lôi Đằng, không chịu xuất hiện trong tầm mắt của hắn. Nàng bận rộn điều chế được thảo, bận rộn trị thương, bận rộn chiếu cố Xích Lam, bận rộn đông, bận rộn tây, chính là lấy công việc làm cái cớ để né tránh Lôi Đằng.

Nhưng đây cũng không phải là kế lâu dài.

Lôi Đằng có thể phân biệt được mùi vị trên người nàng. Có lẽ trong kỳ nguyệt sự, hắn sẽ không có hành động gì, nhưng khi nguyệt sự kết thúc, nàng hoàn toàn có thể xác định là bản thân sẽ không thể tránh thoát khỏi hắn.

Cho dù nàng có trốn thế nào thì Lôi Đằng cũng đột nhiên xuất hiện và nhìn nàng chăm chú. Sự nhẫn nại tạm thời chỉ khiến cho hắn càng khát khao nàng hơn, khó nhẫn nại hơn.

Hôm qua, khi nàng đi đến đình viện, Lôi Đằng thậm chí còn ngăn nàng lại.

Cặp mắt đen không buồn che dấu dục hỏa khiến cho Đậu Khẩu khẩn trương đến nỗi cơ hồ muốn vắt chân lên cổ mà chạy. Nhưng trong lòng nàng cũng rất rõ dù có chạy cũng không chạy được xa vì nàng vẫn sẽ bị hắn bắt trở lại.

Hắn là Long Vương, chỉ cần hắn muốn thì tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Thân hình cao lớn chặn đường đi của nàng, cặp mắt đen nóng rực kia cứ yên lặng nhìn nàng.

"Nguyệt sự của nàng vẫn chưa kết thúc." Hắn nhẹ nhàng định không chút hoài nghi. Sau đó, hắn chột nheo mắt, đôi môi mỏng khẽ mỉm cười. "Nhưng sẽ nhanh thôi." Thanh âm của hắn càng nhẹ hơn.

Đậu Khẩu chỉ biết chạy trời chết.

Mấy ngày nay nàng đã suy nghĩ rất nhiều, tâm tình ban đầu bối rối bất an, sau cùng lại từ tỉnh táo lại.

Nếu như trốn cũng không thể trốn thoát, như vậy thì nàng chỉ có thể đối mặt, để Lôi Đằng... như vậy, như vậy... vừa như vậy, như vậy....

Hắn muốn nàng.

Mà nàng, cho dù không ngừng e lệ nhưng cũng không cách nào phủ nhận được rằng chính mình cũng khát khao Lôi Đằng.

Trong lòng Đậu Khấu xuất hiện ý nghĩ khác.

Có lẽ chuyện này lại là một cơ hội. Dù sao, nàng cũng đã dùng nhiều biện pháp với hắn, nhưng vẫn không thể khiến cho hắn phục hồi lại trí nhớ, nhưng bất luận là trước hay sau khi mất trí nhớ, hắn cũng đều ham muốn nàng mãnh liệt, biết đâu tái hiện lại ái ân ngày đó sẽ là biện pháp kích thích hắn tốt nhất?

Khi nguyệt sự kết thúc, Lôi Đằng còn chưa kịp tìm đến thì nàng rốt cục đã hạ quyết tâm.

Bằng bất cứ giá nào!

Nàng chủ động đến đại sảnh tìm gặp Lôi Đằng. Khi nàng bước vào, hắn lập tức xoay đầu lại, trông mắt đen u tối sâu thẳm nhìn nàng chăm chú, cơ hồ muốn dùng ánh mắt xé rách xiêm y của nàng.

Xem ra trên dung nhan tuấn mỹ có một chút kinh ngạc.

"Ta đang chuẩn bị đi tìm nàng." Lôi Đằng vừa nói, vừa phát tay cho thuộc hạ lui xuống, hắn đưa tay hướng về phía Đậu Khấu: "Lại đây." Hắn ra lệnh.

"Ta... ta đứng ở chỗ này là được rồi." Nàng mặc dù đã lấy lại được dũng khí, nhưng khi đối mặt với hắn, vẫn không tránh được tim lại đập rộn lên như cũ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. "Ta có lời muốn nói cùng ngươi." Nàng vội vã nói.

Lôi Đằng nhướn đôi mày rậm.

"Nói đi."

Hắn dù vẫn ung dung hỏi, nhưng trên đôi môi mỏng đã mỉm cười, giống như vẻ mặt của một thợ săn đang chơi đùa với con mồi không còn cơ hội bỏ trốn.

"Ta nghĩ đến một chuyện." Đậu Khấu hít một hơi thật sâu, cho dù khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn đỏ hồng, nhưng vẫn kiên quyết nhìn thẳng hắn. Nàng lựa chọn biện pháp chủ động: "Chữa khỏi cho ngươi thật ra ta sẽ nhận được lợi ích gì?"

"Nàng muốn như thế nào? Bất luận là hoàng kim, bạc trắng, hoặc là châu báu, ta cũng đều có thể cho nàng." Lôi Đằng vung tay rất hào phóng.

"Nhưng những thứ bảo vật kia không phải đều bị cướp hết rồi sao?"

Cằm của hắn trễ xuống, nụ cười cũng nhanh biến mất.

"Ta sẽ nhanh chóng đoạt lại toàn bộ trên tay Liệt Phong."

"Ồ..." Nàng làm bộ suy tư trong chốc lát, mới nói cho hắn biết. "Nhưng ta không muốn muốn vàng bạc châu báu của ngươi."

"Vậy nàng muốn cái gì?"

Khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như lửa đốt. Đậu Khấu liên tục hít sâu, không chế nhịp thở dồn dập mới có thể tiếp tục nói chuyện.

"Muốn ta tiếp tục chữa trị ngươi cũng không phải là không thể được." Thanh âm của nàng càng lúc càng nhỏ. "Nhưng ngươi phải đáp ứng điều kiện của ta."

"Điều kiện gì?"

Nàng không ngừng e lệ, chăm chú nhìn vào gương mặt tuấn tú, thận trọng nói ra điều kiện.

"Ta muốn ngươi."

Âm thanh yêu kiều, mềm mại càng lúc càng dồn dập từ trong song cửa sổ bay ra.

"Ừm... ừm...!" Dục vọng cứng rắn nóng bỏng đầy nam tính một lần lại một lần, chen chúc va đập vào nơi sâu kín nhất của nàng, cái miệng nhỏ nhắn đỏ hồng không tự chủ được thốt ra một tiếng kêu mị.

Dục vọng mãnh liệt khiến cho nàng không cách nào phản kháng, chỉ có thể ở dưới thân thể của Lôi Đằng tiếp nhận yêu cầu cùng khát khao mãnh liệt của hắn, thân thể mềm mại như đoá hoa nở rộ dung nạp hắn càng vào sâu hơn.

Lôi Đằng đã ngay lập tức thực hiện điều kiện của nàng.

Hắn không chút lãng phí thời gian, liền mang nàng trở về phòng, hào phóng đáp ứng sở cầu của nàng. Hắn cuồng nhiệt đến nỗi khiến cho nàng cơ hồ không thể suy nghĩ.

Xiêm y của nàng đã nhanh chóng biến thành muôn vàn mảnh nhỏ nằm tán loạn trên sàn nhà. Hấn kích thích nàng, liếm nàng, hôn nàng, cho đến khi nàng cầu khẩn, mới tiến vào thật sâu bên trong nàng, làm cho nàng khóc nức nở, bật thốt lên những âm thanh kiều mị.

Hắn ham muốn nàng mãnh liệt, lần sau lại càng mạnh mẽ hơn so với lần trước. Sau mỗi lần kết thúc, dục vọng không những không bị dập tắt đi mà lại càng cháy bùng lên như lửa. Khoái cảm mà nàng mang lại cho hắn càng lúc càng tăng lên gấp bội, hẳn phảng phất cũng có thể cảm nhận được, nàng đối với hắn cũng là niềm sung sướng đến vô tận.

Khoái cảm như thế dường như từ trước tới giờ hắn chưa từng biết đến.

Nhưng rồi lại giống như đã từng rất quen thuộc.

Lôi Đằng thấp giọng gầm thét, thân thể ngăm đen ướt đẫm mồ hôi. Hấn hôn lên hõm cổ trắng nõn của nàng, rà lưỡi theo từng đường cong tinh tế, liếm từng giọt mồ hôi trên thân thể mềm mại, đầy đặn của nàng.

Bàn tay to lớn, bá đạo luồn vào giữa cặp đùi thon dài của nàng, trong lúc chạy nước rút, dùng ngón tay thô ráp ma sát nơi mềm mại của nàng, cho đến khi nàng thở hổn hển kêu khóc.

Nàng nức nở cầu khẩn nhưng lại bị hắn mạnh mẽ đẩy đến cao trào, cuốn vào đại dương vui thích mê mông. Khi nàng nghĩ rằng hoan ái kịch liệt cuối cùng đã tạm thời lắng xuống thì Lôi Đằng tinh lực tràn đầy lại không có ý định bỏ qua cho nàng.

Bàn tay to lớn, khỏe mạnh đem thân thể mềm mại trắng nõn lật úp xuống.

"Lôi... Lôi Đằng..." Nàng nằm úp sấp trên giường, bởi vì không nhìn thấy hắn mà kinh hoàng. Nàng cắn chặt mu bàn tay, quá nhiều khoái cảm khiến cho nước mắt nàng chảy xuống thấm ướt cả chăn đệm.

Nơi dục vọng cứng rắn của hắn cũng bị nàng thấm ướt.

Đậu Khấu cảm giác được không khí lạnh như băng len vào khiến nàng run rẩy. Sau đó, thân thể trắng kiêu của hắn từ đằng sau lại lần nữa xâm nhập vào bên trong nàng.

Thân hình cao lớn dán chặt lấy lưng của nàng, hai cánh tay cường tráng của hắn ghì chặt nàng trong ngực. Vì không thể nhìn thấy hắn nên hết thấy những động tác cuồng dã của hắn gia tăng ở trên người nàng đều mang đến nguồn khoái cảm mạnh mẽ vô cùng, vô tận.

Bởi vì sự kích thích của hắn mà nàng trở nên tròn chu, ẩm ướt đón nhận sự công kích của hắn. Dường như tư thế này khiến cho nàng cơ hồ không thể tiếp nhận kích thích không lồ cứng rắn ấy, nhưng khi hắn tiến vào nơi nấn cảm nhất của nàng lại thật dễ dàng.

"Không, không cần! Lôi Đằng, không cần..." Mái tóc của nàng xõa tung tán loạn trên gối, những âm thanh kiều mị, khẩn cầu của nàng chỉ khiến hắn càng cần rồ bá đạo hơn.

Bàn tay thô ráp trượt xuống giữa hai chân của nàng, gầy nhẹ cánh hoa mềm mại, vuốt ve, mon trón chân nàng.

Đậu Khấu cơ hồ muốn ngất đi.

Hơi thở nóng bỏng gấp gáp, tựa vào bên tai của nàng, khàn khàn giọng nói nhỏ: "Nha đầu, cảm giác thế nào?" Tay hắn không ngừng mon trón cánh hoa của nàng: "Nàng thích không? Thích ta dùng tay như vậy không? Hay thích ta dùng miệng làm như vậy hơn?"

Bàn tay ngăm đen kia thì lặng lẽ thăm dò bầu ngực đầy đặn, chà sát đầu vú mềm mại của nàng.

"Không, không... A..." Nàng muốn tránh, muốn chạy trốn, nhưng lại càng muốn chìm sâu hơn trong khoái cảm triền miên như sóng triều, sóng sau xô sóng trước.

Nàng đắm chìm trong dục vọng, vòng eo nhỏ nhắn không ngừng xoay chuyển, không phải muốn tránh đi, mà là muốn gần sát hắn hơn. Làm cho hắn ở phía sau chạy nước rút càng trở nên cuồng loạn, dần dần mất đi tiết tấu, nàng không biết làm gì hơn, chỉ có thể lần nữa thét lên tên của hắn, cảm thụ hắn toàn diện sự xâm lược ngọt ngào này.

Sau một tiếng kêu dài thỏa mãn, nàng lần nữa đạt tới cao trào, đón nhận dòng tinh khí nóng bỏng của Lôi Đằng vào bên trong nơi ẩm ướt sâu thẳm.

Sau đó, bọn họ ôm nhau ngủ.

Đậu Khấu quá mệt mỏi nên ngủ rất sâu. Còn Lôi Đằng lại trôi dạt vào trong một giấc mộng.

Giấc mộng ấy toàn là những mảnh nhỏ vụn vặt, nhưng tất cả các cảnh vật cùng sự kiện đều vô cùng quen thuộc. Trong giấc mộng có nàng, có một tòa thành, một phưởng thuốc, còn có một màn hắn cùng nàng chung đụng.

Sau khi tỉnh lại, trong lòng Lôi Đằng tràn đầy nỗi nghi hoặc.

Hắn nhìn chăm chú vào tiểu nữ nhân đang say giấc nồng trong ngực. Hô hấp của nàng nhẹ mà mỏng, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, gò má nhàn nhạt

ừng đỏ, trên da thịt còn lưu lại dấu hôn của hắn.

Hắn vô thức đưa tay ra, nhẹ nhàng mon trón gương mặt mềm mại của nàng, lực đạo nhẹ như chuồn chuồn lướt nước chỉ khiến nàng đang ở trong mộng nở một nụ cười nhàn nhạt nhưng không đánh thức nàng dậy.

Hắn chưa từng thận trọng chạm vào cái gì như vậy. Cho dù cầm nắm vàng bạc châu báu yêu mến nhất trong tay, hắn cũng chưa từng thận trọng như vậy.

Thế nhưng giấc mộng kia sao lại rõ ràng như thế.

Hắn rất ít nằm mơ, cho dù thật sự có mơ thì xuất hiện trong giấc mơ của hắn nếu không phải là ánh sáng của vàng bạc châu báu thì cũng là khói lửa chiến tranh.

Thế nhưng giấc mộng kia lại rõ ràng như thế...

Nhưng chẳng qua là cũng chỉ là giấc mộng mà thôi!

Hắn không tin những chuyện đó đã từng xảy ra. Huống chi, nếu quả thật đã từng xảy ra, tại sao trong ký ức của hắn không nhớ đến một chút nào?

Loài rồng không thể nào bị loài người sai khiến được.

Loài rồng không thể nào vì loài người mà diệt trừ đại yêu.

Loài rồng không thể nào vì một cô gái loài người mà móc ra trái tim của mình.

Nhất là Long Vương!

Chẳng qua là câu chuyện cổ tích hoang đường nàng kể đã theo vào trong giấc mộng của hắn mới khiến hắn bắt gặp những cảnh tượng đó mà thôi. Là nàng! Đây hết thảy đều là lỗi của nàng!

"Nha đầu." Hắn há miệng một cái, hai chữ này đã dễ dàng trôi ra khỏi đầu lưỡi.

Đây không phải âm thanh la lối ầm ĩ thường ngày mà trầm thấp, mềm mại như từ máu thịt bên trong, khoảng cách ôn nhu gần trong gang tấc, cách xa những tức giận cùng la hét hằng ngày, trôi ra từ trong khóe miệng của hắn.

Cặp mi dài khẽ chớp chớp, giống như là đáp lại lời Lôi Đằng. Nàng ở trong ngực của hắn từ từ tỉnh lại, nhìn gương mặt tuấn.

Trong lòng nàng trào lên hy vọng.

"Lôi Đằng?" Nàng khẽ gọi, giọng vừa bất an, vừa khẩn trương.

Ánh mắt của hắn quen thuộc như vậy, giống như ở Vân gia phùng, mỗi sáng sớm lúc nàng tỉnh lại, hắn đều nhìn chăm chú vào mắt nàng. Điều này khiến cõi lòng nàng đầy mong đợi, vừa thấp thỏm không dứt, không cách nào xác định được hắn có phải đã nhớ lại hết thảy chuyện xưa hay không?

"Lôi Đằng?" Nàng gọi.

Hắn vươn tay, ôm nàng càng chặt hơn.

"Nha đầu, ta đang nhớ lại một chuyện." Hắn nói.

Môi nàng khẽ run rẩy. "Chuyện gì?"

Chẳng lẽ... Chẳng lẽ...

Đậu Khấu nhìn lên, nàng yêu nam nhân này đến đau đớn, yêu đến liêu lĩnh. Nàng mong mỏi. Nàng hy vọng hắn có thể khôi phục trí nhớ, trở lại là con người ôn nhu ngày xưa. Mắt nàng vì ngập nước mà trở nên mơ mơ màng màng.

Mà Lôi Đằng nhẹ giọng nói cho nàng biết.

"Ta vẫn chưa có đủ nàng." Dứt lời, hắn lại cúi đầu xuống, ấn đôi môi mỏng lên làn môi đỏ mộng mềm mại.

Lôi Đằng không phát hiện khi hắn hôn nàng, một giọt nước mắt của nàng từ từ lăn xuống.

Giọt nước mắt lăn xuống đệm, rồi vô thanh vô tức thấm xuống chăn đệm, chỉ lưu lại một dấu ẩm ướt nho nhỏ.

Một lát sau, ánh sáng ngày đó lại bùng lên, sưởi ấm chăn đệm.

Nàng hiển thân cũng không thể làm hắn nhớ lại.

Đậu Khấu hoang mang tựa như sương mù quay xung quanh Lôi Đằng. Hắn thường xuyên nhìn nàng chăm chú, mặc dù khuôn mặt không chút thay đổi, nhưng trong mắt lại có sự mê hoặc.

Trí nhớ còn sót lại quá nông cạn, e rằng phải chặt chẽ nắm lấy. Hắn bị cảnh trong mơ quấy nhiễu nhưng lại đem tất cả những cảnh trong mộng huyễn bỏ, hơn nữa lại còn quy tội tại nàng kể chuyện xưa hoang đường nên mới khiến hắn gặp phải giấc mộng phiền toái kia.

Hắn không nhận được nói cho nàng biết giấc mộng hoang đường của hắn chính là hậu quả từ câu chuyện hoang đường của nàng.

Nàng cố gắng thật cẩn thận nói cho hắn biết, có lẽ những thứ gặp trong mơ cũng là những chuyện từng xảy ra. Nhưng hắn chỉ cất tiếng cười lớn rồi hoàn toàn không quan tâm đến lời nói của nàng.

Lôi Đằng kiêu ngạo căn bản sẽ không chịu tin rằng cuộc sống của hắn đã từng phải chịu sự chế trụ của người khác.

Thời điểm khai chiến ngày càng đến gần, hy vọng của Đậu Khấu cũng ngày càng phai nhạt. Nàng cũng không thể nghĩ ra biện pháp gì nữa.

Chẳng lẽ, Lôi Đằng vĩnh viễn sẽ không thể khôi phục lại trí nhớ trước kia hay sao?

Nàng bắt đầu hối hận, trước khi rời khỏi Vân gia phường chưa hỏi Vân đại phu cho rõ ràng một chút. Nói không chừng ngoài việc hiến thân ra, sẽ có tuyệt chiêu cuối cùng. Nàng thậm chí còn nghĩ hay là tìm viên tảng đá lớn đập mạnh vào đầu Lôi Đằng.

Bất quá, nếu có làm vậy mà hắn còn không khôi phục được trí nhớ, thì trước hết nàng sẽ bị hắn tức giận gặm thét đến choáng váng, sau đó lại bị hắn xách vào tấm điện "trùng phạt" một phen.

Hình ảnh hương diễm vừa hiện lên trong đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn của Đậu Khấu rất nhanh trở nên nóng bừng. Nàng không ngừng nhớ tới, Lôi Đằng làm sao hôn nàng, làm sao yêu nàng, làm sao...

"Đậu Khấu cô nương?"

Tay hắn, môi hắn, lưỡi hắn...

"Đậu Khấu cô nương? Đậu Khấu cô nương?"

"A?" Nàng bừng mở hai mắt.

"Cô nương làm sao vậy?" Một cái đầu tròn xù lông tiến tới, mở to đôi mắt mờ mịt nhìn nàng.

Đậu Khấu sợ hết hồn, cấp tốc phục hồi lại tinh thần.

"A, không có chuyện gì, không có chuyện gì!" Nàng cuống quýt lắc đầu, cố gắng thấp phần trán định, nhưng không che giấu được sắc ửng hồng trên má phẫn.

Cái đầu xù lông lùi lại để lộ một khuôn mặt xù lông trên thân thể mập mạp lông xù. Con mắt nhỏ lóe sáng trên khuôn mặt yêu quái tươi cười.

Đậu Khấu chưa từng thấy hắn. Chẳng qua số lượng yêu ma trong đại quân rất đông, yêu quái mỗi ngày ra mắt nàng nhiều đến hàng hà sa số, nên nàng đã quen với chuyện gặp những yêu quái chưa từng biết mặt.

Đại chiến chưa bắt đầu, nhưng trên tiền tuyến đã xuất hiện những xung đột nhỏ lẻ, người bị thương càng ngày càng tăng, nàng lại càng thêm bận rộn, ngay cả Cửu Vĩ cũng tới gặp nàng xin chút thuốc trị thương.

Sắc mặt Cửu Vĩ tái nhợt, khiến cho nàng không khỏi hỏi nhiều mấy câu, nhưng Cửu Vĩ chỉ tỏ vẻ hời hợt nói không có chuyện gì, thuốc trị thương chẳng qua là cấp cho những khác yêu quái khác sử dụng, nói xong cũng xoay người rời đi.

Nghĩ tới đây, Đậu Khấu còn có chút bận tâm về tình trạng của Cửu Vĩ. Nhìn sắc mặt tái nhợt của hắn rõ ràng là bị thương rồi.

Được, chờ sau khi hết bận rộn, nàng sẽ đi tìm Cửu Vĩ sau!

Chủ ý quyết định chủ ý xong, Đậu Khấu ngẩng đầu lên, nở nụ cười thân mật với yêu quái lông xù trước mặt: "Người tìm đến ta có chuyện gì không?"

Yêu quái lông xù vội vàng cúi người chào, thờ dài.

"Đậu Khấu cô nương, huynh đệ ta bị thuộc hạ của Liệt Phong đánh thương, đang hấp hối!"

Đây cũng là việc gấp!

Đậu Khấu liền vội hỏi: "Hắn ở đâu? Sao không nhanh đưa tới doanh trại trị thương?"

"Ta đồng ý, nhưng đi tới gần đây thì hắn đột nhiên nôn ra máu, ta không dám đi động hắn, nên không thể làm gì khác hơn là chạy tới cầu cứu cô nương." Yêu quái lông xù vừa nói, vừa lộ vẻ mặt lo lắng.

"Vậy người mau dẫn ta tới đó!" Cứu người như cứu hỏa, kể cả cứu yêu quái cũng vậy. Đậu Khấu không dám trì hoãn, liền nâng hòm thuốc lên theo yêu quái lông xù rời khỏi doanh trại.

"Đậu Khấu cô nương, xin đi lối này." Yêu quái lông xù vừa nói, vừa làm động tác khoát tay, chạy được một đoạn ngắn lại dừng lại đợi nàng.

Yêu quái đưa nàng đi rất sâu vào trong rừng rậm.

Bọn họ đi rất lâu, đến khi xuất hiện một con đường nhỏ bị cỏ dại bao phủ, tán cây đan dày đến nỗi ánh nắng cũng không thể xuyên qua, bốn phía không nhìn thấy bất kỳ bóng dáng yêu quái nào.

Rốt cục, Đậu Khấu thở hổn hển, đi cũng không nổi nữa.

"Chờ... chờ một chút!" Nàng thở dốc, đưa tay vỗ vỗ ngực, thật vất vả mới lưu thông được không khí vào phổi: "Huynh đệ của người còn cách xa đây lắm không?"

Yêu quái lông xù quay đầu lại, cặp mắt nhỏ lóe lên nhìn xung quanh, xác định phía sau không có ai, hần mới chậm rãi mở miệng:

"Chính là chỗ này."

"Vậy người đâu?" Đậu Khấu nhìn trái, nhìn phải, nhưng không nhìn thấy nửa bóng yêu quái: "Sao ta không thấy a!" Nàng quay đầu lại, còn muốn hỏi tiếp, nhưng nhìn thấy yêu quái lông xù lộ ra nụ cười gian trá:

"Ta nói đến đây là được rồi!"

Trời, không xong rồi!

Đậu Khấu đã không cảnh giác theo hần tới đây.

Nhưng yêu quái lông xù không chút hảo ý tiến lại gần. Hần vươn cánh tay xù lông, hướng lòng bàn thổi phù một hơi, một trận khói hồng bay ra.

Nàng chưa kịp thối lui đã hít vào một ít khói hồng.

Hồng rồi!

Trong đầu Đậu Khấu mới vừa hiện lên hai chữ này thì chỉ trong nháy mắt sau, nàng đã hôn mê, mềm nhũn ngã xuống.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15

"Là con người."

"Con người?"

"Vâng, đúng ạ! Là con người!"

"Bát Nhân đại nhân, tại sao muốn bắt người này?"

"Nàng là đại phu trong Long cung."

"Đại phu? Chính là đại phu chữa bệnh cho yêu quái trong truyền thuyết kia sao?"

"Không sai."

Âm thanh nói chuyện từ từ xuyên thấu qua màn sương mù dày đặc.

Đậu Khấu từ trong hôn mê dần dần tỉnh lại. Mới đầu, nàng còn có chút mơ hồ, chỉ có thể nghe thấy những người kia nói chuyện với nhau, nhưng không cách nào nhúc nhích được.

Một hồi lâu sau, khi yêu lực của khói hồng hoàn toàn mất đi, nàng mới có thể mở mắt ra.

Hình ảnh đầu tiên đập vào mắt nàng là một cô nương.

Một cô nương xinh đẹp.

Nàng mặc một thân trang phục ngắn màu đen, chân mang giày bó, cổ tay mang da thuộc, da thịt mỹ lệ trắng như tuyết, tóc dài đen nhánh tết thành đuôi sam, dung nhan giống như tiên nữ.

Bất quá, đáng tiếc là trên khuôn mặt xinh đẹp không có đến nửa nụ cười, so với băng đá còn lạnh hơn.

Yêu quái bên cạnh nhìn thấy Đậu Khấu tỉnh lại, liền cất tiếng gọi.

"Bát Nhân đại nhân, Bát Nhân đại nhân, nàng đã tỉnh rồi."

"Ta thấy rồi." Cô nương xinh đẹp nhàn nhạt mở miệng.

Bát Nhân?

Này tên quen thuộc này trong nháy mắt khiến Đậu Khấu kinh ngạc mở to mắt.

Thì ra Bát Nhân là một cô nương?

Đậu Khấu gắng gượng ngồi dậy, khẩn trương nhìn bốn phía, lại phát hiện cảnh vật xung quanh nàng hoàn toàn xa lạ, chỉ có thể nhận thấy bản thân đang ở trong một gian phòng mà so với Long cung cũng không kém phần hoa lệ.

"Nơi này là chỗ nào? Ta tại sao lại ở chỗ này?" Nàng hỏi.

"Đây là cung điện của Liệt Phong đại nhân, Bạch Hổ cung." Bát Nhân lãnh đạm nói. "Là ta phái người đem nàng tới đây."

Cái gì? !

Đậu Khấu thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Xong đời, nàng nhất thời sơ xuất, cư nhiên lại bị bắt tới đại bản doanh của kẻ địch!

Không muốn làm nàng kinh hoàng, Bát Nhân khẽ vung tay lên, ra lệnh cho yêu quái bốn phía: "Nhìn cái gì vậy? Chưa nhìn thấy con người bao giờ à? Còn ở đây làm cái gì? Tất cả đều đi làm việc cho ta!"

Các yêu quái đồng thanh tuân lệnh, nhanh chóng rời đi.

Xem ra cô nương trước mắt này không những xinh xắn mỹ lệ mà địa vị cùng quyền lực ở cung điện này cũng rất lớn.

Gần đây, kẻ được các yêu quái tại Long cung nhắc tới nhiều nhất chính là Bát Nhân thuộc hạ của Liệt Phong. Nào thì Bát Nhân lợi hại ra sao, dùng mãnh phi thường như thế nào, khiến nàng tưởng rằng Bát Nhân phải là một đại yêu quái khổng lồ, căn bản không nghĩ tới đối phương lại là một cô nương xinh đẹp nhường này.

"Nàng chính là Bát Nhân?" Đậu Khấu tò mò hỏi, thật tình đánh giá đối phương.

"Không sai."

"Nhưng nàng đâu có tám mắt?"

Nghe nói, Bát Nhân sở dĩ được gọi là Bát Nhân, là bởi nàng có tám mắt, trừ hai con mắt bình thường, sáu con mắt còn lại chia ra nhìn trên dưới cùng bốn phương Đông, Tây, Nam, Bắc, bất cứ chuyện gì cũng không thoát khỏi ánh mắt của nàng.

Bát Nhân nhìn nàng một cái, không đáp mà hỏi ngược lại.

"Nàng là Đậu Khấu?"

"Đúng vậy."

"Nghe nói, nàng chữa bệnh cho các yêu quái?" Nàng hỏi tiếp.

Đậu Khấu gật đầu, còn rất hào tâm hỏi: "Nàng bị bệnh sao? Là nơi nào bị thương?"

"Không có." Bát Nhân không chút do dự trả lời.

"Tại sao nàng lại phải người bắt ta tới nơi này?"

"Nàng sẽ biết rất nhanh thôi." Về mặt bằng sương của Bát Nhân có một chút dao động, nhưng rất nhanh phục hồi. "Ta hỏi nàng, Cửu Vĩ chôn ở đâu?"

Chôn?

Đậu Khẩu về mặt mờ mịt.

"Ai?"

"Chẳng lẽ, nàng không biết Cửu Vĩ sao?"

"Dĩ nhiên là ta biết." Đậu Khẩu vội vàng nói: "Chẳng qua, hần rõ ràng đang rất khỏe mạnh, sao lại bị chôn?"

Là nàng nhìn lầm hay là trên mặt Bát Nhân thật sự vừa hiện lên một tia vui mừng?

"Thì ra hần còn chưa chết sao?" Bát Nhân liếc Đậu Khẩu một cái, hỏi: "Là nàng cứu hần?"

Đậu Khẩu lúc này mới chợt hiểu ra.

"A, thì ra hần là bị nàng đã thương sao?" Nàng rất cục hiểu, tại sao Cửu Vĩ chỉ lấy thuốc trị thương, chứ nhất quyết không chịu để cho nàng chữa trị. "Khó trách, hần lại không chịu nói! Thua một cô nương nhất định hần sẽ cảm thấy rất mất mặt."

Bát Nhân hừ lạnh một tiếng.

"Lần sau, ta sẽ chém nặng hơn một chút."

"Cứ chém qua, chém lại đến khi nào, ta khuyên các người hay là nắm tay giảng hòa..." Con người màu tím chăm chăm nhìn thẳng vào Đậu Khẩu, hại nàng cũng muốn nói cũng không dám nói thêm nữa.

Bát Nhân nhìn chăm chú, khiến Đậu Khẩu đột nhiên nhớ tới một việc khác.

Các yêu quái đều nói, Bát Nhân thần thông quảng đại, có thể nhìn thấy trời đất cùng bốn phương. Phải chăng trước khi khai chiến, Bát Nhân đã biết chuyện chủ văn, hiểu được nếu làm thương tổn nàng sẽ khiến cho Lôi Đằng bị đã thương nặng nề hơn gấp trăm, gấp nghìn lần, cho nên mới lừa bắt nàng tới đây?

Đúng lúc Đậu Khẩu đang lo lắng, suy nghĩ mung lung thì phía trong cung điện truyền đến một tiếng kêu thê lương, thảm thiết.

"A..."

Đây là thanh âm gì?

Là... là ai đang kêu lên thảm thiết đáng sợ như vậy?

"Xảy ra chuyện gì sao?" Nàng khẩn trương hỏi.

Bát Nhân không trả lời, chỉ nắm tay Đậu Khẩu vội vã kéo nàng chạy về trong cung điện.

"Oa, nàng muốn mang ta đi đâu?" Đậu Khẩu sợ đến hồn phi phách tán, vài lần muốn rút tay lại nhưng không đầu lại Bát Nhân nên tiếp tục bị kéo đi.

Tiếng kêu khóc trong cung ngày càng thê lương.

Ô ô, chẳng lẽ, Bát Nhân muốn bắt nàng đi dựng hình tra tấn sao?

Đậu Khẩu run rẩy, càng lúc càng sợ.

"Đau quá! Đau quá a..."

Trong tiếng la hét đau đớn chói tai của nữ nhân, thỉnh thoảng còn kèm theo tiếng gầm thét thống khổ của nam nhân, một tiếng thét rồi lại một tiếng gầm vang dội khắp cung điện khiến người người kinh hãi.

Đậu Khẩu sớm đã sợ đến hoa dung thất sắc.

"A, nàng... bà cô của tôi ơi... Nàng mau buông ta ra, ta không muốn đi! Buông a!" Nàng liều chết giãy dụa, nhưng như thế nào cũng không thoát được, cho dù dùng hai chân trấn trụ trên mặt đất, cũng vẫn bị Bát Nhân kéo đi, hướng về phía gian phòng đang liên tiếp phát ra tiếng kêu thảm thiết chạy tới.

Không thể! Nàng không thể! Nàng không thể bị dựng hình!

Cứu mạng a!

Ai tới cứu nàng a?

Nghĩ đến bị dựng hình đau đớn, Đậu Khấu toàn thân run rẩy. Đúng lúc nàng bị hù dọa đến sắc mặt trắng bệch, Bát Nhãn đã kéo nàng đi tới gian phòng đằng trước.

Tiếng kêu khóc thảm thiết lần nữa lại truyền đến.

"A!"

Bát Nhãn đưa tay đẩy cửa ra, kéo Đậu Khấu vào.

"Đau quá!" Âm thanh kêu khóc trở nên rất lớn, quanh quẩn bên trong phòng, ầm ầm đập vào tai nàng.

Đậu Khấu kinh hoàng không dứt, nhắm chặt hai mắt lại, trong đầu không ngừng tưởng tượng ra những cực hình tàn khốc nhất, đáng sợ nhất. Nàng không ngừng run rẩy, cổ họng không dám thốt ra nửa tiếng, chỉ có thể ở trong lòng kêu gào cầu cứu.

Lôi Đằng, cứu ta...

Gió mây cuộn cuộn, núi sông rung chuyển.

Long Vương tự mình thống lĩnh đại quân yêu ma, gào thét mà đến, ngay cả mặt đất cũng ầm ầm chấn động.

Sau khi biết Đậu Khấu bị người của Liệt Phong bắt đi, Lôi Đằng rất tức giận, cũng không để ý đến quân khí chưa trang bị đầy đủ, lập tức tuyên bố khai chiến, suất lĩnh lấy đại quân nhân mã, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn đã vượt qua mây trầm đậm, sát khí ngất trời đi tới núi Bạch Hổ.

Tất cả đại quân Lôi Đằng còn ở phía sau. Dõi mắt nhìn lại, chỉ thấy đông nghịt một đoàn, số lượng khổng lồ, che kín nửa bầu trời.

"Liệt Phong, ngươi ra đây cho ta!"

Tiếng gầm thét tức giận vang dội như sấm rung chuyển cả núi rừng, quanh quẩn trên không trung rồi truyền đi rất xa, rất xa. Những đám mây trắng trên nền trời xanh thẫm cũng bị âm thanh gầm thét này đánh bật đi, bay tứ tán khắp nơi.

Trong chốc lát, mây bay, sương tan.

Trước khi đại quân Long Vương đến, tất cả côn trùng, chim muông ở Bắc Hải đã bỏ chạy tán loạn, khiến cho quang cảnh nơi đây trở nên quang đãng.

Trong giờ phút này, thiên địa vẫn là một mảnh tĩnh lặng.

Một hồi lâu sau, chỉ thấy xa xa trên đỉnh núi cao đột nhiên xuất hiện lên một đoàn yêu quái.

Số lượng yêu ma quỷ quái rất nhiều, từ trong núi rừng, khe suối, dưới tảng đá, lần lượt, chỉ chít xông ra, bên này cũng một đoàn yêu quái kéo đến, cơ hồ một bên như tràn từ trên trời xuống, một bên như chui từ dưới đất lên rồi cùng gặp nhau ở nơi này.

Nhân mã hai bên đều ra sức giằng co.

Dẫn đầu hai đại quân yêu ma chính là hai vị thủ lĩnh yêu lực cường đại nhất – Long Vương Lôi Đằng cùng Bạch Hổ Liệt Phong.

Bạch Hổ Liệt Phong mặc chiến giáp màu bạc, trong tay cầm một thanh trường kiếm phát ra ánh sáng bạc, dưới ánh mặt trời toàn thân lóe sáng.

Vừa thấy Liệt Phong xuất hiện, Lôi Đằng lửa giận rào rạt, hóa ra thanh Kim Dao, hướng thẳng đối phương chém tới.

"Đem trả nữ nhân của ta mau!"

Liệt Phong nhanh chóng giơ kiếm ngăn lại, chỉ nghe tiếng kim khí trên không trung giao kích, phát ra tiếng nổ chói tai!

"Người nào?"

"Nữ nhân của ta!" Lôi Đằng nghiêng răng, nghiêng lợi."Ngươi phải người bắt nàng đi."

"Ta không có!" Liệt Phong phủ nhận.

"Đồ hèn nhất, ngươi còn có mặt mũi phủ nhận sao!"

"Ta tại sao phải phủ nhận?" Bị mắng là hèn nhất, Liệt Phong cũng nổi giận.

"Người vốn chính là trộm, chẳng những trộm vàng bạc châu báu của ta, bây giờ ngay cả nữ nhân của ta, người cũng mơ tưởng cướp đi!" Lôi Đằng giận dữ tố cáo.

Liệt Phong cũng cuồng nộ gầm lớn:

"Câm miệng! Ta giết chết người" Hắn không thể nhịn được nữa, rút cục hươ Ngân Kiếm, cùng Lôi Đằng triển khai đại chiến.

Thủ lĩnh đã khai chiến, yêu quái hai phe cũng cầm lấy vũ khí, hướng đối phương mà tấn công.

Trong thoáng chốc, khắp đất trời đều là tiếng reo hò chém giết.

Sự tức giận khiến cho Lôi Đằng mất đi lý trí, Kim Dao sắc bén một lần rồi lại một lần bổ về phía Liệt Phong.

Nhưng Liệt Phong cũng không phải loại đèn đã cạn dầu, năm trăm năm qua, công lực của hắn đã tăng lên rất nhiều, so với hắn trong quá khứ thì đã khác một trời một vực.

Trước đây mỗi khi đối mặt với Lôi Đằng, hắn chỉ có thể né tránh. Nhưng hiện tại, hắn lại chính diện nghênh chiến, không những dùng trường kiếm ngăn chặn Kim Dao, mà còn công kích chém lại Lôi Đằng.

Đao kiếm giao tranh, trên không trung xuất ra từng đạo hòa quang chói mắt. Hai người giao đấu hồi lâu nhưng vẫn là bất phân thắng bại.

Kim Dao, Ngân Kiếm đều là vũ khí ngoài thân đã sớm không cách nào khiến cho hai người thế lực ngang nhau phân ra cao thấp, bọn họ căn bản không thể gây thương tổn được cho đối phương.

Liệt Phong mất đồ ngẫu, càng đánh càng sốt ruột, trong lòng hắn vốn có chuyện nên không thể chuyên tâm, quyết định tốc chiến tốc thắng, nhưng Lôi Đằng trước mắt cũng là nhân vật lợi hại, tiếng xầu lan xa, hắn chỉ có thể cố gắng ổn định tâm thần, toàn tâm ứng chiến.

Lại một lần nữa Kim Dao, Ngân Kiếm giao kích, hai cây thần binh lợi khí chạm vào nhau phát ra thanh âm bén nhọn không lồ, rồi cùng vỡ vụn, những ánh sáng màu vàng cùng màu bạc hóa thành muôn mảnh nhỏ, bắn tán loạn ra bốn phương tám hướng, toàn bộ hóa thành một dải sao băng biến mất ở phía cuối chân trời.

Liệt Phong lợi dụng sơ hở, lùi ra sau, thu lại hình người, lộ ra hàm răng sắc nhọn không lồ, cùng bộ lông trắng như tuyết, trở lại nguyên hình là Bạch Hồ uy mãnh.

Lôi Đằng cười lạnh.

Tưởng gì, móng vuốt nhọn cùng răng sắc thì hắn cũng có!

Hiện nguyên hình để ứng chiến đối với hắn càng có lợi hơn!

Kim quang lóe sáng, Lôi Đằng cũng thu lại nhân dạng, rồi sau đó từ trong kim quang hiện lên một con Hắc Long vô cùng khổng lồ, phẳng phất như chỉ cần lên tiếng là có thể cắn nuốt nhật nguyệt. Hai mắt Hắc Long cháy rực, cặp song giác khổng lồ vung lên, móng vuốt vô cùng sắc bén, lớp vảy rồng đen bóng dưới ánh mặt trời tỏa ánh sáng chói lòa.

Bạch Hồ nghe hàm răng sắc găm lên những tiếng kinh thiên động địa, đất đá xung quanh nổi lên cuộn cuộn, vách núi gần nhất thậm chí chấn động mà sụp xuống.

Hắc Long không cam lòng yếu thế, cũng phát ra tiếng rồng to.

Âm thanh rồng ngâm hồ khiếu vang tận mây xanh, những yêu quái yêu lực kém một chút cơ hồ không chịu nổi, rớt rít bưng tai né tránh.

Bộ lông tuyết trắng của Liệt Phong dựng lên, hắn giận dữ nhìn chằm chằm Lôi Đằng, chân sau chụm xuống, đuôi vung lên, bắt ngờ vọt lên phía trước.

Hắc Long cùng Bạch Hồ tiếp tục giao đấu long trời lở đất.

Bọn họ từ trong núi đánh ra tới biển, rồi lại từ biển đánh lên đến trời. Đụng núi, núi đổ, chạm rừng, rừng cháy. Hàng chục ngọn núi sụp xuống, vô số khu rừng cháy rụi, hàng trăm dặm ruộng nương hư hao.

Đã sớm nhận được cảnh báo, loài người đã chạy trốn, ẩn nấp ở những nơi rất xa, nhưng vẫn có thể nghe thấy thanh âm Long Hồ giao chiến, cảm nhận được sự rung chuyển của trời đất. Gió nổi, mây phun, cát bụi đầy trời. Trên chiến trường, tiếng chém giết vang trời, truyền khắp thiên địa, loài người kinh hoàng, sợ hãi, nhưng thúc thủ vô sách.

Vừa lúc đó, trên một ngọn núi cao nhất, một cô gái nhân loại vội vã chạy tới chiến trường.

Mặc dù tình hình đại chiến vô cùng ác liệt, nhưng Đậu Khẩu nhìn một cái là có thể nhận ra mấu chốt của trận chiến này chính là hai chủ tướng. Chưa bao giờ nhìn thấy Lôi Đằng hiện nguyên hình, nàng liền nhìn chăm chú vào Hắc Long ở phía chân trời, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy kinh ngạc.

Thì ra loài rồng lại không lồ như vậy, khó trách rồng cực cung nặng muốn chết!

Mắt thấy Hắc Long giương nanh múa vuốt, Bạch Hổ gầm thét, một Rồng một Hổ triển miên giao đấu, cắn xé đối phương đến trầy lông, tróc vảy, khiến thiên địa cũng muốn lật nhào, nàng vội vàng cất giọng gọi lớn:

"Lôi Đằng!"

"Liệt Phong!"

"Các ngươi dừng tay! Đừng đánh nữa..."

Nàng không ngừng gọi, nhưng thanh âm của nàng quá nhỏ, mà khoảng cách bọn họ lại quá xa, tiếng yêu ma đại chiến gào thét quá lớn, nên tiếng gọi của nàng thui chung không truyền tới trong tai bọn họ, song phương vẫn giao đấu ác liệt như cũ, thậm chí càng đánh càng kịch liệt.

Nhìn Hắc Long cùng Bạch Hổ, từ phía đông đánh tới phía tây, lại từ phía tây đánh đến phía nam, Đâu Khẩu nóng lòng không dứt, chỉ có thể bò đến tảng đá cao nhất trên núi, khum tay lên miệng, lần nữa gọi to:

"Lôi Đằng! Dừng tay! Đừng đánh nữa!"

Hắn vẫn không nghe thấy.

Nhưng lần này, một con yêu ma khác lại phát hiện ra nàng.

Hắn mừng rỡ há miệng, hướng nàng bay tới, muốn một miếng nuốt chửng nàng, bổ sung thể lực tiêu hao sau hơn nửa ngày giao chiến.

"Oa a! Cứu mạng a..." Đâu Khẩu hoảng hốt kêu cứu, cúi gục đầu xuống.

Đúng lúc đó, một đạo hồng quang nóng rực phá vỡ không trung, đánh thẳng vào yêu ma kia, đốt cháy hắn đến hồi phi yên diệt (tan thành tro bụi/hồn phi phách tán), ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không kịp thoát ra, còn chưa kịp chạm vào người nàng thì đã biến mất không còn hạt bụi.

Đâu Khẩu ở trong gió lửa ngẩn đầu.

Phóng ra ngọn lửa đỏ chính là Hắc Long, hắn rốt cục đã phát hiện ra nàng.

Liệt Phong cũng vậy.

Hắc Long cùng Bạch Hổ lấy tốc độ nhanh như tia chớp, từ trên không trung hướng về phía nàng bay tới. Khí thế bọn họ cực kỳ hùng mãnh, mặc dù hướng về phía nàng vọt tới, nhưng cũng không quên công kích đối phương.

Hắc Long quấy đuôi quật thẳng vào Bạch Hổ. Bạch Hổ cũng giương vuốt thương Hắc Long một trào. Hắc Long há mồm cắn Bạch Hổ, Bạch Hổ cũng hung hăng cắn lại.

Rồng cùng Hổ cắn xé lẫn nhau, trong nháy mắt hòa thành một đoàn, giống như ngọn núi lửa trên không trung hướng nàng lăn tới, trên đường vừa đánh sập một ngọn núi, đất trời đều rung chuyển.

Trời ạ!

Đâu Khẩu hai tay vung loạn, muốn ngăn cản lại.

"Dừng tay! Không đúng! Cầm mồm! Mau cầm mồm a!" Nàng lớn tiếng hô: "Lôi Đằng! Liệt Phong! Hai người các ngươi dừng cản! Đừng cản nữa..."

Ầm!

Thêm một ngọn núi bị đụng vào, đổ sập xuống.

Đâu Khẩu đến lúc này mới phát hiện ra tình huống không đúng.

Một Rồng một Hổ ầm ầm lao đến, cho dù đến trước mặt nàng, kháng định cũng không dừng lại được, nàng nhất định sẽ cả người lẫn núi “đồng quy vu tận”, bị đè cho dẹp lép.

Trong tình huống khẩn cấp, nàng vội vàng sửa lại: "A a a, dừng tới đây! Các ngươi dừng tới đây!"

Không còn kịp nữa rồi!

Bọn họ đã lao tới!

Để giữ được mạng nhỏ, Đâu Khẩu sợ hãi kéo váy, xoay người bỏ chạy, trong miệng không quên la to: "Oa oa! Cứu mạng a..."

Âm thanh bài son đảo hải phía sau vẫn ầm ầm vang lên, trong khoảng thời gian ngắn, cát bay đá chạy, từng con địa chấn bởi Long Hồ kịch liệt giao tranh mà cây lên, sụp xuống, trong lúc Đậu Khấu bỏ chạy, chân bỗng hẫng một cái, cả người té về phía trước.

Oa, nàng, nàng, nàng sắp mất mạng rồi!

Đúng lúc Đậu Khấu sắp sửa rơi xuống khe nứt khổng lồ, thì một cánh tay cường tráng nắm lấy hông nàng, ôm nàng bay vọt lên không trung.

Nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy Lôi Đằng.

Vì cứu nàng, hân vùng thoát khỏi Liệt Phong, khôi phục hình người, đoạt trước một bước bay tới.

"Nha đầu, nàng muốn tìm cái chết sao?" Hân tức giận gầm thét.

Nàng còn chưa kịp trả lời thì Liệt Phong cũng lo lắng vọt tới, nắm chặt tay nàng hỏi: "Thê tử của ta đâu?"

Nàng chưa kịp trả lời.

Thì Lôi Đằng, mắt thấy Liệt Phong cầm tay Đậu Khấu, cho là hân muốn thương tổn nàng, lập tức chỉ chưởng hóa thành vuốt nhọn, hướng Liệt Phong phát tới, muốn đem Liệt Phong xé thành muôn mảnh nhỏ.

Dưới tình thế cấp bách, Đậu Khấu cũng không có lựa chọn nào khác!

Nàng kéo lấy vạt áo Lôi Đằng, đẩy lệch vuốt nhọn ra trước, ghé vào tai Lôi Đằng nhẹ giọng thì thầm: "Diễm ma la A Cổ Hạ Lôi Đằng!"

Một con đau đáng sợ tập kích Lôi Đằng. Hân hét lớn một tiếng, vô lực công kích, thậm chí vô lực chống đỡ, ôm Đậu Khấu thẳng tắp té xuống.

"Oa oa..." Tiếng gió ở bên tai gào thét, nàng bị hù dọa vội ôm chặt lấy hân.

Ầm!

Rốt cục cả hai rơi xuống đất.

Lôi Đằng trong lúc nguy cấp vẫn che chở cho Đậu Khấu. Có hân làm đệm thịt, nàng ngay cả chút xây sát cũng không có.

Sau khi xác định đã bình yên vô sự, nàng vội vàng nắm vạt áo của hân, ngồi trên người hân, khẩn trương vừa kéo vừa la: "Lôi Đằng! Thật xin lỗi! Người có khỏe không? Lôi Đằng!"

Hân vỗ vỗ vào cái đầu đang đau đớn không dứt, nhìn nàng không thể tin được: "Nha đầu! Nàng tại sao lại biết..." còn chưa hỏi xong, Liệt Phong lần nữa lại chạy tới.

Lôi Đằng thăm mắng một tiếng, đưa tay đem nàng đẩy ra phía sau, không muốn nàng gặp bất cứ thương tổn gì.

Nhưng Liệt Phong đã vọt tới, chiến ý trên mặt cũng hoàn toàn biến mất, mắt hân đỏ ngầu, thần sắc lo lắng không dứt. "Nàng tại sao lại chạy đến đây? Tình huống thế nào rồi? Thê tử của ta đâu?"

Sợ hai người tái khởi tranh chấp, Đậu Khấu vội vàng ngăn cản ở giữa.

"Không có chuyện gì, không có chuyện gì!" Nàng trấn an Liệt Phong, mỉm cười: "Đừng lo lắng, nàng đã sinh rồi, là nữ hài tử, mẹ con đều bình an vô sự!"

Liệt Phong thở phào nhẹ nhõm, cũng là lúc Lôi Đằng rống lên.

"Chúng có vô cùng xác thực rồi nhé. Người còn dám phủ nhận là người không bắt nữ nhân của ta nữa không?" Hân châm chọc hỏi.

"Ta chỉ biết là nàng là đại phu, cũng không biết nàng là nữ nhân của người." Liệt Phong vừa trả lời, vừa xoay người bỏ chạy, vội vã quay về bên cạnh thê tử yêu dấu.

Lôi Đằng đứng dậy muốn đuổi theo.

"Con mèo đàn! Người muốn đi đâu? Đừng hòng trốn ——" nhưng âm cuối còn chưa kịp thốt ra, hân đã trừng mắt kinh ngạc.

Nàng vừa dùng một phương pháp xử lý khác cũng vô cùng hữu hiệu, ngang với chú văn. Nàng hôn hân.

Lôi Đằng đang không ngừng tức giận liền dần dần tỉnh táo lại. Cho đến khi chiến ý trào dâng của hân từ từ thối lui, thì đôi môi đỏ mọng mềm mại dán chặt trên môi hân mới rời đi.

Khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ ửng. Nàng vừa then vừa quăn, vẻ mặt đáng yêu như vậy đã ngoài ý muốn lấy lòng hân.

"Tại sao không để cho ta đuổi theo?" Hân chất vấn, hai tay đem nàng ghì chặt, xác định nàng đã bình an vô sự và quay trở lại trong lòng ngực của hân.

"Hắn vội vàng trở về nhìn thê tử cùng nữ nhi, người đi xem náo nhiệt làm gì?"

"Thê tử? Tên kia có lão bà rồi sao?" (lão bà: vợ. Để lão bà vì thấy nó ngờ ngợ)

"Phải!"

Thì ra nhược điểm của Liệt Phong chính là thê tử của hắn.

Hắn yêu thê tử, vì bảo vệ thê tử cho nên hắn mới càng ngày càng trở nên lớn mạnh, thậm chí đủ để địch nổi Long Vương.

"Thê tử của Liệt Phong khó sinh nên đã đau đớn thống khổ mấy ngày rồi. Vì cứu thê tử, Liệt Phong mới sẽ phái người làm ta hôn mê đưa đến cung điện đồ đệ cho thê tử của hắn." Nói xong, nàng lộ ra nụ cười hải long, giống như mới vừa làm xong một chuyện vĩ đại nhất.

"Là như vậy sao?" Lôi Đằng nhướn mày.

"Đúng vậy." Nàng đương nhiên trả lời, đột nhiên phát hiện bản thân vẫn ngồi trên người hắn: "Xin lỗi, ta quên." Nàng xấu hổ đỏ mặt, vội vã đứng dậy.

Thật ra thì hắn tuyệt không để ý, thậm chí rất hưởng thụ tư vị thân thể xinh xắn mềm mại ngồi ở trên người hắn. Trong lòng mắt đen vì hiện lên một số hình ảnh "sinh động" mà trở nên sáng quắc.

Không biết lòng hắn có tà niệm, Đậu Khấu xoay người lại, hướng về phía hắn đang nửa nằm, nửa ngồi trên mặt đất, đưa bàn tay nhỏ bé ra: "Tốt lắm, không có chuyện gì nữa thì chúng ta cùng nhau trở về đi thôi!" Nàng hoàn toàn đã quên mục đích cuối cùng của trận đại chiến là đoạt lại châu báu.

Lôi Đằng ngược lên nhìn tiểu nữ nhân trước mắt.

Cho tới bây giờ cũng chưa có người nào cố gắng giúp hắn. Hắn là Long Vương, hắn không cần sự giúp đỡ của người khác.

Nhưng giờ này, phút này, hắn lại vươn tay ra, cầm lấy bàn tay mềm mại, đón nhận sự giúp đỡ nhỏ bé của nàng.

Tay nàng rất nhỏ, rất ấm áp, áp ủ sưởi ấm bàn tay hắn.

Nụ cười của nàng như gió xuân.

Nhìn nụ cười quen thuộc nở trên môi nàng, trong nháy mắt ấy, cảm giác như đã từng quen biết lần nữa lại hiện lên. Lôi Đằng có chút mê hoặc nhưng vẫn nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, lạc trong nụ cười dịu dàng, ôn nhu.

"A..."

Một mũi tên nhọn bỗng dung từ trên trời bay tới, xuyên thấu qua thân thể của nàng.

Dòng máu đỏ tươi ấm nóng phun trào ra như suối, rơi lên khuôn mặt tuần tú kinh ngạc của Lôi Đằng. Một nỗi đau đớn lớn gấp trăm, gấp nghìn lần vết thương của nàng đồng thời xộc thẳng vào cơ thể của Lôi Đằng.

Nhưng nỗi đau lớn nhất lại từ trong tim của hắn.

Hắn tro mắt nhìn nàng trúng tên, nhìn nàng té xuống, chỉ có thể cuống quýt đưa tay đỡ lấy nàng.

"Không!"

Hắn gầm lên kinh hoàng, sợ hãi, nỗi sợ như hàng nghìn, hàng vạn lưỡi đao đồng thời đâm vào cơ thể hắn.

Tim, đau đớn không dứt, như muốn vỡ tan thành muôn mảnh.

Đau!

Rất đau!

Quá đau đớn.

Trái tim này đau như vậy, cho nên ta không cần đến nó nữa.

Bỗng dung, những lời này như tiếng vọng từ nơi xa xôi hiện lên trong đầu, Lôi Đằng ôm chặt nàng, nỗi thống khổ khiến hắn không thể hít thở, bật ho sặc sụa. Nhưng vẫn không ngăn được đau đớn, lại ho đến bật máu, lẫn trong máu là một mảnh Vãn Thạch.

Sau đó, hắn cảm giác được tim của hắn bắt đầu khe khẽ đập trong lồng ngực, một dòng máu nóng bắt đầu lưu chuyển, chảy vào nơi trái tim nguội lạnh.

Ngay lập tức, trí nhớ về nàng như một trận đại hồng thủy ào ào chảy vào trong đầu hắn.

Nàng mỉm cười, nàng thông minh, nàng ôn nhu, nàng khả ái...

Ôm chặt nàng trong ngực, Lôi Đằng kinh hoàng điên cuồng gầm lên:

"Đậu Khẩu!"

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Tiếng gầm đau đớn của Long Vương xuyên qua núi rừng, phá vỡ cả khoảng không gian bao la rộng lớn.

Quần yêu vạn ma đang trong lúc giao chiến, nghe thấy tiếng khóc róm máu* này cũng kinh hãi dừng trận chiến lại nhìn về phía Long Vương. Bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy Long Vương đau thương, thông khổ đến thế.

Đậu Khẩu đau đớn cực độ đã sớm ngất đi.

Lôi Đằng ôm chặt người con gái trong ngực, run rẩy không ngớt. Trên hai tay hắn đã thấm đẫm máu của nàng, đỏ tươi, ấm áp. Máu tươi vẫn không ngừng tuôn ra, giống như vĩnh viễn không có cách nào ngừng lại được.

Trong lúc hoảng sợ, chuyện trước kia lần lượt hiện lên trong đầu hắn.

Nàng giải khai phong ấn cho hắn, sưởi ấm trái tim của hắn, cùng hắn ăn bánh, cùng hắn cò kè mặc cả điều kiện, cùng hắn chia xẻ cuộc sống, sau đó bệnh phát...

Trái tim hắn đau như vậy.

Cho nên hắn không cần, hắn không nên vì người khác mà lo lắng, hắn không muốn chịu đựng sự đau đớn như khoan thấu tim gan, nhưng lại càng không muốn nàng chết.

Cho nên, hắn móc trái tim mình ra, cho nàng.

Nhưng Đậu Khẩu sau khi khỏi bệnh lại dùng bàn chân nhỏ bé, bôn ba qua ngàn núi, vạn sông, mạo hiểm cả tính mạng để tìm hắn.

Bất kể hắn có lãnh đạm thế nào, đối xử với nàng thế nào, nàng cũng chưa bao giờ bỏ cuộc, mà trái lại, vẫn không ngừng cố gắng, dùng hết tâm cơ để giúp khôi phục lại trí nhớ cho hắn.

"Tốt lắm, không có chuyện gì nữa thì chúng ta cùng nhau trở về đi thôi!"

Nàng nói những lời này cùng với nụ cười trên môi.

Chúng ta cùng nhau trở về đi thôi!

Trái tim sắt đá vì nàng mà đau đớn, vì nàng mà quặn thắt lại. Hắn thống khổ ho, không ngừng ho, ho ra máu, ho ra Vãn Thạch.

Hắn đem nàng đang hôn mê bất tỉnh ôm càng chặt hơn. Hắn đã nghĩ vĩnh viễn sẽ cùng ở bên nàng, từng phút từng giây nắm chặt tay nàng, nhìn nụ cười của nàng, cùng nhau chung sống, cùng nhau đi qua vô số bình minh và hoàng hôn.

Hắn tuyệt đối không thể mất nàng!

Nhưng nàng không phải là yêu, chẳng phải là ma, nên không có sinh lực cường đại, nàng chẳng qua chỉ là một con người yếu ớt, chỉ một mũi tên nhỏ nhoi kia cũng có thể sẽ cướp đi sinh mạng của nàng.

Bình thường, các yêu quái mỗi khi bị thương luôn được nàng cứu chữa. Nhưng giây phút này, khi tính mạng nàng bị đe dọa, ai có thể cứu nàng đây?

Một thân ảnh trầm tĩnh vận bạch y bỗng hiện lên trước mắt.

Lôi Đằng trong lòng run lên, lần nữa lại ho ra máu, máu tươi vương đầy mặt đất, nhưng hắn cũng không buồn nhìn tới.

Ôm chặt tiểu nữ nhân trong ngực, hần bỏ mặc bảy yêu ma cùng trận đại chiến, trong nháy mắt đột ngột từ mặt đất bay lên, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía Đại Thành.

Hần bay qua sông, qua núi, bay qua bờ ruộng dọc ngang như ô bàn cờ, qua thành, qua lũy.

Dọc theo đường đi, hần vẫn không ngừng ho, ho đến nỗi lực phủ ngũ tạng cơ hồ cũng muốn nôn ra ngoài. Nhưng hần vẫn cố nén đau đớn, ôm Đậu Khẩu thật chặt, vội vàng bay đi thật nhanh. Chỉ sợ chậm trễ một giây cũng có thể khiến hần mất nàng.

Rốt cục đã đến Đại Thành.

Hần không chút do dự, xông thẳng vào một tòa nhà lớn bên trong thành. Bước chân hần bước tới đại viện thật nhanh, cực kỳ thô lỗ xuyên qua màn trúc, xông vào phòng chẩn bệnh của Vân đại phu.

Một nam nhân thân vận bạch y đang ngồi ở bên cạnh bàn, phảng phất như đã sớm dự liệu được bọn họ sẽ đến đây.

“Họ Vân kia, mau cứu nàng!” Lôi Đằng vừa vội vã, tức giận, vừa sợ hãi hét lên ra lệnh, ôm Đậu Khẩu đến trước mặt Vân đại phu.

Vân đại phu xem Đậu Khẩu một chút, nhìn lại Lôi Đằng, không chút hoang mang hỏi: “Xảy ra chuyện gì?”

“Nàng bị tên bắn trúng!” Thấy Vân đại phu vẫn không nhúc nhích, Lôi Đằng càng thêm gấp gáp: “Ngươi còn lo lắng cái gì? Mau cứu nàng đi!”

Vừa nói, hần vừa ho ra máu lẫn những mảnh Vãn Thạch.

Hần lau vết máu ở khóe miệng, mắt đỏ ngầu, hai tay khẽ run rẩy, cảm giác sợ hãi càng lúc càng khắc sâu.

“Cứu nàng?” Vân đại phu nhướn mày.

“Đúng vậy, mau mau ra tay đi!”

Nhưng Vân đại phu lại lắc đầu.

“Tại sao ta phải cứu nàng? Nếu như ta cứu nàng rồi, ngươi sẽ biết quý trọng sinh mệnh sao?” Vân đại phu nhìn Lôi Đằng, thản nhiên nói: “Nếu ngươi muốn khởi xướng chiến tranh, thì ngươi cũng phải biết là có rất nhiều người sẽ phải chịu đau khổ, phải bỏ mạng, không đúng sao?”

“Như vậy cũng không liên quan đến nàng!” Lôi Đằng tức giận gầm lên.

“Thế thì liên quan tới ai?” Vân đại phu hỏi ngược lại.

Lôi Đằng á khẩu không trả lời được.

“Nàng cũng là người, con người chẳng qua cũng chỉ là con kiến hôi trong mắt ngươi mà thôi, không phải sao?” Vân đại phu lại nhìn Đậu Khẩu, thờ dãi: “Nàng và những con người khác đâu có gì bất đồng? Tại sao ngươi lại vì nàng mà lo lắng? Lại muốn quan tâm đến sự sống chết của nàng?”

“Họ Vân ! Ngươi —— “

Mỗi một vấn đề Vân đại phu đưa ra đều khiến Lôi Đằng hỗn loạn, chẳng biết là thế nào. Nhưng hần không cách nào suy tư được, tất cả tâm tư của hần đều là chuyện sinh tử của Đậu Khẩu.

Mất thấy Vân đại phu chậm chạp không động thủ, hần không thể kiềm chế được, nhanh như chớp túm lấy cổ Vân đại phu, giận dữ đe dọa:

“Nếu ngươi không cứu nàng, ta sẽ giết ngươi!”

Vân đại phu cũng không sợ hãi, chỉ lạnh lùng nhìn hần, ung dung trả lời: “Giết ta cũng không thể thay đổi được gì.”

“Vậy ngươi muốn ta phải làm sao thì ngươi mới bằng lòng cứu nàng?” Lôi Đằng gầm lên.

“Ngươi nói trước cho ta biết, tại sao ngươi lại quan tâm đến nàng như vậy?”

“Ta không biết!” Hần nôn nóng trả lời, nhưng không tự chủ được lại càng ôm chặt Đậu Khẩu trong tay.

“Ngươi biết.” Vân đại phu nhìn khuôn mặt tuấn mỹ vô trù của Long Vương, khuôn mặt ấy đã khiến tất cả tiên nhân đều không nỡ chém giết, rồi hỏi lại một lần nữa: “Tại sao ngươi lại muốn ở bên cạnh nàng?”

“Ta làm sao mà biết được!”

“Nhìn nàng một chút, suy nghĩ một chút.” Vân đại phu nhẫn nại, hỏi lại một lần nữa: “Tại sao ngươi không muốn nàng chết, thậm chí nguyện ý cho nàng

cả trái tim?”

Không tự chủ được, Lôi Đằng cúi đầu, tròng mắt đen tràn ngập nỗi lo lắng cùng sợ hãi, nhìn cô gái yếu ớt xinh xắn hôn mê bất tỉnh trong ngực.

Hắn không muốn nàng chết, không muốn mất nàng. Nhưng cho tới bây giờ hắn vẫn chưa hề nghĩ tới là vì cái gì.

Tại sao vậy chứ?

Lôi Đằng suy tư.

Nàng không phải đặc biệt mỹ lệ, nhưng cười lên lại vô cùng ngọt ngào, khả ái. Nàng không phải đặc biệt thành thật, nhưng những lần nàng nói dối cũng đều xuất phát từ thiện tâm. Nàng không phải đặc biệt thủ tín, nhưng nàng lại hết lòng tuân thủ lời đã hứa. Nàng không phải đặc biệt dũng cảm, nhưng sẽ nguyện ý vì người bên cạnh mà bất chấp cả tính mạng của mình.

Nàng thông minh, linh hoạt, nàng chân thành, đáng yêu, nàng ôn nhu, thiện lương.

Đối với người khác mà nói, nàng không có gì là đặc biệt.

Nhưng đối với hắn mà nói, nàng lại vô cùng đặc biệt.

Tại sao hắn lại quan tâm tới nàng?

Bởi vì nàng là người đầu tiên cầm tay hắn, bởi vì nàng là người đầu tiên dám tranh cãi cùng hắn, bởi vì nàng là người đầu tiên yêu con người chân thật của hắn, bởi vì...

Đáp án, rõ ràng rành rành...

Lôi Đằng ngẩng đầu lên, nhìn nam nhân khí định thần nhàn trước mắt, khàn giọng mở miệng:

“Bởi vì ta yêu nàng.” Hắn hít một hơi thật sâu, lần đầu thừa nhận hắn yêu nàng, yêu sâu đậm, yêu say đắm: “Ta yêu nàng, ngươi hãy cứu nàng đi.”

Vân đại phu trong mắt thoáng hiện thần sắc ôn nhu, khoe miệng khẽ cười. Hắn nhìn chăm chú vào Lôi Đằng, chậm rãi nói: “Đã không cần ta nữa rồi.”

Không cần?

Đậu Khẩu đã chết?

Thân hình cao lớn bởi vì khiếp sợ mà run rẩy.

Hắn không dám cúi đầu, không dám xác nhận, không dám nhìn thấy cô gái mà mình yêu mến đã hóa thành một thi thể lạnh như băng.

Mất nàng, thân thể hắn như bị xé toạc ra, đau đớn không ngừng, sự đau đớn càng lúc càng mãnh liệt, khiến hắn nôn ra máu cùng Vân Thạch, một lần lại một lần...

“Lôi Đằng?” thanh âm mềm mại, ngọt ngào nhẹ nhàng gọi.

Hắn kinh ngạc cúi đầu xuống.

Đậu Khẩu không chết.

Nàng đã mở mắt, mờ mịt nhìn chăm chú vào hắn, nàng đã sớm không còn chảy máu nữa, ngay cả vết thương trí mạng trước ngực cũng biến mất không thấy dấu.

Lôi Đằng sợ hãi không dứt, không cách nào ngừng run rẩy. Xác nhận nàng đã bình yên vô sự, thoát khỏi bàn tay của tử thần nhưng hắn vẫn không cách nào trấn định lại được.

“Lôi Đằng?” Nàng có chút bối rối, giờ bàn tay nhỏ bé lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt hắn: “Xảy ra chuyện gì? Tại sao ngươi lại khóc?”

Cho đến lúc này hắn mới biết nước mắt mình đang chảy xuống.

Đó là cảm giác mà hắn chưa từng trải qua, thoải mái, vui vẻ, mừng như điên. So với ngòi ôm bất kỳ vàng bạc châu báu nào cũng không sánh được bằng với nỗi vui sướng tột cùng mà hắn đang cảm nhận được.

Bất quá, mặc dù cảm động, hắn vẫn nghiêm mặt nói cho nàng biết:

“Ta không khóc.”

“Nhưng...” Chứng cứ vô cùng xác thực mà!

“Ta không khóc!” Hắc kiên trì nói: “Đây chẳng qua là mồ hôi.”

“Được rồi, được rồi, đó là mồ hôi.” Đậu Khẩu ngọt ngào cười, rúc vào trong lồng ngực của hắn.

Lôi Đằng ôm chặt nàng, tầm mắt ngắm hướng về phía trước: “Nàng tại sao lại không việc gì?”

“Bởi vì, trong cơ thể của nàng có trái tim của người.”

Nghe thấy âm thanh của Vân đại phu, Đậu Khẩu kinh ngạc quay đầu lại: “Vân đại phu? Sao người lại ở đây? Ồi chào! Sao ta lại trở về Vân gia phường?”

“Là Lôi Đằng mang con tới.” Vân đại phu nhìn nàng, mỉm cười giải thích: “Con bị thương, cho nên hắn mang con tới tìm ta.”

Nàng bị thương!

Đậu Khẩu nhớ lại, sợ hãi vội cúi đầu kiểm tra, phát hiện vết thương đã biến mất: “Vết thương của con đâu? Sao lại không thấy thế này?”

“Là trái tim rồng chữa khỏi cho con.” Vân đại phu giải thích: “Con có trái tim của hắn, nên cũng có được một phần yêu lực của hắn, do đó không bị giới hạn trong thiên mệnh hữu hạn của loài người.” Dứt lời, hắn nhìn về Lôi Đằng, nhẹ nhàng vung tay lên, hóa giải nốt một tầng cấm chế cuối cùng.

Vân đại phu tướng mạo không thay đổi, nhưng một luồng tiên khí tỏa ra khiến Lôi Đằng kinh sợ không dứt.

Khi cấm chế biến mất, rốt cục hắn mới nhận ra, Vân đại phu trước mắt chính là tiên nhân đã dụng kế chế phục hắn năm trăm năm trước, rồi hạ phong ấn cùng chú văn giam hắn trong một tầng đá tại một động dưới chân núi Long Sơn suốt năm trăm năm.

“Là người!” Lôi Đằng bừng tỉnh đại ngộ, tức giận gầm thét: “Người vẫn đùa bỡn ta?”

“Ta không đùa bỡn người.” Vân đại phu mỉm cười: “Đậu Khẩu vẫn rất hiện hữu. Không phải sao?”

Đúng vậy.

Lôi Đằng hít sâu một hơi, ôm chặt cô gái vừa ấm áp, vừa rất chân thật trong ngực. Đối với người trước mắt, cho dù hắn hận đến nghiêng gậy cả răng, nhưng vẫn là thúc thủ vô sách.

Người này là ân nhân dưỡng dục Đậu Khẩu, cũng là người mà Đậu Khẩu coi như cha ruột. Giờ phút này, cho dù hắn muốn báo thù, Đậu Khẩu tuyệt đối sẽ không đồng ý để hắn động vào Vân đại phu, dù chỉ bằng một đầu ngón tay.

Rất hiển nhiên, Vân đại phu cũng biết mình có chỗ dựa, cảm chén trà nóng trong tay, hướng về phía Lôi Đằng đang nghiêng răng, nghiêng lợi mỉm cười thật tươi.

“Ta chưa từng trêu đùa người, đây hết thảy đều là hy vọng người có thể hiểu rõ giá trị của sinh mạng và biết quý trọng nó.”

Năm trăm năm trước, Long Vương Lôi Đằng là một đại Ác Long cuồng vọng.

Vân đại phu và những tiên nhân khác không đành lòng giết hắn, cho nên đem Long Vương phong ấn tại Long Sơn, tứ phương hạ kết giới.

Song, trong suốt năm trăm năm ấy, Vân đại phu vẫn không ngừng tìm kiếm phương pháp có thể thuận phục được Long Vương, mãi cho đến khi gặp Đậu Khẩu, người mới nghĩ đến một phương pháp xử lý tốt nhất.

Dùng núi đá trấn yêu ma, bắt quá chỉ được mấy trăm năm, mấy ngàn năm, hoặc là mấy vạn năm, nhưng không thể nào diệt trừ được tâm ma tận gốc.

Nhưng nếu dùng trái tim cảm hóa trái tim, dùng tình cảm cảm hóa tâm ma thì mới có thể triệt để khiến hắn quý trọng tình cảm, coi trọng tánh mạng, từ đó không còn càn rỡ nữa.

Đại phu dĩ nhiên hiểu đó là một hiểm chiêu, nhưng Đậu Khẩu từ khi sinh ra đã mắc một căn bệnh hiểm nghèo, đại phu không đành lòng thấy một cô nương thiện lương như vậy, tuổi còn trẻ lại chết vì bệnh tật, cho nên mới bố trí cho nàng gặp được Long Vương, hy vọng nàng có thể cảm hóa được Ác Long này.

Chính đại phu cũng không thể ngờ được rằng nàng không những cảm hóa hắn, mà còn yêu hắn, và cũng khiến cho Lôi Đằng học được chữ yêu là như thế nào.

“Hai người đang nói cái gì thế?” Đậu Khẩu càng nghe càng mờ mịt:

“Con đương nhiên là thật rồi, không phải sao?”

“Không sai, con là thật.” Vân đại phu nhìn nàng, ôn nhu nói: “Bởi vì con là thật, nên mới khiến cho Long Vương biết được thế nào là quý trọng.”

Thật không?

Đậu Khẩu quay đầu, nghi hoặc nhìn Lôi Đằng, nhưng chỉ nhìn thấy trên khuôn mặt tuấn mỹ, hiện lên một tia đỏ sậm rất khả nghi.

Điều này có thể sao?

Lôi Đằng thế mà lại biết đỏ mặt!

Đậu Khẩu kinh ngạc, còn muốn quan sát cẩn thận thêm chút nữa, lại nghe thấy Vân đại phu nói tiếp:

“Hãy bảo vệ cho nàng thật tốt, vận mệnh của các người đã gắn bó chặt chẽ với nhau rồi. Riêng chú vẫn kia vĩnh viễn không cách nào giải khai. Bất quá, ta nghĩ. Bây giờ điều đó tuyệt đối đã không còn quan trọng nữa rồi, đúng không?” Nói xong, hắn mang theo nụ cười yếu ớt, đi ra khỏi phòng chẩn bệnh.

Đúng là Lôi Đằng không bao giờ còn... phiền lòng vì chú vẫn kia nữa.

Ngay cả khi Đậu Khẩu nắm giữ trái tim của hắn, tính mạng của hắn, nhưng hắn một chút cũng không quan tâm. Nàng là bảo bối trân ái nhất của hắn, cũng là nhược điểm lớn nhất của hắn, nhưng hắn vui vẻ chịu đựng.

Nhưng Đậu Khẩu thì lại đang khẩn trương, cuống quýt.

“Vân đại phu nhắc tới chú vẫn?” Nàng kinh ngạc hỏi: “Ta không hề nói chuyện này với đại phu a, là người nói với đại phu sao?”

“Không phải.”

“Vậy làm sao đại phu lại biết?”

“Bởi vì hắn chính là người nắm đó hạ chú vẫn lên người ta.”

“Đó là chuyện xảy ra năm trăm năm trước?” Đậu Khẩu tròn tròn mắt: “Vân đại phu thoát nhìn còn chưa đến năm mươi tuổi.” Trên thực tế, nếu không có hai bên tóc mai bạc trắng, Vân đại phu thoát nhìn giống như là một nam nhân ba mươi tuổi.

“Hắn không phải là người phạm, hắn là tiên nhân.” Lôi Đằng giải thích.

“Tiên? Nhưng...”

“Nếu không thì nàng cho là hắn tại sao lại có thể chữa khỏi bệnh cho nàng?”

“Bởi vì đại phu y thuật cao minh?”

Lôi Đằng nhướn mày, hừ một tiếng.

Ôi chao, dừng lại, hắn sao lại biết chuyện đại phu chữa bệnh cho nàng? Chẳng lẽ...

“Lôi Đằng, người...” Đậu Khẩu khẩn trương không dứt, thấp thòm bất an hỏi: “Người nhớ ra rồi sao?”

“Đúng.” Mắt hắn tối sầm lại. “Ta nhớ ra rồi.”

“Toàn bộ?”

“Toàn bộ.”

Hắn xác định.

Đậu Khẩu chợt nghẹn ngào trong cổ họng, nhào vào ngực hắn, cao hứng đến cơ hồ muốn khóc: “Thật tốt quá, ta tưởng rằng người vĩnh viễn cũng không bao giờ nhớ lại.”

Lôi Đằng thờ dãi, đem tiểu nữ nhân trong ngực ôm thật chặt. Chẳng qua là nàng vừa mãnh liệt ngẩng đầu thì xém chút đụng phải cằm của hắn.

“Đúng rồi, nếu chúng ta ở chỗ này, như vậy chiến tranh đã ngừng rồi sao?” Nàng hỏi.

“Ta không biết.”

“Người không biết? Sao người lại không biết?”

Lôi Đằng không kiên nhẫn, đảo cặp mắt trắng dã.

“Ta vội vã bay tới Đại Thành để cứu nàng, làm sao còn sẽ biết chuyện xảy ra trên chiến trường được nữa?”

Đậu Khấu khẩn trương dặm chân: “Nhưng như vậy sẽ tạo thành rất nhiều thương vong nha, làm sao người có thể bỏ lại mọi người, để cho bọn họ tiếp tục đánh nhau như vậy được chứ?”

“Bởi vì ta yêu nàng! Ta không muốn nàng chết...” Hấn khó chịu thấp giọng, đem tiểu nữ nhân chuẩn bị đứng dậy ôm trở lại: “Ta chỉ muốn cứu nàng, nào có tâm trí đâu mà để ý những tên kia!”

Gi, dừng lại, chờ một chút!

Nàng nghe thấy được cái gì?

Hấn nói hấn... hấn... hấn...

Đậu Khấu trừng mắt nhìn, không thể tin được nhìn Lôi Đằng, vừa mong đợi lại vừa sợ bị thương tổn hỏi: “Người, người, người... người vừa mới nói cái gì?”

Rất tốt, sự chú ý của nàng rốt cục lại trở lại trên người hấn.

Lôi Đằng lúc này mới hài lòng hít một hơi thật sâu, nhìn tiểu nữ nhân trước mắt, không chút do dự nói: “Ta yêu nàng.”

Nàng rút lại khẩu khí, không cách nào tin được, đôi môi hồng khê nhấp nháy, lệ quang trong nháy mắt đã trào ra.

“Thật ư?” Nàng len lén hỏi.

“Nói nhảm, đương nhiên là thật rồi.” Bất mãn vì bị chất vấn, Lôi Đằng nhíu mày hỏi: “Nàng hoài nghi lời nói của ta sao?”

“Dĩ nhiên là không phải.” Nàng mãnh liệt lắc đầu, vì quá mừng rỡ mà vừa khóc vừa cười: “Tuyệt đối không có.”

“Phải thế chứ.”

Bộ dáng kiêu ngạo của hấn làm cho nàng bật cười, không khỏi nghiêng người hôn lên môi hấn.

“Lôi Đằng, ta yêu người.” Nàng ôn nhu nói.

Nữ nhân này luôn có thể làm cho hấn dễ dàng động tình. Hấn cũng không quản thời gian, địa điểm, đã lật người, muốn áp thân thể nàng xuống dưới.

Không ngờ nàng lại đẩy hấn ra, đỏ mặt mãnh liệt lắc đầu. “Không được, không được, người muốn làm gì vậy? Nơi này chính là Vân gia phùng...”

“Ta sẽ bỏ trí kết giới.” Ánh mắt của hấn lấp lánh, hôn lên môi nàng, giọng khàn khàn: “Ta đã nhẫn nhịn lắm rồi, chỉ một chút thôi.”

“Không được, không được!” Nàng vội vàng bắt được bàn tay to lớn kia đang luồn vào trong quần áo nàng, mắc cỡ đỏ bừng cả khuôn mặt. “Người quên vẫn còn một chuyện sao?”

“Chuyện gì?” Hấn không kiên nhẫn giận dữ hỏi.

“Những yêu quái kia vẫn còn đang đánh nhau a!” Nàng từ dưới người hấn vội vàng bò dậy, thúc giục. “Nhanh lên một chút, chúng ta mau quay trở lại, tránh cho có người phải mất mạng!”

Mặc dù không vui, Lôi Đằng vẫn phải đứng dậy.

“Cũng đúng, ta còn chưa làm thịt cái kẻ dám bắt nàng bị thương, chúng ta trở về.”

“Không được, lúc ấy hỗn loạn như vậy, chỉ là mũi tên bay lạc làm liên lụy tới ta thôi, người ngàn vạn lần đừng đi tìm kẻ bắn tên mà gây phiền toái nha.”

“Nha đầu, sao nàng lại dài dòng như vậy?” Hấn đã đi ra tới cửa.

Nàng vội vã đuổi theo, lớn tiếng kháng nghị. “Ta đâu có dài dòng.”

“Nàng đang la hét om sòm đấy thôi.” Lôi Đằng mở cửa.

“Ta mới không có đâu — ai da!” Đậu Khấu cùng đi theo ra ngoài, ai ngờ hấn lại dừng lại đột ngột ở hành lang, hai đầu nàng đụng vào hấn lưng hấn thiếu chút nữa thì ngã xuống.

“Tại sao người lại dừng lại?” Nàng vòng qua hấn, bước lên hành lang.

Chỉ thấy ngoài hành lang đông nghịt, tất cả đều là đại quân yêu ma.

Lúc trước hai phe còn đang giao chiến, giờ phút này đã chung một bầu không khí hòa bình, còn đứng cùng một chỗ. Mặc dù hai bên vẫn là một tà một hữu, ranh giới rõ ràng, nhưng ít ra đã không còn lao vào đánh nhau.

Dẫn đầu đoàn quân của Long Vương là Cửu Vĩ, Hồng Phi cùng Kiều Kiều.

Đứng phía trước đại quân Bạch Hổ là Liệt Phong và đại tướng quân Bát Nhãn.

“Đại quân Long Vương đặc biệt tới cung nghênh cô nương đại phu thánh giá.” Cửu Vĩ, Hồng Phi cùng Kiều Kiều mang theo một đám yêu ma tiến lên, quỳ trên mặt đất.

Đậu Khẩu sợ hết hồn, còn chưa kịp phản ứng, lại thấy Liệt Phong cũng mang theo thuộc hạ của mình tiến lên, quỳ xuống trước mặt nàng.

“Bạch Hổ đại quân đặc biệt tới cung nghênh cô nương đại phu thánh giá.”

Chuyển biến của trận đại chiến quá mức lớn lao khiến nàng cả kinh, không nhận được lui về hai bước, rút về bên cạnh Lôi Đằng, nhỏ giọng hỏi hẩn. “Cô nương? Đại phu? Người nào... . Bọn họ nói người nào vậy?”

“Nàng a!”

Đậu Khẩu quay đầu lại nhìn hẩn, rồi lại nhìn những kẻ đang quỳ phía trước. Nàng từ phía sau Lôi Đằng thò đầu ra, dùng ngón tay mình tự sờ vào mặt mình xác nhận lại:

“Ta —— ta sao?”

Bây yêu nhất trí gật đầu.

Sau khi xác nhận, Đậu Khẩu vừa thẹn vừa quẫn, rồi lại cảm thấy không khỏi hư vinh, nàng vội vàng vung bàn tay nhỏ bé, muốn mọi người cũng đứng dậy. “Các người mau dậy đi, đứng lên đi.”

Các yêu ma lúc này mới nhất trí đứng dậy.

“Các người làm sao lại tới đây?” Những yêu ma này rõ ràng còn đang đánh nhau đến hôn thiên ám địa (tối trời tối đất). Nàng tò mò hỏi. “Các người không phải là đang đánh nhau sao?”

“Là ta cùng Liệt Phong yêu cầu mọi người ngưng chiến.” Cửu Vĩ mở miệng, cung kính hướng Lôi Đằng báo cáo. “Liệt Phong cảm động và nhớ ơn Đậu Khẩu cô nương cứu vớt con hẩn một mạng nên nguyện đem tất cả vàng bạc châu báu trả lại.”

“Cám ơn nàng cứu vớt cùng con gái ta.” Liệt Phong tiến lên nhìn Đậu Khẩu, thật tâm nói tạ ơn, còn ưng thuận hứa hẹn: “Từ nay về sau, chỉ cần nàng lên tiếng, kể cả Bạch Hổ đại quân Liệt Phong cũng giao phó lại cho nàng, vạn lần không dám chối từ!”

Nghe nói như thế, Lôi Đằng cũng không hề thấy sáng khoái.

Hẩn đem Đậu Khẩu ôm ở trước ngực, cảm tức nhìn Liệt Phong: “Nữ nhân của ta phải nghe theo chủ ý của ta, không cần người xen vào việc của người khác.”

Đậu Khẩu vươn tay nhỏ bé, dùng đầu ngón tay chọc chọc hẩn.

“Lôi Đằng!”

“Làm cái gì thế?”

“Lẽ phép! Người đừng không biết lẽ phép như vậy!”

“Hừ.”

Không giống với Lôi Đằng ngạo mạn vô lễ, Liệt Phong đưa tay ra, thận trọng đề nghị: “Hiện tại ta cũng có người mà ta phải bảo vệ, người cũng có người mà người phải bảo vệ, chúng ta đừng nên gây chiến nữa, được không?”

Lôi Đằng nheo mắt nhìn đối phương, sắc mặt lãnh đạm.

Hừ, thế này lại không có lẽ phép với người ta rồi!

Đậu Khẩu thở dài một hơi, chỉ có thể dùng đầu ngón tay trắng nõn đâm vào lồng ngực hẩn hai cái.

“Làm gì thế?” Hẩn hỏi.

“Người ta đang chờ người, muốn bắt tay giải hòa kìa, người không thấy sao?”

Lôi Đằng lại là khề hừ một tiếng.

Hắn dĩ nhiên là thấy, nhưng cái chính là hắn không muốn bắt tay với con mèo thối kia!

Nhận ra Lôi Đằng không cam lòng, nàng lăm bắm cảm rần: “Sao con mắt lại nhỏ hẹp đến như vậy a.”

“Nàng nói cái gì?”

“Không có.” Thấy hắn khó chịu, Đậu Khấu vội nở nụ cười, thay đổi sách lược: “Ta nói là người đại đức, đại lượng cho nên sẽ không so đo với những kẻ có tầm nhìn hạn hẹp, có đúng hay không?”

Như thế này được coi là nàng đang khen ngợi hắn ư? Nhưng sao hắn nghe mà lại thấy rất không lọt tai a!

Lôi Đằng hé mắt một, không biết nên buồn phiền hay là nên than thở đây.

Nhìn thần sắc hắn không đúng, Đậu Khấu đành phải kiễng mũi chân, ghé vào tai hắn khuyên nhủ: “Người mau mau cùng hắn nắm tay giải hòa đi, như vậy thiên hạ sẽ thái bình, chúng ta mới có thể về nhà nhanh một chút a.”

Về nhà.

À, cái chủ ý này không tệ, khi nàng nói đến lại càng cực kỳ dễ nghe.

Vì hai chữ “về nhà”, Lôi Đằng mới quay đầu lại, nhìn Liệt Phong vẫn nhẫn nại chia bàn tay to lớn ở giữa không trung.

Cũng được, con mèo thối này thoát nhìn thì không vừa mắt cho lắm nhưng coi như cũng có thành ý.

Hắn nâng cằm lên, vì muốn nhanh chóng mang Đậu Khấu về nhà, nên vươn tay nắm lấy bàn tay kia. Thì ra tay con mèo thối này cũng có nhiệt độ.

“Thù hận cũ coi như xóa bỏ?” Liệt Phong hỏi.

“Chỉ cần người đem vàng bạc châu báu trả lại hết thì sẽ không có chuyện gì phát sinh.” Hắn cao ngạo nói.

Người này thật sự nhỏ mọn có thừa.

Lời hứa của hắn khiến cho Đậu Khấu len lén nói mấy câu, bất quá Liệt Phong cũng rất hài lòng.

“Ta sẽ trả lại.” Bàn tay to lớn của Liệt Phong nắm lại thật chặt, gật đầu. “Sau này còn gặp lại.”

Lôi Đằng hừ một tiếng.

“Miễn.”

“Không cần phải lo lắng.” Đậu Khấu không thèm để ý đến nam nhân không phóng khoáng kia, chỉ mở miệng nói với Liệt Phong: “Ta hai ngày nữa rảnh rồi sẽ tới thăm Đồng Thanh, người giúp ta nói với nàng một tiếng, bảo nàng đừng lo lắng, có chuyện gì cứ cho ta biết.”

“Ta sẽ nói lại với nàng.” Liệt Phong cảm kích không dứt: “Cảm ơn.”

“Nha đầu...”

“Sao?”

“Nàng không thể đi.”

“Con rồng nào cũng hẹp hòi như vậy sao?”

“Ai? Nàng nói ai hẹp hòi?”

“Đương nhiên là người.”

“Ta là Long Vương!”

“Cho nên đặc biệt hẹp hòi!”

“Nha đầu!”

Trong lúc hai người tranh luận, Liệt Phong đã mang theo đại quân rời đi.

“Liệt Phong, gặp lại sau!” Đậu Khấu hướng về phía không trung phất tay.

“Không được thân thiết với kẻ khác như vậy.”

“Người đang ghen phải không?”

“Dĩ nhiên không phải!” Hắn ôm lấy vòng eo mảnh khảnh của nàng, vung tay lên, đại quân yêu ma cũng theo hắn bay về phía chân trời.

“Rõ ràng là đang ghen, lại còn không dám thừa nhận!”

“Ta không ghen!”

“Rõ ràng là có.”

“Nha đầu!”

“Ta có tên.”

“Nha đầu, nàng...”

Âm thanh cãi vã từ từ, từ từ xa khuất.

Sau khi Vân gia phường yên tĩnh trở lại, Vân đại phu mới bước ra ngoài, hai tay chấp sau lưng, ánh mắt ôn hòa nhìn lên đám mây, sau đó lộ ra nụ cười.

Long Vương sẽ không bao giờ còn gây tai họa nữa.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Vĩ thanh

Xuân qua, hoa nở.

Tiếng côn trùng rả rích, tiếng chim riu rít gọi thu về.

Trong rừng rậm, khe suối uốn lượn theo sườn núi chảy róc rách, màu xanh lục trải dài trên dãy núi.

Hết thảy đều là hòa bình, là an lành. Nhưng đúng vào lúc này, một tiếng gầm kinh thiên động địa truyền đến.

“A ——”

Tiếng kêu thảm thiết kia dọa côn trùng cùng chim muông bay mất, rồi truyền đi khắp không trung.

Tiếng hét thảm thiết này là từ bên trong Long cung truyền tới.

Từ xa nghe thấy tiếng kêu thảm thiết, Kiều Kiều vội vàng thúc giục trượng phu bước nhanh hơn: “Nhanh lên một chút, nhanh lên một chút, người không nghe thấy âm thanh kia sao? Người chậm quá!”

Bọn họ vội vã xuyên qua cánh cửa Long cung chạy vào đại viện.

Dọc theo con đường này, chỉ nghe thấy tiếng kêu gào thảm thiết, liên miên không dứt, khiến cho Kiều Kiều cùng Hồng Phi càng nghe da đầu càng tê dại, thậm chí không để ý lễ tiết, một cước đá văng cánh cửa tam điện của Long Vương.

“Đi ra ngoài!”

Một quyền vung lên, Hồng Phi kêu lên đau đớn, bay vèo ra ngoài.

Mặc dù mắt thấy trượng phu bị đánh, nhưng Kiều Kiều không thêm đếm xỉa tới. Nàng tránh thoát đòn công kích, nhanh chóng chạy vội tới bên giường, lo lắng hỏi.

“Phu nhân, người thế nào rồi?”

“Nước ối của ta... Nửa canh giờ trước đã vỡ rồi...”

Đậu Khấu mồ hôi lạnh đầm đìa, vừa trả lời, vừa nhìn xuống dưới giường, thấy trượng phu đang quỳ rạp xuống đất, đau đến nỗi ngay cả Lân, Giác (vẩy rồng, sừng rồng) cũng nhô ra.

“Lôi Đằng, Lôi Đằng, người có khỏe không?”

“Không, không tốt...” Hắn suy yếu quỳ trên mặt đất, thân thể bị che khuất, một tay nắm chặt tay nàng, một tay không ngừng ấn xuống cái bụng đang đau đốn, mồ hôi chảy ròng ròng nhìn nàng, đôi môi trắng bệch hỏi: “Đến tột cùng... Đến tột cùng là còn bao nhiêu lâu nữa?”

“Ta... Ta... A, đau quá!” Nàng ôm cái bụng cao vút, cắn môi nhịn xuống cơn đau lần nữa lại dội lên.

Tiếng kêu đau của Đậu Khấu cũng không người nào nghe được, bởi vì nó hoàn toàn bị tiếng kêu thảm thiết của Lôi Đằng át đi, hắn đã đau đến nỗi không còn muốn sống nữa.

Lôi Đằng sắc mặt trắng bệch, đau đến cơ hồ té ngã trên mặt đất.

Gắng gượng vượt qua cơn đau sinh nở, sắc mặt hắn trắng bệch, toàn thân mồ hôi ướt đẫm, quát hỏi: “Kiều Kiều, rốt cuộc còn bao nhiêu lâu nữa hài tử mới ra?”

Kiều Kiều nghe vậy, vội vàng rửa sạch hai tay, bò lên giường, kiểm tra tình trạng của

Đậu Khấu: “Phu nhân đã vỡ ối rồi, rất nhanh thôi, sắp sinh rồi.”

Bỗng dưng, một cơn đau khác lại ập tới...

“Lôi Đằng!” Đậu Khấu đau đến phát khóc.

Hắn cũng muốn thét đến chói tai, nhưng nghe tiếng nàng kêu, hắn liền nắm chặt tay nàng, cố hết sức nhịn đau. “Đừng sợ, ta ở chỗ này, ta ở chỗ này.”

“Ta đau quá...” Nàng nắm chặt bàn tay to lớn của hắn,

“Ta biết rồi, ta biết rồi.” Hắn còn đau hơn nàng gấp trăm lần nghìn lần. “Thật xin lỗi, ta thật xin lỗi...”

“Người mới không cần phải xin lỗi!” Đậu Khấu sinh khí, tức giận nói, nhưng tiếp theo trong nháy mắt, cơn đau lần nữa lại xuất hiện, nàng đau đến không nhịn được, há mồm cắn tay của hắn.

Lôi Đằng không rút tay về, để cho nàng hung hăng cắn tay mình. Sắc mặt hắn đã trắng nhợt đến không thể trắng hơn được nữa. Khi cơn đau của nàng qua đi, trên tay hắn đã có một vết răng thật sâu.

Nhìn vết cắn cơ hồ muốn chảy máu, Đậu Khấu thở hổn hển nói: “Thật xin lỗi, người có đau không?”

“Không đau.” Hắn cắn răng nói, sắc mặt trắng bệch.

Không đau mới là lạ, hắn nhất định là rất đau.

Nàng biết, hắn không muốn thừa nhận đau đốn, so với nàng hắn nhất định là đau đốn càng kịch liệt hơn.

Nước mắt tràn đầy hốc mắt, Đậu Khấu ghen ngào đưa tay lau mồ hôi lạnh trên mặt hắn, chân thành nói: “Ta yêu người.”

“Ta cũng yêu nàng.” Hắn nắm chặt bàn tay nhỏ bé của nàng, không chút do dự nói.

Còn chưa kịp cảm động, bất chợt một cơn đau vô cùng dữ dội lại ập đến.

Lần này Lôi Đằng cũng không chịu nổi nữa, trước mắt tối sầm, ngã huych trên mặt đất.

Đậu Khấu sợ hết hồn, vừa đau đốn vừa không quên gọi hắn: “Lôi... A, đau quá, đau quá...”

“Phu nhân, cố gắng lên, dùng thêm chút sức, sắp ra rồi!” Kiều Kiều quỳ gối cuối giường, không ngừng khích lệ.

Đậu Khấu nghe tiếng, cố nén đau, cố gắng dùng sức, lại dùng sức. Đúng lúc nàng tưởng rằng mình có thể chết đi, thì rốt cuộc hài tử đã được sinh ra, có mặt trên thế giới này.

“Ra rồi! Ra rồi!” Kiều Kiều hưng phấn đón lấy hài tử của Long Vương, nhanh nhẹn cắt cuống rốn.

Vì ngày này, nàng trước đó đã luyện tập rất nhiều lần rồi.

Hài tử vừa ra đời đã cất tiếng khóc vang dội đến tận trời. Nàng rửa sạch vết máu trên người hài tử rồi đem vải lụa bọc lấy, lúc này mới ôm đến bên cạnh

Đậu Khấu.

“Phu nhân nhìn xem, đứa nhỏ này rất anh tuấn, tiếng khóc vang dội, sau này nhất định sẽ không tầm thường đâu!”

Đậu Khấu nằm ở trên giường, suy yếu thở hổn hển, nhìn hài tử một lát, lại nghĩ tới trượng phu, liền vội vàng hỏi: “Lôi Đằng đâu, hân có khỏe không?”

Kiều Kiêu cúi đầu nhìn, mới phát hiện Long Vương bách chiến bách thắng, từng là nỗi đau đầu của tiên nhân, từng khiến mọi yêu ma phải sùng bái sợ hãi, luôn đánh đầu thắng đó, không gì cản nổi, nhưng giờ lại đã sớm té xỉu.

“Yên tâm, không có chuyện gì, không có chuyện gì, Đại vương chẳng qua là đã bất tỉnh. Lần trước thuộc hạ sinh Xích Lam, Hồng Phi cũng như vậy.”

“Thật sao?” Đậu Khấu trừng mắt nhìn.

“Nam nhân dù dùng cảm thế nào, bản thân mình máu chảy thành sông cũng không sao, nhưng lại không cách nào chịu nổi nữ nhân mà mình yêu mến mất một giọt máu — oa, Đại vương.”

Lôi Đằng chẳng biết tỉnh từ lúc nào, chính trực nhìn chăm chăm Kiêu Kiêu: “Ta không có té xỉu.”

Kiều Kiêu rũ xuống mắt.

“Vâng.” Nam nhân chính là lúc nào cũng thích cật mạnh.

Tầm mắt Lôi Đằng nhìn về phía giường.

“Nha đầu, nàng có khỏe không?”

“Ta khá tốt rồi.” Đậu Khấu khẽ mỉm cười.

“Rất tốt.” Hân gật đầu, sau đó xoay người. “Ta đi ra ngoài trước.” Hân thậm chí không nhìn đến hài tử một cái, liền đi ra khỏi cửa.

Chẳng qua là Lôi Đằng vừa mới bước khỏi, trong phòng Đậu Khấu cùng Kiêu Kiêu lại nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng ồn ào của Hồng Phi.

“Đại vương, Đại vương! Người có khỏe không?”

“Mau đi xem một chút.” Đậu Khấu cuống quýt nói.

Kiều Kiêu chạy ra ngoài, dừng bước trước cửa, cố nén cười, quay đầu lại nói: “Phu nhân, Đại vương vừa té xỉu.”

Ai, nam nhân đúng là chết vì sĩ diện!

“Mau đưa hân vào đi!” Đậu Khấu phân phó.

Động tác của Hồng Phi và Kiêu Kiêu cực nhanh, chỉ một lát đã đưa Lôi Đằng lên giường, còn ở lại trong phòng thu thập sạch sẽ, lúc này mới cáo lui rời đi, để lại một nhà Long Vương ba người ở chung.

Trên giường, Đậu Khấu tựa sát người vào trượng phu, trên khóe miệng mỉm cười hạnh phúc.

Có tình yêu của Lôi Đằng, cuộc sống của nàng thật là viên mãn. Mà hài tử khả ái của bọn họ lại càng làm niềm hạnh phúc ấy tăng thêm.

Mặc dù sanh con đau đớn như vậy. Nhưng nàng tin Lôi Đằng nhất định sẽ yêu hài tử vô cùng.

Ngoài cửa sổ, gió xuân nhẹ nhàng thổi.

Nàng vừa suy tư, vừa nhắm nghiền hai mắt, dựa vào nam nhân yêu mến, dần dần tiến vào mộng đẹp.

Hạnh phúc, bao quanh nàng cùng hân thật chặt.

Bọn họ có tình yêu của nhau, cho đến vĩnh viễn.

Bạn đang đọc truyện *Long Vương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.